

การเปิดรับข้อมูลข่าวสาร ความรู้ ทัศนคติของวัยรุ่นในเขต
กรุงเทพมหานครที่มีต่อมูลนิธิปวีณา หงสกุลเพื่อเด็กและสตรี

นส. ปาวิฉัตร สัมคราษฏร์

ศูนย์วิทยทรัพยากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชา นิเทศศาสตร์พัฒนา ภาควิชา ประชาสัมพันธ์

คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2553

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

MEDIA EXPOSURE, KNOWLEDGE AND ATTITUDE IN PAVENA FOUNDATION AMONG
TEENAGER IN BANGKOK

Miss Parichat Samakrad

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Art Program in Development communication

Department of Public Relations

Faculty of Communication Arts

Chulalongkorn University

Academic Year 2010

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

การเปิดรับข้อมูลข่าวสาร ความรู้ ทักษะคติของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร
ที่มีต่อมูลนิธิ ปวีณา หงสกุลเพื่อเด็กและสตรี

โดย

นางสาวปาริฉัตร สัมคราชฎี

สาขาวิชา

นิเทศศาสตร์พัฒนาการ

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

รองศาสตราจารย์ อวยพร พานิช

คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัยรับนี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทบัณฑิต

..... คนบดีคณะนิเทศศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร. ยุกต บุญจรงค์กิจ)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ พัทธนี เขยจรรยา)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(รองศาสตราจารย์ อวยพร พานิช)

..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร. จิตราภรณ์ สุทธิวรเศรษฐ์)

ปาริฉัตร สมัคราชฎร์: การเปิดรับข้อมูลข่าวสาร ความรู้ ทักษะคติของวัยรุ่นในเขต
กรุงเทพมหานครที่มูลนิธิปวีณา หอสกุลเพื่อเด็กและสตรี(MEDIA EXPOSURE,
KNOWLEGE AND ATTITUDE IN PAVENA FOUNDATION AMONG TEENAGER IN
BANGKOK) อ. ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: รองศาสตราจารย์ อวยพร พานิช,111 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการเปิดรับข่าวสาร ความรู้ และทัศนคติเกี่ยวกับการ
ช่วยเหลือเด็กและสตรีของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร จากกลุ่มตัวอย่าง 400 ชุด โดยใช้
แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล การวิเคราะห์โดยใช้ข้อมูลแจกแจงความถี่ ร้อย
ละ ค่าเฉลี่ย t-test การวิเคราะห์หาค่าประสิทธิผลสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ซึ่งประมวลผลโดย
โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS

ผลการวิจัยพบว่า

- 1.ผลการวิจัยพบว่า วัยรุ่นส่วนใหญ่ในเขตกรุงเทพมหานครมีการเปิดรับข่าวสาร จาก
สื่อมวลชน โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ อินเทอร์เน็ต และวิทยุ ตามลำดับ
- 2.การเปิดรับข่าวสารมากไม่ได้ส่งผลให้ความรู้ของวัยรุ่นเกี่ยวกับการช่วยเหลือเด็ก
และสตรีของมูลนิธิปวีณามีมากขึ้นด้วย
- 3.การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณาไม่มี
ความสัมพันธ์กับทัศนคติของวัยรุ่นเกี่ยวกับการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณา
- 4.ความรู้เกี่ยวกับการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณาไม่มีความสัมพันธ์กับ
ทัศนคติเกี่ยวกับการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณา

ภาควิชา.....การประชาสัมพันธ์.....ลายมือชื่อนิสิต..... *ปาริฉัตร สมัคราชฎร์*
 สาขาวิชา.....นิเทศศาสตร์พัฒนาการ.....ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์.....
 ปีการศึกษา.....2553.....

#5184699028 : MAJOR DEVELOPMENT COMMUNICATION

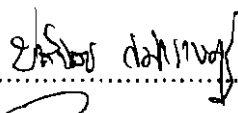
KEYWORDS : MEDIA EXPOSURE / KNOWLEDGE / ATTITUDE

PARICHAT SAMAKRAD: MEDIA EXPOSURE,KNOWLEDGE AND ATTITUDE
IN PAVENA FOUNDATION AMONG TEENAGE IN BANGKOK. THESIS
ADVISOR :ASSOCIATE PROFESSOR AUYPORN PANICH,111 pp.

The objectives of this research are to study the Media exposure, Knowledge and Attitude in Pavena foundation among teenager in Bangkok . Pavena foundation is do anything for children and women who have hell life If you see husband or some bad father do the bad things. Pavena organization continue to campaign to make sure that people are informed about the law, especially the penalties for torture, rape, excessive physical punishment of children by their parents or guardians to name a few. It is important that women and children know that they have rights and do not have to live a life as a victim. Pavena established to become the voice of those who are being abused. Pavena works with people who are victims and provide them with all of the assistance necessary to help them stand-up and help them become the voice of hope in the battle against violence in their lives

The objective of this research is to study the Media exposure, Knowledge and Attitude in Pavena foundation among teenager in Bangkok. The research used 2 types of method to analysis Pavanee organization. They are interview with Khun Pavena and other one is doing 400 questionnaires with teenage target. From the questionnaires of the research were as follows ;

the number shows that the news of Pavena have been spread out using offline and online advertising TV, Internet, Newspaper, Radio. The result also prove that the people vision of Pavena image didn't change or improve.

Department :Public Relations..... Student's Signature

Field of Study : ...Development..... Advisor's Signature

Academic Year :2010.....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ได้สำเร็จลุล่วงไปได้เป็นอย่างดี ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งจาก อาจารย์ที่ปรึกษา รศ. อวยพร พานิช รศ.พัชนี เขยจรรยา ซึ่งท่านได้ให้คำปรึกษาและความเอาใจใส่เป็นอย่างดียิ่งมาโดยตลอด และรศ. ดร.จิตราภรณ์ สุทธิวรเศรษฐ์ที่กรุณาแนะนำงานวิจัยเพิ่มเติมเพื่อให้สมบูรณ์แบบมากยิ่งขึ้น และอาจารย์สอนทุกท่านที่กรุณาให้คำแนะนำตลอดระยะเวลาที่เรียนมา และคุณปวีณา หงสกุล ประธานมูลนิธิปวีณา หงสกุล ที่ให้ความเป็นกันเอง และคำแนะนำต่างๆ รวมถึงเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้ทำการสัมภาษณ์คุณปวีณา และขอขอบคุณน้องๆ ที่ให้ความร่วมมือในการทำแบบสอบถาม ในการออกภาคสนามเป็นอย่างดี

ที่สำคัญผู้วิจัยขอขอบคุณ คุณพ่อ คุณแม่ น้องชายทั้ง 2 คน ที่ให้กำลังใจตลอดมา ตั้งแต่ที่เริ่มเรียนจนถึงวันที่ทำวิทยานิพนธ์เสร็จสิ้น ขอขอบคุณเพื่อนสมัยเรียนมัธยมสาธิต แห่งมหาวิทยาลัยศิลปากร มาด้วยกัน เพื่อนๆ ที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ อื่นๆ หลายคน รวมถึงหัวหน้าบริษัทและเพื่อนๆ ที่ บริษัท Asean Networking Communication ด้วยที่เป็นกำลังใจและช่วยเหลือทุกอย่างจนทำให้งานวิจัยนี้ สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี และหากงานวิจัยครั้งนี้ ผิดพลาดประการใด ก็ขออภัย มา ณ โอกาสนี้ด้วย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ	ช
บทที่ 1 บทนำ	
ที่มาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์.....	3
ปัญหานำวิจัย.....	3
สมมติฐานการวิจัย.....	4
นิยามศัพท์.....	4
ขอบเขตในการวิจัย.....	6
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	6
บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย	
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย.....	40
กลุ่มตัวอย่าง.....	41
วิธีการสุ่มตัวอย่าง.....	41
ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย.....	42
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	44

บทที่	
การตรวจสอบเครื่องมือ.....	45
การทดสอบเครื่องมือ.....	45
เกณฑ์การให้คะแนน.....	46
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	48
บทที่ 4 ผลการวิจัย.....	49
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัย ข้อเสนอแนะ.....	78
รายการอ้างอิง.....	103
ภาคผนวก.....	106
ประวัติผู้เขียน.....	111

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

จากสถานการณ์ความรุนแรงและปัญหาสังคมต่างๆที่เกิดขึ้นในสังคมปัจจุบันพบว่าปัญหาความรุนแรงต่อเด็กและสตรีมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นดังที่ปรากฏทางสื่อมวลชนต่างๆอยู่บ่อยครั้งซึ่งเป็นการสะท้อนให้เห็นว่าสังคมไทยมีการใช้ความรุนแรงมากขึ้น โดยเฉพาะเหยื่อที่เป็นกลุ่มสตรีและเด็ก ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการถูกทำร้ายร่างกาย ถูกข่มขืน การทารุณกรรม การละเมิดสิทธิทางเพศผู้ถูกระทำจากภาวะดังกล่าวจะส่งผลกระทบต่อสภาพร่างกายและจิตใจ ที่อาจแสดงออกโดยการทำร้ายร่างกายตนเอง หรือฆ่าตัวตาย เกิดความรู้สึกอับอายต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ทำให้เสียความมั่นใจมีความหวาดมีความหวาดกลัวและอาจทำให้ไม่สามารถมีชีวิตอย่างปกติได้ การละเมิดสิทธิของเด็กและสตรีนั้น นับว่าเป็นปัญหาที่สำคัญและหยั่งรากลึกในสังคมไทยผู้ที่ด้อยโอกาสมักจะได้รับผลกระทบที่รุนแรงจากผู้ที่มีอำนาจมากกว่าอยู่เสมอจากการรายงานอุบัติเหตุการและรายงานสถิติข้อมูลการให้บริการของศูนย์พึ่งได้ในโรงพยาบาล 109 แห่งทั่วประเทศ (กรมสนับสนุนบริการสุขภาพ, 2549) ซึ่งให้ความช่วยเหลือเด็กและสตรีที่ถูกกระทำรุนแรง ตั้งแต่ปี 2548 จนถึงปัจจุบัน พบว่าสถานการณ์ความรุนแรงมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้น มีผู้มารับบริการจำนวน 11,542 ราย เป็นเพศชายร้อยละ 13.46 และเป็นเพศหญิงร้อยละ 86.54 โดยเพศชายช่วงอายุที่พบมากที่สุดระหว่าง 11-18 ปีถึงร้อยละ 80.90 เพศหญิงช่วงอายุที่พบมากที่สุดระหว่าง 18-35 ปี ร้อยละ 60.50 ซึ่งผู้กระทำรุนแรงเป็นผู้ใกล้ชิดได้แก่ เพื่อน คนรู้จักร้อยละ 36.59 สามีร้อยละ 27.08 และสมาชิกในครอบครัวญาติ ร้อยละ 12.98 สำหรับสาเหตุของการกระทำรุนแรงได้แก่ นอกใจ / หึงหวง / ทะเลาะวิวาท โดยความรุนแรงสูงสุดเป็นความรุนแรงทางเพศ รองลงมาเป็นความรุนแรงทางกายและด้านจิตใจ ตามลำดับจากผล กระทบความรุนแรงก็จะส่งผลทำให้นำมาซึ่งปัญหาด้านสังคมเศรษฐกิจและสุขภาพจิตตามมาได้

ข้อมูลเหล่านี้เป็นเพียงส่วนเดียวของปัญหาที่ปรากฏให้เห็น แต่ยังมีอีกมากมายที่ไม่ได้รับการเปิดเผยด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาถึงการเปิดรับข่าวสาร ความรู้ทัศนคติเกี่ยวกับการเข้ามาช่วยเหลือความรุนแรงต่อเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณา ของวัยรุ่นเพราะวัยรุ่นถือเป็นวัยที่สามารถเข้าถึงสื่อได้หลากหลายและเป็นวัยที่เปิดรับได้ดีกว่าวัยอื่นๆ และมูลนิธิปวีณานั้นก็นับว่าเป็นองค์กรที่มีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับ ว่าเป็นองค์กรที่ไม่แสวงหาผลกำไรที่คอยขับเคลื่อนและมีบทบาทในการช่วยเหลือเด็กและสตรีอย่างเด่นชัด โดยผู้วิจัยสนใจว่าวัยรุ่นมีการรับรู้เกี่ยวกับการช่วยเหลือเด็ก

และสตรีของมูลนิธิปีวีนามากน้อยแค่ไหน และมีทัศนคติต่อการช่วยเหลือของมูลนิธิอย่างไร เพราะเราไม่อาจปฏิเสธได้ว่าการขับเคลื่อนและดำเนินการขององค์กรนั้นมีการประชาสัมพันธ์ที่ทำให้วัยรุ่นสนใจถึงการช่วยเหลือและเปลี่ยนทัศนคติต่อมูลนิธิปีวีนาซึ่งมาปฏิบัติงานโดยขอความร่วมมือจากหน่วยราชการ และหน่วยงานภาคเอกชนต่างๆ เพื่อให้ความช่วยเหลือผู้ประสบเคราะห์กรรมเหล่านั้นสืบต่อมา ด้วยความคิดที่ว่าคนเรานั้นเลือกที่เกิดไม่ได้ แต่เลือกที่จะเป็นคนดีได้ ถ้าเรามีโอกาส ดังนั้นทางมูลนิธิจึงยังคงทำหน้าที่ให้ความช่วยเหลือกับผู้ประสบเคราะห์กรรมเหล่านั้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งการดำเนินการต่างๆ หลังจาก พ.ศ.2540 เป็นต้นมาจนถึงปัจจุบันเป็นการดำเนินการโดยใช้งบประมาณและทรัพยากรส่วนตัวของคุณปีวีนาคือเป็นหลักต่อมาได้มีผู้เห็นความสำคัญของงานในโครงการนี้ซึ่งเป็นผู้ร่วมอุดมการณ์เดียวกันได้ให้ความอนุเคราะห์เป็นโครงการสนับสนุนและการปฏิบัติงานร่วมกันกับ “มูลนิธิโลออนส์สากล” จากสหรัฐอเมริกา โดยสโมสรโลออนส์สากลภาครวม 310 ประเทศไทย เป็นผู้ประสานงานดิฉันจึงขอขอบคุณมา ณ ที่นี้ รวมทั้งผู้มีจิตศรัทธาที่ได้ร่วมบริจาคเงินช่วยเหลือการทำงานของมูลนิธิฯ

มูลนิธิปีวีนาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี จึงได้ก่อตั้งขึ้นเมื่อ 27 เมษายน 2542 โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะให้ความช่วยเหลือกับเด็กและสตรีที่ถูกละเมิดสิทธิ ถูกทารุณกรรม ถูกเอารักเอาเปรียบ ในรูปแบบต่างๆ เพื่อให้รับความเป็นธรรมและสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้เป็นปกติสุขอย่างถาวรสืบไป เป็นการช่วยเหลือรัฐบาลในฐานะพลเมืองดีอีกทางหนึ่งด้วย

จุดมุ่งหมายของมูลนิธิปีวีนาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี ที่ตั้งขึ้นมานั้น จะทำในกรณีที่ได้รับ การร้องขอ ร้องเรียนให้เข้าไปช่วย โดยถ้าเป็นในกรณีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐเข้าไปช่วยเหลือแล้วนั้นจะไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวด้วย จะทำอย่างเดียวนคือต้องเข้ามาร้องขอให้เข้าไปช่วย ไม่ว่าจะเป็กรณีเด็กถูกข่มขืน โดยทารุณกรรม ถูกละเมิดสิทธิ ใช้แรงงานเด็กผิดกฎหมาย กรณีต่างๆ เหล่านี้ เมื่อได้รับการร้องทุกข์แล้วขั้นตอนต่อไปก็คือการเชิญเจ้าทุกข์เข้ามาที่มูลนิธิเพื่อให้ข้อมูล ถ้าเห็นว่ามีน้ำหนักจากนั้นก็จะมีชุดเฉพาะกิจของเราเข้าไปสืบก่อนล่วงหน้าว่าเป็นจริงที่ตามได้รับทราบหรือเรียนมาหรือไม่ ถ้าข้อร้องเรียนมีมูลก็จะประสานงานกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ ซึ่งเจ้าทุกข์ได้ไปแจ้งความไว้แล้ว เพื่อดำเนินการต่อไปเป็นการช่วยเหลือทางราชการอีกทางหนึ่ง และเมื่อได้ช่วยเหลือเด็กแล้ว ก็จะต้องดูต่อไปว่า เด็กสามารถที่จะอยู่กับครอบครัวได้หรือไม่ ถ้ากรณีเด็กต้องการฟื้นฟูสภาพจิตหรือฝึกอาชีพ เราก็จะประสานงานกับกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคมต่อไป แต่สำหรับกระบวนการยุติธรรมต่างๆ มูลนิธิจะดูแลต่อไปจนสิ้นคดีนั้น

จากกระบวนการทำงานต่างๆ แล้วนี้จึงเห็นได้ว่ามูลนิธิปีวีนานั้นมีการทำงานที่เป็นระบบ แม้ว่าในปัจจุบันจะมีมูลนิธิเพื่อเด็กและสตรีมากมายที่ก่อตั้งขึ้น แต่ไม่อาจปฏิเสธได้ว่ามูลนิธิเพื่อ

เด็กและสตรีเป็วีนาค คือ มูลนิธิที่มีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับในการช่วยเหลือเด็กและสตรีในสังคมไทย ที่ประชาชนรู้จักและให้การยอมรับมากที่สุดนั่นเอง ดังนั้นปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นกับเด็กและสตรี ในบางครั้งถูกละเลยในสังคม จึงต้องใช้มูลนิธิเพื่อเด็กและสตรีของคุณเป็วีนาคเป็นกระบอกเสียงเพื่อเรียกร้องความเป็นธรรมในสังคมไทย

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาการเปิดรับข้อมูลข่าวสาร ของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีต่อช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิเป็วีนาค
2. เพื่อศึกษาความรู้ ทศนคติ ของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานครที่มีต่อการช่วยเหลือเด็กและสตรีของ มูลนิธิเป็วีนาค
3. เพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับข่าวสารกับความรู้ที่มีต่อการช่วยเหลือเด็กและสตรีของ มูลนิธิเป็วีนาค
4. เพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับข่าวสารกับทัศนคติที่มีต่อการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิเป็วีนาค
5. เพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความรู้กับทัศนคติที่มีต่อการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิเป็วีนาค

ปัญหานำวิจัย

1. การเปิดรับข้อมูลข่าวสาร ของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีต่อการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิเป็วีนาคเป็นอย่างไร
2. ความรู้ ทศนคติ ของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีต่อการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิเป็วีนาค เป็นอย่างไร
3. การเปิดรับข่าวสารกับความรู้ที่มีต่อการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิเป็วีนาคมีความสัมพันธ์กันหรือไม่
4. การเปิดรับข่าวสารกับทัศนคติที่มีต่อการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิเป็วีนาคมีความสัมพันธ์กันหรือไม่

5. ความรู้และทัศนคติที่มีต่อช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณา มีความสัมพันธ์กันหรือไม่

สมมติฐานการวิจัย

1. ลักษณะทางประชากรที่แตกต่างกันมีความรู้มีต่อช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณาต่างกัน

2. ลักษณะทางประชากรที่แตกต่างกันมีทัศนคติมีต่อช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณาต่างกัน

3. การเปิดรับข่าวสารกับความรู้ของวัยรุ่นมีต่อช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณา มีความสัมพันธ์กัน

4. การเปิดรับข่าวสารกับทัศนคติของวัยรุ่นมีต่อช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณา มีความสัมพันธ์กัน

5. ความรู้กับทัศนคติของวัยรุ่นที่มีต่อช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณาความสัมพันธ์กัน

นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

การเปิดรับข้อมูลข่าวสาร

หมายถึง ความถี่หรือความบ่อยครั้งในการรับข้อมูล หรือข่าวสารต่างๆที่เกี่ยวข้องช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณา จากสื่อมวลชน สื่อบุคคลหรือสื่อเฉพาะกิจ ทั้งโดยทางตรงหรือทางอ้อม

-สื่อมวลชน หมายถึง หนังสือพิมพ์ นิตยสาร วารสาร โทรทัศน์ วิทยุ อินเทอร์เน็ต

-สื่อบุคคล หมายถึง บิดามารดา ญาติ พี่น้อง เพื่อน คนรู้จัก บุคคลอื่นๆทั่วไป

-สื่อเฉพาะกิจ หมายถึง แผ่นพับ โบปถิว คู่มือ เอกสาร จุลสาร วีดีโอเทป วีซีดี ภาพโฆษณา หนังสือเรียน

ความรู้

หมายถึง ความสามารถในการเรียนรู้ของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานครที่จะรู้ เข้าใจ เกี่ยวกับช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณา

ทัศนคติ

หมายถึงว่า ทัศนคติของวัยรุ่นหมายถึงความเชื่อ ความคิดเห็น ความรู้สึกนึกคิดและความสนใจของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีต่อการช่วยเหลือช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณา รวมถึงทำที่ความชอบหรือไม่ชอบของวัยรุ่นที่มีต่อการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิ ปวีณา

วัยรุ่น

หมายถึง บุคคลที่อายุย่างเข้าสู่วัยรุ่นหนุ่มสาว หรือวัยที่อยู่ในช่วงคาบเกี่ยวระหว่างวัยเด็ก กับผู้ใหญ่ เป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อ ในการวิจัยครั้งนี้ วัยรุ่น หมายถึง ชายหรือหญิงที่มีอายุตั้งแต่ 13-21 ปี ที่อาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยแบ่งช่วงอายุออกเป็น 3 ช่วงอายุ ดังต่อไปนี้

- 1.วัยรุ่นตอนต้น มีอายุตั้งแต่13-15 ปี
- 2..วัยรุ่นตอนกลาง มีอายุตั้งแต่16-18 ปี
3. วัยรุ่นตอนปลาย มีอายุตั้งแต่19-21 ปี

เด็ก

หมายถึง บุคคลที่มีอายุเกินเจ็ดปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่เกินสิบสี่ปีบริบูรณ์ ในการวิจัยครั้งนี้ เด็ก หมายถึง เด็กทั้งเพศหญิงและชายที่ได้รับทารุณกรรม หรือได้รับความรุนแรงซึ่ง เป็นกระทำ หรือละเว้นการกระทำด้วยประการใดๆ จนเป็นเหตุให้เด็กเสื่อมเสียเสรีภาพหรือเกิดอันตรายแก่ ร่างกายและจิตใจ การกระทำผิดทางเพศต่อเด็ก การใช้เด็กให้กระทำหรือประพฤตินลักษณะที่น่าจะเป็นอันตรายแก่ร่างกายหรือจิตใจหรือขัดต่อกฎหมาย หรือศีลธรรมอันดี ทั้งนี้ไม่ว่าเด็กจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม

สตรี

หมายถึง สตรีที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป รวมถึงผู้ที่บรรลุนิติภาวะด้วยการสมรส ในการวิจัยครั้งนี้ ในการวิจัยครั้งนี้ สตรี หมายถึง ผู้ที่ได้รับ การกระทำใดๆที่เป็นความรุนแรงทางเพศ ซึ่งเป็นผล หรืออาจเป็นผลให้เกิดการทำร้าย ทางร่างกาย ทางเพศ หรือทางจิตใจ เป็นผลให้เกิดความทุกข์ ทรมานแก่สตรี รวมทั้งการขู่ข่มขู่คุกคาม กีดกันเสรีภาพ ทั้งในที่สาธารณะและในชีวิตส่วนตัว

มูลนิธิปวีณา

มูลนิธิปวีณา หงสกุลเพื่อเด็กและสตรี เป็นมูลนิธิที่จัดตั้งขึ้นเพื่อช่วยเหลือเด็กและสตรีที่ด้อย โอกาสโดยไม่หวังผลกำไร โดยมี นางปวีณา หงสกุล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเขตกรุงเทพ ฯ (6 สมัย) เป็นทั้งผู้ก่อตั้งและประธานของมูลนิธิ ฯ เพื่อการช่วยกันสอดส่องดูแลเพื่อไม่ให้เกิดการเอา รัดเอาเปรียบ การทำร้าย การทารุณกรรม เกิดขึ้นในหมู่ของสตรีและเด็ก ซึ่งถือได้ว่าเป็นกลุ่มคนที่ อ่อนแอในสังคม ในงานวิจัยเรื่องนี้จึงได้เรียกว่ามูลนิธิปวีณา

ลักษณะทางประชากร

หมายถึง เพศ และระดับการการศึกษาของวัยรุ่น ซึ่งเป็นนักเรียนนักศึกษาในเขต กรุงเทพมหานคร

ขอบเขตในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ได้มุ่งศึกษาเฉพาะวัยรุ่นทั้งเพศหญิงและชายที่มีอาศัยอยู่ในเขตระดับ การศึกษาตั้งแต่มัธยม จนถึงมหาวิทยาลัยในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งมีอายุ 13- 21 ปี ทั้งนี้เพราะ วัยรุ่นเป็นวัยที่มีหัวเลี้ยวหัวต่อ ระหว่างความเป็นเด็กและผู้ใหญ่ และเป็นวัยที่มีการเปิดรับสื่อ ต่างๆได้อย่างแพร่หลาย และหลากหลายประเภท

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ผลการวิจัยในครั้งนี้เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการสื่อสาร การปรับปรุงเนื้อหาข่าวสารและ การวางแผนการประชาสัมพันธ์เพื่อเผยแพร่ข้อมูล เกี่ยวกับการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิป วีณา เพื่อที่จะทราบว่า วัยรุ่นให้ความสำคัญในการรับข่าวสารและสนใจที่จะเปิดรับและรับรู้ เปลี่ยนแปลงทัศนคติเพื่อที่จะผลักดันให้หน่วยงานทางด้านองค์กรอื่นๆที่เกี่ยวข้องเข้ามาร่วม

ตระหนักถึงปัญหาสังคมต่อความรุนแรงของเด็กและสตรีที่ควรจะให้วัยรุ่นตระหนักและรับรู้อย่าง
ทั่วถึงว่าเป็นปัญหาสังคมที่สำคัญประการหนึ่ง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษางานวิจัยเรื่องการเปิดรับข้อมูลข่าวสาร ความรู้และทัศนคติ ของวัยรุ่นในเขต กรุงเทพมหานครที่มีต่อมูลนิธิปวีณา หงสกุลเพื่อเด็กและสตรี ได้มีการศึกษาถึงทฤษฎี แนวความคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางในการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

- 1.ทฤษฎีเกี่ยวกับการเปิดรับข้อมูลข่าวสาร
- 2.ทฤษฎีเกี่ยวกับความรู้และทัศนคติ
- 3..ทฤษฎีแนวคิดเกี่ยวกับความรุนแรงของเด็กและสตรี
4. แนวคิดเกี่ยวกับลักษณะทางประชากร
5. แนวคิดเกี่ยวกับความเคลื่อนไหวขององค์กรเพื่อเด็กและสตรีมูลนิธิปวีณา
- 6.แนวคิดเกี่ยวกับวัยรุ่น
- 7.งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ทฤษฎีเกี่ยวกับการเปิดรับข่าวสาร

การสื่อสารเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับกิจกรรมต่างๆ พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสาร นับเป็นส่วนหนึ่งของเพราะ มนุษย์เป็นสัตว์สังคมที่ต้องอาศัยการแลกเปลี่ยนความรู้ ข่าวสาร และ ประสบการณ์ซึ่งกันและกัน ทั้งนี้เพื่อจะได้มีความรู้ความเข้าใจ จูงใจ หรือมีอิทธิพลต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน การที่จะบรรลุสิ่งเหล่านี้ได้จำเป็นต้องอาศัยการสื่อสาร

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเปิดรับข่าวสารมีอยู่หลายทฤษฎีแต่ที่สำคัญ ได้แก่ ทฤษฎีเกี่ยวกับกระบวนการในการเลือกรับสาร (Selective Processes) ซึ่งประกอบด้วย การ กลั่นกรอง 4 ขั้นตอนดังนี้

1. การเลือกเปิดรับ (Selective Exposure) เป็นแนวโน้มที่ผู้รับสารจะเลือกสนใจหรือเปิดรับข่าวสารที่สอดคล้องกับความคิดเห็น ความสนใจที่มีอยู่เดิม และพยายามหลีกเลี่ยงข่าวสาร

ที่ไม่สอดคล้องกับทัศนคติและความคิดเห็นเดิมของตน ทั้งนี้ เพราะการได้รับข่าวสารที่ไม่สอดคล้องกับความรู้ ความเข้าใจ หรือทัศนคติที่มีอยู่เดิม จะก่อให้เกิดภาวะความไม่สมดุลทางจิตใจที่เรียกว่า “Cognitive Dissonance” ซึ่งบุคคลอาจลดภาวะความไม่สมดุลนี้ได้โดยการเปลี่ยนทัศนคติ ความรู้ หรือพฤติกรรมการแสดงออก หรือเลือกสรรเฉพาะข่าวสารที่สอดคล้องกับความคิดเห็นของตน

2. การเลือกให้ความสนใจ(Selective Attention) ในเวลาหนึ่งๆ สมอของคนเราถูกกระตุ้นจากข่าวสารต่างๆมากมาย ทั้งความคิดของตนเองและสิ่งกระตุ้นจากภายนอก สมอจะต้องคัดเลือกข่าวสารที่มากกระตุ้นอยู่ตลอดเวลาว่าข่าวสารใดควรรับรู้ ดังนั้นผู้รับสารจึงมีแนวโน้มที่จะเลือกสนใจข่าวสารจากแหล่งใดแหล่งหนึ่ง โดยมักจะเลือกตามความคิดเห็น ความสนใจของตนเพื่อสนับสนุนทัศนคติเดิมที่มีอยู่แล้ว เพื่อไม่ให้เกิดภาวะทางจิตใจที่ไม่สมดุลหรือมีความไม่สบายใจที่เรียกว่า Cognitive Dissonance ฉะนั้นจะลดหรือหลีกเลี่ยงภาวะดังกล่าวได้ก็ต้องแสวงหาข่าวสารหรือเลือกเฉพาะข่าวสารที่สอดคล้องกับความคิดเห็นของตน

3.การเลือกรับรู้ (Selective Perception) เมื่อบุคคลเลือกเปิดรับข่าวสารจากแหล่งใดแหล่งหนึ่งแล้ว ผู้รับสารจะเลือกรับรู้หรือเลือกตีความหมายของสารนั้นตามทัศนคติ ประสบการณ์ ความเชื่อ ความต้องการ ความคาดหวัง แรงจูงใจ สภาวะร่างกาย หรือสภาวะอารมณ์ในขณะนั้น เป็นต้น ดังนั้น ผู้รับสารจะ ตีความผิดพลาด หรือบิดเบือนข่าวสารให้มีทิศทางที่ตนเองพึงพอใจ ให้สอดคล้องกับความคิดเห็น ความสนใจ หรือทัศนคติที่มีอยู่เดิม

4. การเลือกจดจำ (Selective Retention) เป็นแนวโน้มในการเลือกจดจำข่าวสารเฉพาะส่วนที่ตรงกับความสนใจ ความต้องการ ทัศนคติ ฯลฯ ของตนเองและมักจะลืมในส่วนที่ตนเองไม่สนใจ เรื่องที่ขัดแย้งหรือเรื่องที่ค้านกับความคิดเห็นของตนเอง ดังนั้น การเลือกจดจำเนื้อหาของสารที่ได้รับ จึงเป็นการช่วยเสริมทัศนคติ หรือความเชื่อเดิมของผู้รับสารให้มีความมั่นคงยิ่งขึ้นและเปลี่ยนแปลงยากขึ้น กล่าวคือ ความพร้อมที่จะจดจำสารของผู้รับสารจึงมักเกิดขึ้นกับคนที่พร้อมจะเข้าใจ และพร้อมที่จะลืมสำหรับคนที่ไม่พร้อมจะเข้าใจ ดังนั้น กระบวนการเลือกสรรของมนุษย์จึงเปรียบเสมือนเครื่องกรอง (Filters) ข่าวสารในการรับรู้ของมนุษย์เรา

นอกจากนี้ ยังมีองค์ประกอบที่มีบทบาทสำคัญต่อกระบวนการเลือกสรรของมนุษย์อีก วิลเบอร์ ชแรมม์ (Wilbur Schramm, 1973) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบที่มีบทบาทสำคัญต่อการ

เลือกสรรของมนุษย์ ได้แก่

1. ประสบการณ์ ประสบการณ์ทำให้ผู้รับสารแสวงหาข่าวสารแตกต่างกัน
2. การประเมินสาระประโยชน์ของข่าวสาร ผู้รับสารจะแสวงหาข่าวสารเพื่อสนองจุดประสงค์ของตนอย่างใดอย่างหนึ่ง
3. ภูมิหลังที่แตกต่างกัน ทำให้บุคคลที่มีความสนใจต่างกัน
4. การศึกษาและสภาพแวดล้อมทำให้มีความแตกต่างในพฤติกรรมกรเลือก รับสื่อและเนื้อหาข่าวสาร
5. ความสามารถในการรับสารซึ่งเกี่ยวกับสภาพร่างกายและจิตใจ ทำให้ พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารของบุคคลแตกต่างกัน
6. บุคลิกภาพทำให้มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ การโน้มน้าวจิตใจและพฤติกรรมของผู้รับสาร
7. อารมณ์ สภาพทางอารมณ์ของผู้รับสาร จะทำให้ผู้รับสารเข้าใจความหมายของข่าวสารหรืออาจเป็นอุปสรรคต่อความเข้าใจความหมายของข่าวสารก็ได้
8. ทัศนคติจะเป็นตัวกำหนดท่าทีของการรับและตอบสนองต่อสิ่งเร้า หรือข่าวสารที่ได้พบและการที่ผู้รับสารแต่ละคน มีพฤติกรรมในการเลือกรับสื่อและข่าวสาร

นอกจากนี้ Middlebrook(1974)(อ้างถึงในเกศินี จุฑาวิจิตร, 2548 :140)กล่าวว่า ความน่าเชื่อถือ (Credibility) คือ ความรู้สึกของผู้รับสารที่รู้สึกว่าคุณส่งสารมีความน่าไว้วางใจและมีความสามารถ หากผู้รับสารเป้าหมายมีความรู้สึกว่าคุณพัฒนาหรือผู้นำความคิดเห็นมีความน่าเชื่อถือ ผู้รับสารก็มีแนวโน้มที่จะยอมรับสารจากพวกเขาเหล่านั้น นอกจากนี้อารอนสันและไกลเดน (Aronson and Gloden,1962) (อ้างถึงในเกศินี จุฑาวิจิตร, 2548 :141)ยังกล่าวด้วยว่า สื่อบุคคลหรือผู้ส่งสารที่มีความคล้ายคลึงกับผู้รับสารเป้าหมาย ในด้านต่างๆ อายุ เพศ เชื้อชาติ ภาษา การแต่งกาย สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม จะมีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนทัศนคติและความคิดเห็นของผู้รับสาร เพราะความคล้ายคลึงนี้จะทำให้เกิดความรู้สึกเข้าใจ ชอบพอและไว้วางใจ

นอกจากนี้ Middlebrook(1974)(อ้างถึงในเกศินี จุฑาวิจิตร, 2548 :140)กล่าวว่า ความน่าเชื่อถือ (Credibility) คือ ความรู้สึกของผู้รับสารที่รู้สึกว่าคุณส่งสารมีความน่าไว้วางใจและมีความสามารถ หากผู้รับสารเป้าหมายมีความรู้สึกว่าคุณพัฒนาหรือผู้นำความคิดเห็นมีความน่าเชื่อถือ ผู้รับสารก็มีแนวโน้มที่จะยอมรับสารจากพวกเขาเหล่านั้น นอกจากนี้อารอนสันและไกลเดน (Aronson and Gloden,1962) (อ้างถึงในเกศินี จุฑาวิจิตร, 2548 :141)ยังกล่าวด้วยว่า สื่อบุคคลหรือผู้ส่งสารที่มีความคล้ายคลึงกับผู้รับสารเป้าหมาย ในด้านต่างๆ อายุ เพศ เชื้อชาติ

ภาษา การแต่งกาย สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม จะมีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงทัศนคติและความคิดเห็นของผู้รับสาร เพราะความคล้ายคลึงนี้จะทำให้เกิดความรู้สึกเข้าใจ ชอบพอและไว้วางใจ

สำหรับปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดความแตกต่างในการเลือกสรรข่าวสารของมนุษย์ ได้มีผู้เสนอไว้หลายแนวทาง คือเดอเฟลอร์ ได้กล่าวถึงตัวแปรแทรก (Intervening Variables) ที่มีอิทธิพลในกระบวนการสื่อสารมวลชนระหว่างผู้ส่งสารกับผู้รับสาร โดยเน้นให้เห็นว่าข่าวสารมิได้ไหลผ่านจากสื่อมวลชนถึงผู้รับสารและเกิดผลโดยตรงทันที แต่มีปัจจัยบางอย่างที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้รับสารแต่ละคน เช่น ปัจจัยทางจิตวิทยาและสังคมที่จะมีอิทธิพลต่อการรับข่าวสารนั้นทำให้เกิดผลไม่เหมือนกับหรือไม่เป็นไปตามเจตคติของผู้ส่งสาร ทฤษฎีสำคัญเกี่ยวกับเรื่องนี้มีด้วยกัน 3 ทฤษฎี ดังนี้

1. ทฤษฎีความแตกต่างระหว่างบุคคล (Individual Differences Theory) เป็นทฤษฎีที่ชี้ให้เห็นว่าผู้รับสารแต่ละคนนั้นมีความแตกต่างกันในทางจิตวิทยา เช่น ทัศนคติ ค่านิยม และความเชื่อ ทำให้ความสนใจในการเปิดรับข่าวสารหรือตีความหมายข่าวสารจากสื่อมวลชนแตกต่างกัน หลักการพื้นฐานเกี่ยวกับทฤษฎีความแตกต่างระหว่างปัจเจกบุคคลมี ดังนี้

- 1) มนุษย์เรามีความแตกต่างกันมากในองค์ประกอบทางจิตวิทยาส่วนบุคคล
- 2) ความแตกต่างนี้บางส่วนมาจากลักษณะแตกต่างทางชีวภาค หรือทาง ร่างกายของแต่ละบุคคล แต่ส่วนใหญ่แล้วจะมาจากความแตกต่างที่เกิดจากการเรียนรู้
- 3) มนุษย์ซึ่งถูกซบเลี้ยงภายใต้สภาพการณ์ต่างๆ จะเปิดรับความคิดเห็น แตกต่างกันไป
- 4) การเรียนรู้สิ่งแวดล้อมทำให้เกิดทัศนคติ ค่านิยม และความเชื่อที่รวมเป็นลักษณะทางจิตวิทยาส่วนบุคคลที่แตกต่างกันไป

2. ทฤษฎีกลุ่มสังคม (Social Categories Theory) ทฤษฎีนี้กล่าวว่าบุคคลที่มีลักษณะทางสังคมคล้ายกันจะแสดงพฤติกรรมการสื่อสารคล้ายคลึงกัน พฤติกรรมการสื่อสารนี้ได้แก่ การเปิดรับสื่อ ความพอใจในสื่อ และอุปนิสัยการใช้สื่อร่วมกัน เป็นต้น สำหรับลักษณะทางสังคมที่สำคัญนั้น ได้แก่ ระดับการศึกษา รายได้ อาชีพ เชื้อชาติ ศาสนา อายุ เพศ ฯลฯ

3. ทฤษฎีความสัมพันธ์ทางสังคม (Social Relations Theory) เป็นทฤษฎีที่กล่าวถึงความสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างผู้รับสารกับบุคคลอื่นในสังคมในลักษณะของกลุ่มปฐมภูมิ หรือ กลุ่มทุติยภูมิ โดยกลุ่มปฐมภูมิซึ่งเป็นความสัมพันธ์ใกล้ชิดในหมู่เพื่อนสนิท เพื่อนร่วมงาน หรือ สมาชิกในครอบครัว และวงศาคนญาติจะมีอิทธิพลต่อผู้รับสารมากกว่ากลุ่มทุติยภูมิซึ่งเป็นกลุ่มที่มีความใกล้ชิดน้อยกว่า ข่าวสารต่างๆ ที่ได้รับจากสื่อมวลชนมักจะถูกรับรู้หรือตีความโดยมีอิทธิพลของกลุ่มหรือบุคคลในกลุ่มเข้ามาเกี่ยวข้องเสมอ เช่น การที่ปัจเจกบุคคลจะเชื่อข่าวสารจากโฆษณาใดหรือไม่ นั่น มักจะได้รับอิทธิพลจากการปรึกษาหารือโต้ถามเพื่อนฝูงหรือผู้ใกล้ชิด อิทธิพลที่มีผลต่อการรับรู้ข่าวสารในลักษณะนี้เราเรียกว่า “อิทธิพลของบุคคล” (Personal Influence)

โดยพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารในการศึกษาครั้งนี้มี 3 ลักษณะ คือ

1. การเปิดรับข่าวสารจากสื่อมวลชน สื่อมวลชน (Mass Media) เป็นสื่อที่มีอิทธิพลและมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาประเทศด้วยมีลักษณะเฉพาะที่เอื้ออำนวยต่อการพัฒนาหลายประการด้วยกัน เช่น มีความกว้างไกลในการกระจายไปยังพื้นที่ต่างๆ มีความรวดเร็วในการถ่ายทอดข่าวสารได้อย่างถูกต้อง แม่นยำตรงกับความต้องการของผู้ส่งสารและมีประสิทธิภาพในการให้ความรู้ (เกศินี จุฑาวิจิตร ,2548:125)

โดยผู้รับสารจะมีความคาดหวังจากสื่อมวลชนว่าการบริโภคข่าวสารจากสื่อมวลชนจะช่วยตอบสนองความต้องการของตนได้ ซึ่งทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ หรือเปลี่ยนแปลงลักษณะนิสัย และพฤติกรรมบางอย่างได้ โดยที่การเลือกรับ

ข่าวสารจากสื่อมวลชนนั้น จะขึ้นอยู่กับความต้องการหรือแรงจูงใจของผู้รับสารเอง เพราะบุคคลแต่ละคนย่อมมีวัตถุประสงค์และความตั้งใจในการใช้ประโยชน์จากสื่อมวลชนที่แตกต่างกันออกไป โดยสื่อมวลชนในที่นี้หมายถึง สื่อต่างๆที่เผยแพร่ ไปสู่มวลชน เช่น วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร อินเทอร์เน็ต

2. การเปิดรับข่าวสารจากสื่อบุคคล โดยสื่อบุคคลในที่นี้หมายถึง ตัวบุคคลที่นำพาข่าวสารจากบุคคลหนึ่งไปยังบุคคลหนึ่งโดยอาศัยการติดต่อระหว่างบุคคล (Interpersonal Communication) ที่จะมีปฏิริยาโต้ตอบระหว่างกัน โรเจอร์และชูเมกเกอร์ กล่าวว่า ในกรณีที่ต้องการให้บุคคลใด ๆ เกิดการยอมรับในสารที่เสนอออกไปหรือจะทำการสื่อสารให้มีประสิทธิภาพที่สุดเพื่อให้มีการยอมรับนั้น ควรที่จะใช้การสื่อสารระหว่างบุคคลโดยใช้สื่อบุคคลเป็นผู้เผยแพร่

ข่าวสาร สื่อบุคคลนี้จะมีประโยชน์มากในกรณีและผู้ส่งสารหวังผลให้ผู้รับเกิดการเปลี่ยนแปลงในระดับทัศนคติและพฤติกรรมในการรับสาร นอกจากนี้ยังเป็นวิธีช่วยให้ผู้รับสาร นอกจากนี้ยังเป็นวิธีช่วยให้ ผู้รับสารมีความเข้าใจกระจ่างชัดและตัดสินใจรับสารอย่างมั่นใจขึ้น ซึ่งการสื่อสารระหว่างบุคคลแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

1.)การติดต่อโดยตรง(Direct Contact) เป็นการเผยแพร่ข่าวสารเพื่อสร้างความรู้เข้าใจหรือ

ชักจูงโน้มน้าวใจผู้รับสารโดยตรง

2.)การติดต่อโดยกลุ่ม(Group Contact of Community Public) โดยกลุ่มจะมีอิทธิพลต่อบุคคลส่วนรวม ช่วยให้การสื่อสารส่วนรวม ช่วยให้การสื่อสารของบุคคลบรรลุเป้าหมายได้ เพราะเมื่อกลุ่มมีการสนใจมุ่งไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่งในกลุ่มก็จะมีคามสนใจในทางนั้นด้วย

โดยก่อนที่จะนำเสนอข่าวออกไปนั้นสื่อมวลชนจะต้องทำการคัดเลือกข่าวสาร (Gate Keeper) ที่ได้รับจากแหล่งข่าวมากมายและนำมาพิจารณาเลือกข่าวเพียงบางส่วน เพื่อออกสู่สาธารณชนผู้รับสารต่อไป

สำหรับในส่วนแนวความคิด Gate Keeper เริ่มมาจากเคิร์ท เลวิน (Kurt Lewin) ที่ศึกษาเกี่ยวกับการตัดสินใจในการเลือกซื้ออาหารของแม่บ้าน ทั้งนี้เลวินตั้งข้อสงสัยว่า ข่าวสารเกี่ยวกับสินค้าจะกระจายตัวไปตามช่องทางการสื่อสารซึ่งมี “บริเวณประตู (Gate)” และมี “ผู้รักษาประตู (Gate Keeper)” ทำหน้าที่ตัดสินใจว่าจะอนุญาตให้ข่าวสารหรือสินค้าใดเข้ามาในช่องทางการสื่อสารเพื่อส่งไปยังกลุ่มแม่บ้านเหล่านั้น โดย เลวินสรุปว่า “ข่าวต้องเดินทางผ่านจุดตรวจประตูไปถึงสาธารณชน” ซึ่งต่อมาเดวิด เอ็ม ไวท์ (David M. White, 1950) ได้นำแนวความคิดดังกล่าวไปประยุกต์ในการศึกษาการคัดเลือกข่าวของบรรณาธิการข่าวของหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นในอเมริกาฉบับหนึ่ง ผลการศึกษาสรุปว่า “การตัดสินใจในการคัดเลือกข่าวถือเป็นกิจกรรมที่สำคัญที่สุดในการทำหน้าที่ผู้รักษาช่องทางการสื่อสาร ซึ่งกลายมาเป็นแนวคิดในการเริ่มต้นศึกษาหน้าที่และบทบาทสื่อมวลชนในเวลาต่อมา”

3.การเปิดรับข่าวสารจากสื่อเฉพาะกิจ โดยสื่อเฉพาะกิจ หมายถึง สื่อที่ถูกผลิตขึ้นมาโดยมีเนื้อหาสาระที่เฉพาะเจาะจงและมีจุดมุ่งหมายหลักที่อยู่กับผู้รับสารเฉพาะกลุ่ม(ปรมะ สตะเวทิน) ฉะนั้นการเปิดรับข่าวสารหรือความรู้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งอย่างเฉพาะเจาะจง ซึ่งรูปแบบของสื่อเฉพาะกิจนี้อาจเป็นได้ทั้ง ในรูปของสื่อมวลชนและสื่อบุคคล เช่น แผ่นโฆษณา(โปสเตอร์) ใบบลิว แผ่นพับ จุลสาร สปอร์ตโฆษณา เป็นต้น

นอกจากนี้ ความสัมพันธ์ของรับข่าวสาร มีอยู่ 4 อย่างคือ

1. ความต้องการข่าวสารที่เป็นประโยชน์ (Utilization) ผู้รับสารจะเปิดรับข่าวสารที่เป็นประโยชน์แก่ตนเองเป็นสำคัญ เช่น ฟังหรืออ่านที่เป็นประโยชน์ในการประกอบอาชีพ

2. ความต้องการข่าวสารที่สอดคล้อง(Consistency) กับค่านิยม ความเชื่อ ทักษะคติของผู้รับสาร ผู้รับสารมักจะเปิดรับข่าวสารที่สอดคล้องกับความเชื่อ ค่านิยม หรือทักษะคติของตน ข่าวสารใดที่ไม่สอดคล้องมักจะไม่ได้ได้รับความสนใจหรือได้รับการปฏิเสธจากผู้รับสาร

3. ความต้องการข่าวสารที่สะดวกในการได้มา(Availability) ผู้รับสารนั้นจะมีข้อจำกัดในการเปิดรับข่าวสารที่ให้ประโยชน์และสอดคล้องกับตัวเอง แต่ถ้าข่าวสารดังกล่าวได้มาด้วยความยากหรือไม่สะดวก ผู้รับสารก็ไม่อาจเปิดรับข่าวสารนั้นได้ ดังนั้นพฤติกรรมหนึ่งของผู้รับสาร คือ ความสะดวกในการได้รับสาร

4. ความอยากรู้อยากเห็น(Curiosity) เป็นความต้องการที่อยากมีประสบการณ์ใหม่ๆ ซึ่งเป็นธรรมชาติของมนุษย์อย่างหนึ่ง และยิ่งอยู่ในสังคมปัจจุบันที่มีอะไรเปลี่ยนแปลง มีประสบการณ์ใหม่ๆ ตลอดเวลา เหล่านี้เป็นสิ่งที่ทำให้มนุษย์เปิดรับข่าวสาร

ทั้งนี้ผลจากการเปิดรับข่าวสารของบุคคลใดๆ ผ่านสื่อต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นสื่อมวลชนและสื่อบุคคลหรือเฉพาะกิจย่อมก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งด้านความรู้ ทักษะคติ และก่อให้เกิดพฤติกรรมในที่สุด

ทฤษฎีเกี่ยวกับความรู้และทักษะคติ

ความรู้(knowledge)

เป็นการรับรู้เบื้องต้น ซึ่งบุคคลส่วนมากจะได้รับผ่านประสบการณ์โดยการเรียนรู้จากการตอบสนองต่อสิ่งเร้า(S-R) แล้วจัดระบบเป็นโครงสร้างของความรู้ที่ผสมผสานระหว่างความจำ (ข้อมูล) กับสภาพจิตวิทยาด้วยเหตุนี้ความรู้จึงเป็นความจำที่เลือกสรรซึ่งสอดคล้องสภาพจิตใจของตนเอง ความรู้จึงเป็นกระบวนการภายใน อย่างไรก็ตามความรู้ก็อาจ ส่งผลต่อพฤติกรรมที่แสดงออกของมนุษย์ได้ และผลกระทบทที่ผู้รับสารเชิงความรู้ในทฤษฎีการสื่อสารนั้นอาจปรากฏได้จากสาเหตุ 5 ประการคือ

1. การตอบข้อสงสัย (Ambiguity Resolution) การสื่อสารมักจะสร้างความ สับสนให้สมาชิกในสังคม ผู้รับสารจึงมักแสวงหาสารสนเทศโดยการอาศัยสื่อทั้งหลายเพื่อตอบ ข้อสงสัยและความสับสนของตน
2. การสร้างทัศนคติ (Attitude Formation) ผลกระทบเชิงความรู้ต่อการปลูกฝังทัศนคตินั้น ส่วนมากนิยมใช้กับสารสนเทศที่เป็นนวัตกรรม เพื่อสร้างทัศนคติให้คนยอมรับการแพร่วัตกรรมการนั้น ๆ (ในฐานะความรู้)
3. การกำหนดวาระ (Agenda Setting) เป็นผลกระทบเชิงความรู้ที่สื่อกระจายออกไป เพื่อให้ประชาชนตระหนักและผูกพันกับประเด็นวาระที่สื่อกำหนดขึ้น หากตรงกับภูมิหลังของปัจเจกชนและค่านิยมของสังคมแล้ว ผู้รับสารก็จะเลือกสารสนเทศนั้น
4. การพอกพูนระบบความเชื่อ (Expansion of Belief System) การสื่อสารสังคมมักกระจายความเชื่อ ค่านิยม และอุดมการณ์ด้านต่าง ๆ ไปสู่ประชาชนจึงทำให้ผู้รับสารรับทราบระบบความเชื่อที่หลากหลายและลึกซึ้งไว้ในความเชื่อของตนมากขึ้นไปเรื่อย ๆ
5. การรู้แจ้งต่อค่านิยม (Value Clarification) ความขัดแย้งในเรื่องค่านิยมและอุดมการณ์เป็นภาวะปกติของสังคม สื่อมวลชนที่นำเสนอข้อเท็จจริงในประเด็นเหล่านี้ ย่อมทำให้ประชาชนผู้รับสารเข้าใจถึงค่านิยมเหล่านั้นแจ้งชัดขึ้น

คาร์เตอร์ วี กู๊ด (Carter V. Good, 1973: 325 อ้างใน โสภิตสุตา มงคลเกษม, 2539) กล่าวว่า ความรู้เป็นข้อเท็จจริง (facts) ความจริง (truth) เป็นข้อมูลที่มีมนุษย์ได้รับและเก็บรวบรวมจากประสบการณ์ต่างๆ การที่บุคคลยอมรับหรือปฏิเสธสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้อย่างมีเหตุผล บุคคลควรจะต้องรู้เรื่องเกี่ยวกับสิ่งนั้นเพื่อประกอบการตัดสินใจ นั่นก็คือบุคคลจะต้องมีข้อเท็จจริงหรือข้อมูล ต่างๆ ที่สนับสนุนและให้คำตอบข้อสงสัยที่บุคคลมีอยู่ ชี้แจงให้บุคคลเกิดความเข้าใจและทัศนคติที่ดีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง รวมทั้งเกิดความตระหนัก ความเชื่อ และค่านิยมต่างๆ ด้วย

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2520: 16) กล่าวว่า ความรู้ เป็นพฤติกรรมขั้นต้น ซึ่งผู้เรียนเพียงแต่จำได้ อาจจะโดยการนึกได้หรือโดยการมองเห็นหรือได้ยิน จำได้ ความรู้ขั้นนี้ ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับคำจำกัดความ ความหมาย ข้อเท็จจริง ทฤษฎี กฎ โครงสร้าง และวิธีการแก้ปัญหาเหล่านี้

เบนจามิน เอส บลูม ได้ให้ความหมายของความรู้ว่า ความรู้เป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการระลึกถึงเฉพาะเรื่อง หรือเรื่องทั่วไป ระลึกถึงวิธี กระบวนการหรือสถานการณ์ต่างๆโดยเน้นความจำ

1. ระดับระลึกได้ (Recall) หมายถึงความสามารถในการจำและการระลึกถึงเหตุการณ์หรือประสบการณ์ที่เคยพบมาแล้ว แบ่งออกเป็น
 - 1) ความรู้เกี่ยวกับเนื้อหาวิชาโดยเฉพาะ
 - 2) ความรู้เกี่ยวกับวิธีและการดำเนินการที่เกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

3.) ความรู้เกี่ยวกับการรวบรวมแนวความคิดและโครงสร้าง

2. ระดับรวบรวมสาระสำคัญได้ (Comprehension) หมายถึง บุคคลสามารถทำบางสิ่งบางอย่างได้มากกว่าการจำเนื้อหาที่ได้รับ สามารถเขียนข้อความเหล่านั้นได้ด้วยถ้อยคำของตนเองทำให้ทราบถึงความสามารถในการใช้สติปัญญาและทักษะเบื้องต้นแบ่งออกเป็น

1.) การแปลความ คือการแปลจากแบบหนึ่งไปสู่อีกแบบหนึ่ง โดยรักษาความหมายได้ถูกต้อง

2.) การตีความ คือขยายจากเนื้อหาเดิมด้วยการสร้างขึ้นด้วยรูปแบบใหม่

3. ระดับของการนำไปใช้ (Application) สามารถนำเอาข้อเท็จจริง และความคิดที่เป็นนามธรรม (Abstract) มาปฏิบัติจริงอย่างยุติธรรม

4. ระดับของการวิเคราะห์ (Analysis) หมายถึง สามารถใช้ความคิดในรูปของการนำความคิดมาแยกเป็นส่วน เป็นประเภท หรือการนำข้อมูลมาประกอบกันเพื่อการปฏิบัติของตนเอง

5. การสังเคราะห์ (Synthesis) การนำเอาข้อมูล แนวความคิด มาประกอบกันแล้วนำไปสู่การสร้างสรรค์ (Criteria) ซึ่งเป็นสิ่งใหม่แตกต่างไปจากเดิม

6. ระดับการประเมินค่า (Evaluation) คือ ความสามารถในการใช้ข้อมูล เพื่อตั้งเกณฑ์ การรวบรวมผลการวัดข้อมูลตามมาตรฐาน เพื่อให้ตั้งข้อตัดสินใจถึงระดับของกิจกรรมในแต่ละอย่าง อย่างไรก็ตามการเกิดความรู้ไม่ว่าจะเป็นระดับใด ย่อมมีความสัมพันธ์กับความรู้สึกรู้สึกคิด ซึ่งเชื่อมโยงกับสภาพจิตใจของบุคคลแต่ละคน และมีผลมาจากประสบการณ์ที่สั่งสมมาและสภาพแวดล้อมที่มีอิทธิพลทำให้บุคคลมีความคิดแสดงออกตามความรู้สึกรู้สึกของตน ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าเป็นบ่อเกิดของทัศนคตินั่นเอง

ทัศนคติ (Attitude)

ทัศนคติ เป็นแนวความคิดที่มีความสำคัญมากแนวหนึ่งทาง จิตวิทยาสังคม และการสื่อสาร และมีการใช้ คำนี้กันอย่างแพร่หลาย สำหรับการนิยามคำว่า ทัศนคติ นั้น ได้มีนักวิชาการหลายท่านให้ความหมายไว้ดังนี้

โรเจอร์ (Roger , 1978 : 208 – 209 อ้างถึงใน สุรพงษ์ โสภนะเสถียร , 2533 : 122) ได้กล่าวถึง ทัศนคติ ว่า เป็นดัชนีชี้ว่า บุคคลนั้น คิดและรู้สึกอย่างไร กับคนรอบข้าง วัตถุหรือสิ่งแวดล้อมตลอดจนสถานการณ์ต่าง ๆ โดย ทัศนคติ นั้นมีรากฐานมาจาก ความเชื่อที่อาจส่งผล

ถึง พฤติกรรม ในอนาคตได้ ทักษะนี้ จึงเป็นเพียง ความพร้อม ที่จะตอบสนองต่อสิ่งเร้า และเป็น มิติของ การประเมิน เพื่อแสดงว่า ชอบหรือไม่ชอบ ต่อประเด็นหนึ่ง ๆ ซึ่งถือเป็น การสื่อสารภายใน บุคคล (Interpersonal Communication) ที่เป็นผลกระทบมาจาก การรับสาร อันจะมีผลต่อ พฤติกรรม

โรเซนเบิร์ก และฮอฟแลนด์ (Rosenberg and Hovland , 1960 : 1) ได้ให้ความหมาย ของ ทักษะนี้ ไว้ว่า ทักษะนี้ โดยปกติสามารถ นิยาม ว่า เป็นการจูงใจต่อแนวโน้มใน การ ตอบสนองอย่างเฉพาะเจาะจงกับสิ่งที่เกิดขึ้น

เคลเลอร์ (Howard H. Kendler , 1963 : 572) กล่าวว่า ทักษะนี้ หมายถึง สภาวะความ พร้อม ของบุคคล ที่จะ แสดงพฤติกรรม ออกมา ในทางสนับสนุน หรือ ต่อต้านบุคคล สถาบัน สถานการณ์ หรือ แนวความคิด

คาร์เตอร์ วี. กูด (Carter V. Good , 1959 : 48) ให้คำจำกัดไว้ว่า ทักษะนี้ คือ ความพร้อม ที่จะ แสดงออก ในลักษณะใด ลักษณะหนึ่ง ที่เป็นการสนับสนุน หรือ ต่อต้านสถานการณ์ บางอย่าง บุคคล หรือสิ่งใด ๆ

นิวคอมบ์ (Newcomb , 1854 : 128) ให้คำจำกัดความไว้ว่า ทักษะนี้ ซึ่งมีอยู่ในเฉพาะคน นั้น ขึ้นกับ สิ่งแวดล้อม อาจ แสดงออก ในพฤติกรรม ซึ่งเป็นไปได้ใน 2 ลักษณะ คือ ลักษณะชอบ หรือพึงพอใจ ซึ่งทำให้ผู้อื่นเกิด ความรักใคร่ อยากใกล้ชิดสิ่งนั้น ๆ หรืออีก ลักษณะหนึ่ง แสดงออก ในรูปความไม่พอใจ เกลียดชัง ไม่อยากใกล้ชิดสิ่งนั้น

นอร์แมน แอล มูน (Norman L. Munn , 1971 : 71) กล่าวว่า ทักษะนี้ คือ ความรู้สึก และ ความคิดเห็น ที่บุคคล มีต่อสิ่งของ บุคคล สถานการณ์ สถาบัน และข้อเสนอใด ๆ ในทางที่จะ ยอมรับ หรือปฏิเสธ ซึ่งมีผลทำให้ บุคคลพร้อม ที่จะ แสดงปฏิกิริยา ตอบสนอง ด้วย พฤติกรรม อย่างเดียวกันตลอด

จากความหมายของ ทักษะนี้ สามารถแยกองค์ประกอบของ ทักษะนี้ ได้ 3 ประการคือ

1. องค์ประกอบด้านความรู้ ความนึกคิด (The Cognitive Component) คือ ส่วนที่เป็น ความเชื่อของบุคคล ที่เกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ทัวไปทั้งที่ชอบ และไม่ชอบ หากบุคคลมีความรู้ หรือคิดว่า สิ่งใดดี มักจะมี ทักษะนี้ ที่ดีต่อสิ่งนั้น แต่หากมีความรู้มาก่อนว่า สิ่งใดไม่ดี ก็จะมี ทักษะนี้ ที่ไม่ดี ต่อสิ่งนั้น

2. องค์ประกอบด้านความรู้สึก (The Affective Component) คือ ส่วนที่เกี่ยวข้องกับ อารมณ์ที่เกี่ยวข้องกับสิ่งต่าง ๆ ซึ่งมีผลแตกต่างกันไปตามเหตุจูงใจ บุคลิกภาพ ประสบการณ์ใน อดีตของคนนั้น เป็นลักษณะที่เป็นค่านิยมของแต่ละบุคคล

3.องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (The Behavioral Component) คือ การแสดงออกของบุคคลต่อสิ่งหนึ่ง หรือบุคคลหนึ่ง ซึ่งเป็นผลมาจาก องค์ประกอบด้านความรู้ ความคิด และความรู้สึก

จะเห็นได้ว่า การที่บุคคลมี ทักษะคติ ต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดต่างกัน ก็เนื่องมาจาก บุคคลมีความเข้าใจ มีความรู้สึก หรือมี แนวความคิด แตกต่างกันนั่นเอง ดังนั้น ส่วนประกอบทาง ด้านความคิด หรือ ความรู้ ความเข้าใจ จึงนับได้ว่าเป็นส่วนประกอบ ชั้นพื้นฐาน ของ ทักษะคติ และส่วนประกอบนี้ จะเกี่ยวข้อง สัมพันธ์ กับ ความรู้สึกของบุคคล ซึ่งจะแสดงออกมาในรูปแบบแตกต่างกัน ทั้งในทางบวก และทางลบ ซึ่งขึ้นอยู่กับ ประสบการณ์ และการเรียนรู้

บุคคลสามารถแสดง ทักษะคติ ออกได้ 3 ประเภทด้วยกัน คือ

1. ทักษะคติ ทางเชิงบวก เป็น ทักษะคติ ที่ชักนำให้บุคคลแสดงออก มีความรู้สึก หรือ อารมณ์ จากสภาพจิตใจได้ตอบ ในด้านดีต่อบุคคลอื่น หรือ เรื่องราวใดเรื่องราวหนึ่ง รวมทั้งหน่วยงาน องค์กร สถาบัน และการดำเนิน กิจกรรมของ องค์กร อื่น ๆ เช่น กลุ่มชาวเกษตรกร ย่อมมี ทักษะคติ ทางบวก หรือ มีความรู้สึกที่ดีต่อสหกรณ์การเกษตร และให้ความสนับสนุนร่วมมือด้วย การเข้าเป็นสมาชิก และร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ อยู่เสมอ เป็นต้น

2. ทักษะคติทางลบ หรือ ไม่ดี คือ ทักษะคติ ที่สร้างความรู้สึกเป็นไปในทางเสื่อมเสีย ไม่ได้ได้รับความเชื่อถือ หรือ ไว้วางใจ อาจมีความเคลือบแคลงระแวงสงสัย รวมทั้งเกลียดชังต่อบุคคลใด บุคคลหนึ่ง เรื่องราว หรือปัญหาใดปัญหาหนึ่ง หรือหน่วยงานองค์กร สถาบัน และการดำเนิน กิจกรรมขององค์กร และอื่น ๆ เช่น พนักงาน เจ้าหน้าที่บางคน อาจมี ทักษะคติ เชิงลบต่อบริษัท ก่อให้เกิดอคติขึ้น ในจิตใจของเขา จนพยายาม ประพฤติ และปฏิบัติต่อต้าน กฎระเบียบของบริษัท อยู่เสมอ

3. ทักษะคติ ที่บุคคลไม่แสดงความคิดเห็นในเรื่องราวหรือปัญหาใดปัญหาหนึ่ง หรือต่อบุคคล หน่วยงาน สถาบัน องค์กร และอื่น ๆ โดยสิ้นเชิง เช่น นักศึกษาบางคนอาจมี ทักษะคติ นิ่งเฉยอย่าง ไม่มีความคิดเห็น ต่อปัญหาได้เถียง เรื่องกฎระเบียบว่า ด้วยเครื่องแบบของนักศึกษา ทักษะคติ ทั้ง 3 ประเภทนี้ บุคคลอาจจะมีเพียงประการเดียวหรือหลายประการก็ได้ ขึ้นอยู่กับความ มั่นคงในความรู้สึกนึกคิด ความเชื่อ หรือค่านิยมอื่น ๆ ที่มีต่อบุคคล สิ่งของ การกระทำ หรือ สถานการณ์

โดยกระบวนการ การเปลี่ยนแปลง ทักษะคติ มีความเชื่อว่า ทักษะคติ อย่างเดียวกัน อาจเกิด ในตัวบุคคลด้วยวิธีที่ต่างกัน จากความคิดนี้ ได้แบ่งกระบวนการ เปลี่ยนแปลง ทักษะคติ ออกเป็น 3 ประการ คือ

1. การยินยอม (Compliance) การยินยอม จะเกิดได้เมื่อ บุคคลยอมรับสิ่งที่มีอิทธิพลต่อตัวเขา และมุ่งหวังจะได้รับ ความพอใจ จากบุคคล หรือ กลุ่มบุคคลที่มีอิทธิพลนั้น การที่บุคคลยอมกระทำตามสิ่งที่อยากให้เขากระทำนั้น ไม่ใช่เพราะบุคคลเห็นด้วยกับสิ่งนั้น แต่เป็นเพราะเขาคาดหวังว่า จะได้รับ รางวัล หรือการยอมรับจากผู้อื่นในการเห็นด้วย และกระทำตาม ดังนั้น ความพอใจ ที่ได้รับจาก การยอมกระทำตาม นั้น เป็นผลมาจาก อิทธิพลทางสังคม หรือ อิทธิพลของสิ่งที่ก่อให้เกิด การยอมรับนั้น กล่าวได้ว่า การยอมกระทำตามนี้ เป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลง ทัศนคติ ซึ่งจะมีพลังผลักดัน ให้บุคคลยอม กระทำตามมากหรือน้อย ขึ้นอยู่กับจำนวนหรือ ความรุนแรงของรางวัลและ การลงโทษ

2. การเลียนแบบ (Identification) การเลียนแบบ เกิดขึ้นเมื่อบุคคลยอมรับสิ่งเร้า หรือสิ่งกระตุ้น ซึ่งการยอมรับนี้เป็นผลมาจาก การที่บุคคล ต้องการจะสร้างความสัมพันธ์ที่ดี หรือที่พอใจระหว่างตนเองกับผู้อื่น หรือกลุ่มบุคคลอื่น จากการเลียนแบบนี้ ทัศนคติ ของบุคคลจะเปลี่ยน ไปมากหรือน้อย ขึ้นอยู่กับสิ่งเร้าให้เกิดการเลียนแบบ กล่าวได้ว่า การเลียนแบบ เป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลง ทัศนคติ ซึ่งพลังผลักดัน ให้เกิดการเปลี่ยนแปลงนี้ จะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับ ความน่า น่าเชื่อถือ ของสิ่งเร้าที่มีต่อบุคคลนั้น การเลียนแบบจึงขึ้นอยู่กับพลัง (Power) ของผู้ส่งสาร บุคคลจะรับเอาบทบาท ทั้งหมด ของคนอื่น มาเป็นของตนเอง หรือแลกเปลี่ยนบทบาทซึ่งกันและกัน บุคคลจะเชื่อในสิ่งที่ตัวเอง เลียนแบบ แต่ไม่รวมถึงเนื้อหาและรายละเอียดในการเลียนแบบ ทัศนคติ ของบุคคล จะเปลี่ยนไปมาก หรือน้อยขึ้นอยู่กับ สิ่งเร้าที่ทำให้เกิด การเปลี่ยนแปลง

3. ความต้องการที่อยากเปลี่ยนแปลง (Internalization) เป็นกระบวนการ ที่เกิดขึ้นเมื่อบุคคลยอมรับสิ่งที่มีอิทธิพลเหนือกว่า ซึ่งตรงกับ ความต้องการภายใน ค่านิยม ของเขา พฤติกรรมที่เปลี่ยนไป ในลักษณะนี้จะสอดคล้องกับ ค่านิยม ที่บุคคลมีอยู่เดิม ความพึงพอใจ ที่ได้จะขึ้นอยู่กับ เนื้อหารายละเอียด ของพฤติกรรมนั้น ๆ การเปลี่ยนแปลง ดังกล่าว ถ้าความคิด ความรู้สึกและ พฤติกรรมถูกกระทบไม่ว่า จะในระดับใดก็ตาม จะมีผลต่อการเปลี่ยน ทัศนคติ ทั้งสิ้น การเปลี่ยน ทัศนคติ มี 2 ชนิด คือ

1. การเปลี่ยนแปลงไปในทางเดียวกัน หมายถึง ทัศนคติ ของบุคคลที่เป็นไป ในทางบวก ก็จะมีเพิ่มมากขึ้น ในทางบวก ด้วย และ ทัศนคติ ที่เป็นไป ในทางลบ ก็จะมีเพิ่มมากขึ้นในทางลบ ด้วย
2. การเปลี่ยนแปลงไปคนละทาง หมายถึง การเปลี่ยน ทัศนคติ เดิมของบุคคลที่เป็นไปในทางบวก ก็จะมีลดลงไป ในทางลบ และถ้าเป็นไป ในทางลบ ก็จะมีกลับเป็นไปในทางบวก เมื่อพิจารณาแหล่งที่มาของ ทัศนคติ แล้ว จะเห็นว่า องค์ประกอบสำคัญ ที่เชื่อมโยงให้บุคคลเกิด ทัศนคติ ต่อสิ่งต่าง ๆ ก็คือ การสื่อสาร ทั้งนี้เพราะไม่ว่า ทัศนคติ จะเกิดจากประสบการณ์เฉพาะ อย่าง การสื่อสารกับผู้อื่น สิ่งที่เป็นแบบอย่าง หรือความเกี่ยวข้องกับสถาบัน ก็มักจะมี การสื่อสาร

แทรกอยู่เสมอ กล่าวได้ว่า การสื่อสาร เป็นกิจกรรมที่สำคัญอย่างมาก ที่มีผลทำให้บุคคลเกิดทัศนคติ ต่อสิ่งต่าง ๆ

ทัศนคติ เกี่ยวข้องกับ การสื่อสาร ทั้งนี้เพราะ โรเจอร์ส (Rogers ,1973) กล่าวว่า การสื่อสารก่อให้เกิดผล 3 ประการคือ

1. การสื่อสาร ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงความรู้ของผู้รับสาร
2. การสื่อสาร ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง ทัศนคติ ของผู้รับสาร
3. การสื่อสาร ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้รับสาร

การแสดงพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงทั้ง 3 ประการนี้ จะเกิดในลักษณะต่อเนื่องกัน กล่าวคือ เมื่อผู้รับสาร ได้รับข่าวสาร เกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง จะก่อให้เกิด ความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับเรื่องนั้น และการเกิดความรู้ความเข้าใจนี้ มีผลทำให้เกิด ทัศนคติ ต่อเรื่องนั้น และสุดท้าย ก็จะก่อให้เกิดพฤติกรรม ที่กระทำต่อเรื่องนั้น ๆ ตามมา

แนวความคิดเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลง ทัศนคติ

แมคไกวร์ และมิลแมน (McGuire and Millman,1965) กล่าวว่า แนวความคิดเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลง ทัศนคติ โดยใช้อิทธิพล ทางสังคม เกิดจากความเชื่อที่ว่า บุคคลจะพัฒนา ทัศนคติของตนเองในลักษณะใดนั้น ขึ้นอยู่กับข้อมูลที่ได้รับจากผู้อื่นในสังคม สิ่งที่มี อิทธิพลทางสังคม แบ่งออกได้เป็น 2 ประเภทคือ

1. กลุ่มอ้างอิง (Reference Group) หมายถึง กลุ่มบุคคลที่เราใช้เป็นมาตรฐานสำหรับประเมิน ทัศนคติ ความสามารถของเรา หรือสถานการณ์ที่เกิดขึ้นโดยทั่วไปบุคคลจะใช้กลุ่มอ้างอิงเพื่อประเมิน ทัศนคติ ของตน และตัดสินใจว่า ทัศนคติ ของตนถูกต้อง เพราะคิดว่าคนส่วนใหญ่ในกลุ่มมี ทัศนคติ เช่นเดียวกับตน

วัตสันและ จอห์นสัน (Watson and Johnson ,1972) ได้กล่าวถึงอิทธิพลของกลุ่มอ้างอิงที่มีต่อการเปลี่ยนแปลง ทัศนคติ ไว้ดังนี้

1. ทัศนคติ ของบุคคลจะมีผลอย่างมากจากกลุ่มที่เขามีส่วนร่วม และกลุ่มที่เขาต้องการจะร่วมด้วย
2. ถ้า ทัศนคติ ของบุคคลสอดคล้องกับมาตรฐานหรือบรรทัดฐานของกลุ่มจะเป็นการเสริมแรง (Reinforcement) ให้กับ ทัศนคติ นั้น มากขึ้น ในทางตรงข้าม จะเป็นการลงโทษ (Penalty) ถ้าบุคคลนั้นมี ทัศนคติ ไม่ตรงกับมาตรฐานหรือบรรทัดฐานของกลุ่ม
3. บุคคลที่ขึ้นอยู่กับกลุ่ม หรือติดอยู่กับกลุ่มมาก จะเป็นผู้ที่เปลี่ยนแปลง ทัศนคติ ได้ยากที่สุด ถ้าการเปลี่ยนแปลงนั้น เป็นความพยายาม ของบุคคลภายนอก

4. การสนับสนุน หรือเห็นด้วยกับ ทักษะคติ บางอย่างของสมาชิกในกลุ่มแม้เพียง 1 คนเท่านั้น ก็สามารถลดอิทธิพลของกลุ่มใหญ่ ที่มีต่อ ทักษะคติ ของสมาชิกในกลุ่มได้
5. แม้เป็นเพียงสมาชิก 2 คนในกลุ่มเท่านั้น ที่ยึดมั่นในความคิดหรือ ทักษะคติ บางอย่าง ก็จะมีอิทธิพลต่อสมาชิกในกลุ่มได้
6. การมีส่วนร่วมในการอภิปรายกลุ่มและ การตัดสินใจกลุ่ม จะช่วยลดการต่อต้าน การเปลี่ยนแปลง ทักษะคติ ถ้ากลุ่มตัดสินใจยอมรับ ทักษะคติ ใหม่ สมาชิกในกลุ่มก็จะยอมรับ ทักษะคติ ด้วย
7. ถ้าบุคคลเปลี่ยนแปลงกลุ่มอ้างอิงของตน ทักษะคติ ของบุคคลก็มีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนแปลงด้วย

2. บุคคลอ้างอิง (Reference Individuals) หมายถึง บุคคลที่เราใช้เป็นมาตรฐานเพื่อประเมิน ทักษะคติ ความสามารถของเรา หรือสถานการณ์ที่เกิดขึ้น อิทธิพลของผู้อื่นที่มีต่อ ทักษะคติ ของบุคคล ตรงกับ กระบวนการ เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เรียกว่า การเลียนแบบ (Identification) ซึ่งเป็นกระบวนการ ที่บุคคลรับเอา คุณสมบัติ ของผู้อื่น เช่น ความคิด ทักษะคติ พฤติกรรม เป็นต้น มาเป็นของตน

ข้อมูลข่าวสารที่ได้รับจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงองค์ประกอบของ ทักษะคติ ในส่วนของการรับรู้เชิงแนวคิด (Cognitive Component) และเมื่อองค์ประกอบส่วนใดส่วนหนึ่งเปลี่ยนแปลง องค์ประกอบส่วนอื่นจะมีแนวโน้มที่จะ เปลี่ยนแปลงด้วย บุคลากรทางการแพทย์ ซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้ส่งสาร ต้องมี ความเชี่ยวชาญ (Expertness) และ ความน่าไว้วางใจ (Trustworthiness) จะทำให้มีความน่าเชื่อถือสูง สามารถชักจูงใจได้ดีอีกทั้งมี บุคลิกภาพ (Personality) ดีก็จะมี ความสำคัญต่อ การยอมรับ นอกจากนี้หากข้อมูลข่าวสาร มีการเตรียมมาเป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเป็นเนื้อหา , การเรียงลำดับ , ความชัดเจนตลอดจนมีความ กระชับและมีช่องทางในการส่งที่เหมาะสม ผู้ใช้บริการซึ่งเป็น ผู้รับสารก็อยากฟัง และมีแนวโน้มที่จะ ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ตามคำแนะนำหรือชักจูง

นอกจากนี้ Klapper (1960) (อ้างถึงใน เกศินี จุฑาวิจิตร ,2540:127) ว่า สื่อมวลชนสามารถสร้างทัศนคติและค่านิยมให้เกิดแก่ประชาชนได้ในกรณีที่บุคคลนั้นๆ ไม่เคยมีความรู้หรือ ประสบการณ์เกี่ยวกับสิ่งนั้นมาก่อน ทักษะคติและความเชื่อจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อบุคคลนั้นรับ ข่าวสารในแนวเดียวกันบ่อยๆ ดังนั้น อิทธิพลของสื่อมวลชนจึงเป็นลักษณะสะสม มิใช่เกิดขึ้นโดยทันทีทันใด หรือในระยะเวลายันสั้น

ความสัมพันธ์ระหว่าง ทักษะคติ กับ พฤติกรรม (Attitude and Behavior)

ทัศนคติ กับพฤติกรรมมีความสัมพันธ์ มีผลซึ่งกันและกัน กล่าวคือ ทัศนคติ มีผลต่อการแสดงพฤติกรรมของบุคคล ในขณะที่เดียวกัน การแสดงพฤติกรรมของบุคคลก็มีผลต่อ ทัศนคติ ของบุคคลด้วย

อย่างไรก็ตาม ทัศนคติ เป็นเพียงองค์ประกอบหนึ่งที่ทำให้เกิดพฤติกรรม ทั้งนี้เพราะ

เทรียนดิส (Triandis, 1971) กล่าวว่า พฤติกรรมของบุคคล เป็นผลมาจาก ทัศนคติ บรรทัดฐานของสังคม นิสัย และผลที่คาด

จากแนวความคิดเกี่ยวกับความรู้และทัศนคตินี้ กล่าวคือ เมื่อผู้รับสาร ได้รับข่าวสารเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง จะก่อให้เกิด ความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับเรื่องนั้น และการเกิดความรู้ความเข้าใจนี้ มีผลทำให้เกิด ทัศนคติ ต่อเรื่องนั้นข้อมูลข่าวสารที่ได้รับจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง ในองค์ประกอบของ ทัศนคติ ในส่วนของกรรับรู้เชิงแนวคิด (Cognitive Component) และเมื่อองค์ประกอบส่วนใดส่วนหนึ่งเปลี่ยนแปลง องค์ประกอบส่วนอื่นจะมีแนวโน้มที่จะ เปลี่ยนแปลงด้วยซึ่งผู้ที่ทำหน้าที่เป็นผู้ส่งสาร ต้องมี ความเชี่ยวชาญ (Expertness) และ ความน่าไว้วางใจ (Trustworthiness) จะทำให้มีความน่าเชื่อถือสูง สามารถชักจูงใจได้ดีอีกทั้งมี บุคลิกภาพ (Personality) ดีก็จะมี ความสำคัญต่อ การยอมรับ นอกจากนี้หากข้อมูลข่าวสารมีการเตรียมมาเป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเป็นเนื้อหา การเรียงลำดับ ความชัดเจนตลอดจนมีความกระชับและมีช่องทางในการส่งที่เหมาะสม ผู้ใช้บริการซึ่งเป็น ผู้รับสารก็อยากฟัง และมีแนวโน้มที่จะ ปรับเปลี่ยนทัศนคติ ตามคำแนะนำหรือชักจูง

การเปิดรับข่าวสาร ของบุคคล ย่อมมีความสัมพันธ์ กับ ความรู้ไม่ว่า ระดับใดก็ตาม ความรู้ลึกซึ้งนึกคิด ซึ่งเชื่อมโยงกับ ประสบการณ์และลักษณะทาง ประชากร (การศึกษา เพศ อายุ ฯลฯ) ของแต่ละคน ที่เป็นผู้รับข่าวสาร ถ้าประกอบกับการที่บุคคลมีความพร้อมในด้านต่างๆ เช่น มีการศึกษาจะ มีการเปิดรับข่าวสารและโอกาสที่จะมี ความรู้ในเรื่องนี้ และสามารถเชื่อมโยง ความรู้นั้นเข้ากับสภาพแวดล้อมได้ สามารถระลึกได้ รวบรวมสาระสำคัญ เกี่ยวกับ ปัญหาความรุนแรงของเด็กและสตรี รวมทั้งสามารถวิเคราะห์ สังเคราะห์ และประเมินผลได้ต่อไป และเมื่อประชาชน เกิดความรู้เกี่ยวกับการช่วยเหลือ เด็กและสตรีไม่ว่าจะในระดับใดก็ตาม สิ่งที่เกิดตามมา ก็คือ ทัศนคติ ความคิดเห็นในลักษณะต่างๆ กันไป

ทั้งนี้กระบวนการสื่อสารที่เป็นการสื่อความหมายจากแหล่งข่าวสารผ่านสื่อต่างๆ ไปยัง ผู้รับข่าวสารซึ่งเป็นบุคคลเป้าหมายในการสื่อสารนั้นเมื่อผู้รับสารได้รับสารนั้นหากผู้ส่งสารสามารถสื่อความหมายได้สอดคล้องกับความต้องการของผู้รับสาร โดยอาจจะใช้วิธีโน้มน้าวใจ

กระตุ้นความต้องการเพื่อให้ผู้รับสารได้รับรู้ เปลี่ยนแปลงทัศนคติ และมีผลถึงการเปลี่ยนแปลง พฤติกรรมผู้รับสารก็จะมีปฏิกิริยาตอบสนองกลับ (สุวัฒนา วงษ์กระพันธ์, 2530:55)

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรม (KAP)

ทฤษฎีนี้ เป็นทฤษฎีที่ให้ความสำคัญกับตัวแปร 3 ตัว คือ ความรู้ (Knowledge) ทัศนคติ (Attitude) และ การยอมรับปฏิบัติ (Practice) ของผู้รับสารอันอาจมีผลกระทบต่อสังคมต่อไป จากการรับสารนั้น ๆ การเปลี่ยนแปลงทั้งสามประเภทนี้ จะเกิดขึ้น ในลักษณะต่อเนื่อง กล่าวคือ เมื่อผู้รับสารได้รับสารก็จะทำให้เกิดความรู้ เมื่อเกิดความรู้ขึ้น ก็จะไปมีผลทำให้เกิด ทัศนคติ และขั้นสุดท้าย คือ การก่อให้เกิดการกระทำ ทฤษฎีนี้อธิบาย การสื่อสาร หรือ สื่อมวลชน ว่า เป็นตัวแปรต้นที่สามารถ เป็นตัวนำ การพัฒนาเข้าไปสู่ชุมชนได้ ด้วยการอาศัย KAP เป็นตัวแปรตามใน การวัดความสำเร็จ ของ การสื่อสาร เพื่อการพัฒนา (สุรพงษ์ ไสธนะเสถียร, 2533: 118) จะเห็นได้ว่า สื่อมวลชนมีบทบาทสำคัญใน การนำข่าวสารต่าง ๆ ไปเผยแพร่เพื่อให้ประชาชนในสังคมได้รับทราบ ว่า ขณะนี้ในสังคมมีปัญหาอะไร เมื่อประชาชนได้รับทราบ ข่าวสารนั้น ๆ ย่อมก่อให้เกิด ทัศนคติ และเกิดพฤติกรรมต่อไป ซึ่งมีลักษณะ สัมพันธ์ กันเป็นลูกโซ่เป็นที่ยอมรับกันว่า การสื่อสารมีบทบาทสำคัญ ในการดำเนินโครงการต่าง ๆ ให้บรรลุผลสำเร็จ ตามที่ตั้งเป้าหมายไว้ การที่คนเดินเท้ามีพฤติกรรมปฏิบัติตาม กฎจราจรได้ ก็ต้องอาศัย การสื่อสาร เป็นเครื่องมืออันสำคัญใน การเพิ่มพูนความรู้ สร้าง ทัศนคติ ที่ดีและเกิด การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ไปในทางที่เหมาะสม โดยผ่านสื่อชนิดต่าง ๆ ไปยังประชาชน กลุ่มเป้าหมาย ซึ่งต้องประกอบด้วย (สุรพงษ์ ไสธนะเสถียร, 2533 : 120-121)

ความรู้ (Knowledge) เป็นการรับรู้เบื้องต้น ซึ่งบุคคลส่วนมาก จะได้รับผ่าน ประสบการณ์ โดย การเรียนรู้ จาก การตอบสนองต่อสิ่งเร้า (S-R) แล้วจัด ระบบเป็นโครงสร้าง ของ ความรู้ ที่ ผสมผสานระหว่าง ความจำ (ข้อมูล) กับ สภาพจิตวิทยา ด้วยเหตุนี้ ความรู้จึงเป็นความจำ ที่ เลือกลง ซึ่งสอดคล้อง กับ สภาพจิตใจ ของตนเอง ความรู้ จึงเป็น กระบวนการภายใน อย่างไรก็ตาม ความรู้ก็อาจ ส่งผลต่อ พฤติกรรม ที่ แสดงออกของมนุษย์ได้ และผลกระทบที่ผู้รับสารเชิง ความรู้ใน ทฤษฎีการสื่อสาร นั้นอาจปรากฏได้จากสาเหตุ 5 ประการคือ

1. การตอบข้อสงสัย (Ambiguity Resolution)

การสื่อสารมักจะทำให้เกิดความ สับสนให้สมาชิกในสังคม ผู้รับสาร จึงมักแสวงหา สารสนเทศ โดยการอาศัยสื่อ ทั้งหลาย เพื่อตอบ ข้อสงสัย และความสับสนของตน

2. การสร้างทัศนคติ (Attitude Formation)

ผลกระทบเชิงความรู้ ต่อ การปลูกฝังทัศนคติ นั้น ส่วนมากนิยมใช้กับสารสนเทศที่เป็นนวัตกรรม เพื่อสร้าง ทัศนคติ ให้คนยอมรับ การแพร่ นวัตกรรมนั้น ๆ (ในฐานะความรู้)

3. การกำหนดวาระ (Agenda Setting) เป็นผลกระทบเชิงความรู้ที่สื่อกระจายออกไป เพื่อให้ประชาชนตระหนักและผูกพันกับประเด็นวาระที่สื่อกำหนดขึ้น หากตรงกับภูมิหลัง ของปัจเจกชน และค่านิยมของสังคมแล้ว ผู้รับสารก็จะเลือกสารสนเทศนั้น

4. การพอกพูนระบบความเชื่อ (Expansion of Belief System)

การสื่อสารสังคมมักกระจายความเชื่อ ค่านิยม และอุดมการณ์ด้านต่าง ๆ ไปสู่ประชาชน จึงทำให้ ผู้รับสาร รับทราบระบบความเชื่อถือ หลากหลาย และลึกซึ้งไว้ใน ความเชื่อของตนมากขึ้นไปเรื่อย ๆ

5. การรู้แจ้งต่อค่านิยม (Value Clarification)

ความขัดแย้งในเรื่องค่านิยมและอุดมการณ์เป็นภาวะปกติของสังคม สื่อมวลชนที่นำเสนอ ข้อเท็จจริงในประเด็นเหล่านี้ ย่อมทำให้ ประชาชน ผู้รับสารเข้าใจถึงค่านิยมเหล่านั้นแจ้งชัดขึ้น

คาร์เตอร์ วี กู๊ด (Carter V. Good, 1973: 325) (อ้างใน โสภิตสุดา มงคลเกษม, 2539: 42) กล่าวว่า ความรู้เป็นข้อเท็จจริง (facts) ความจริง (truth) เป็นข้อมูลที่มีมนุษย์ได้รับและเก็บรวบรวม จากประสบการณ์ต่างๆ การที่บุคคลยอมรับหรือปฏิเสธสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้อย่างมีเหตุผล บุคคลควร จะต้องรู้เรื่อง เกี่ยวกับสิ่งนั้น เพื่อประกอบ การตัดสินใจ นั่นก็คือ บุคคลจะต้องมีข้อเท็จจริง หรือ ข้อมูล ต่างๆ ที่สนับสนุนและให้คำตอบข้อสงสัยที่บุคคลมีอยู่ ชี้แจงให้บุคคลเกิดความเข้าใจและ ทัศนคติ ที่ดีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง รวมทั้งเกิดความตระหนัก ความเชื่อ และค่านิยมต่างๆ ด้วย

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2520: 16) กล่าวว่า ความรู้ เป็นพฤติกรรมขั้นต้น ซึ่งผู้เรียนเพียงแต่ จำได้ อาจจะได้โดยการนึกได้หรือโดยการมองเห็นหรือได้ยิน จำได้ ความรู้ขั้นนี้ ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับ คำจำกัดความ ความหมาย ข้อเท็จจริง ทฤษฎี กฎ โครงสร้าง และวิธีการแก้ปัญหาเหล่านี้ เบนจามิน เอส บลูม (Benjamin S. Bloom, 1967: 271) ได้ให้ความหมายของความรู้ว่า ความรู้ เป็นสิ่งที่ เกี่ยวข้องกับ การระลึกถึง เฉพาะเรื่อง หรือเรื่องทั่วไป ระลึกถึงวิธี กระบวนการหรือ สถานการณ์ต่างๆโดยเน้นความจำ

1. ความรู้ ทำให้ทราบถึงความสามารถในการจำและการระลึกถึงเหตุการณ์หรือ ประสบการณ์ที่เคยพบมาแล้ว แบ่งออกเป็น

- 1.1. ความรู้เกี่ยวกับเนื้อหาวิชาโดยเฉพาะ
- 1.2. ความรู้เกี่ยวกับวิธีและการดำเนินการที่เกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง
- 1.3. ความรู้เกี่ยวกับการรวบรวมแนวความคิดและโครงสร้าง

2. ความเข้าใจ ทำให้ทราบถึงความสามารถในการใช้สติปัญญาและทักษะเบื้องต้นแบ่งออกเป็น
 - 2.1. การแปลความ คือการแปลจากแบบหนึ่งไปสู่อีกแบบหนึ่ง โดยรักษาความหมายได้ถูกต้อง
3. การนำไปใช้
4. การวิเคราะห์
5. การสังเคราะห์
6. การประเมินค่า

แพทริก เมเรดิธ (Patrick Meredith, 1961: 10) ได้พูดถึงความรู้อย่าง จำเป็นต้องมีองค์ประกอบ 2 ประการ คือ ความเข้าใจ (Understanding) และการคงอยู่ (Retaining) เพราะความรู้ หมายถึง ความสามารถจดจำได้ ในบางสิ่งบางอย่าง ที่เราเข้าใจมาแล้ว

เบอร์กูน (Burgoon, 1974: 64) และ ริเวอร์, ปีเตอร์สัน และ เจนเซิน (River, Peterson and Jensen 1971: 283 อ้างถึงใน ปรมะ สตะเวทิน, 2540: 116-117) ได้กล่าวถึง การศึกษาหรือความรู้ (Knowledge) ว่าเป็นลักษณะ อีกประการหนึ่ง ที่มีอิทธิพลต่อผู้รับสาร ดังนั้น คนที่ได้รับการศึกษาในระดับที่ต่างกัน ในยุคสมัยที่ต่างกัน ในระบบการศึกษาที่ต่างกัน ในสาขาวิชาที่ต่างกัน จึงย่อมมีความรู้สึกนึกคิด อุดมการณ์ และความต้องการ ที่แตกต่างกันไป คนที่มี การศึกษาสูง หรือมีความรู้ดี จะได้เปรียบอย่างมากในการที่จะเป็นผู้รับสารที่ดี เพราะคนเหล่านี้ มีความรู้กว้างขวาง ในหลายเรื่อง มีความเข้าใจ ศัพท์มาก และมีความเข้าใจสารได้ดี แต่คนเหล่านี้ มักจะเป็น คนที่ไม่ค่อยเชื่ออะไรง่ายๆ

การเกิดความรู้ไม่ว่า ระดับใดก็ตาม ย่อมมีความสัมพันธ์ กับ ความรู้สึกนึกคิด ซึ่งเชื่อมโยงกับการเปิดรับข่าวสาร ของบุคคล นั้นเอง รวมไปถึงประสบการณ์และลักษณะทาง ประชากร (การศึกษา เพศ อายุ ฯลฯ) ของแต่ละคน ที่เป็นผู้รับข่าวสาร ถ้าประกอบกับการที่บุคคลมีความพร้อมในด้านต่างๆ เช่น มีการศึกษา มีการเปิดรับข่าวสาร เกี่ยวกับกฎจราจร ก็มีโอกาส ที่จะมี ความรู้ในเรื่องนี้ และสามารถเชื่อมโยงความรู้นั้นเข้ากับสภาพแวดล้อมได้ สามารถระลึกได้ รวบรวมสาระสำคัญ เกี่ยวกับ กฎจราจร รวมทั้งสามารถวิเคราะห์ สังเคราะห์ รวมทั้งประเมินผลได้ต่อไป และเมื่อประชาชน เกิดความรู้เกี่ยวกับ กฎจราจร ไม่ว่าจะในระดับใดก็ตาม สิ่งที่เกิดตามมา ก็คือ ทักษะคิด ความคิดเห็นในลักษณะต่างๆ (दारारवरण श्रीसुकुसि, 2542)

ทฤษฎีแนวคิดเกี่ยวกับความรุนแรงต่อเด็กและสตรี

เด็ก หมายถึง ผู้ป่วยเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีบริบูรณ์ไม่รวมถึงผู้ที่บรรลุนิติภาวะด้วยการสมรส (ตาม พ.ร.บ. คุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546)

สตรี หมายถึง ผู้ป่วยหญิงที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป รวมถึงผู้ที่บรรลุนิติภาวะด้วยการสมรส

ความรุนแรงต่อเด็กและสตรี หมายถึง การทำร้ายสตรีทั้งร่างกาย จิตใจ การล่วงเกินทางเพศ หรือทำให้เสียสิทธิ เสรีภาพ หรือโอกาสในการมีชีวิตที่เท่าเทียมกับผู้อื่น ทั้งทางตรงหรือทางอ้อม ทั้งนี้เพียงเพราะว่าผู้ที่ถูกระทำมีความด้อยกว่า ไม่ว่าจะเป็นการกีดกัน การเป็นอยู่และเพราะคนคนนั้นเป็นเด็กหรือเป็นผู้หญิง

ปัญหาความรุนแรงต่อเด็กและสตรีที่เกิดขึ้นในสังคมทั้งความรุนแรงในครอบครัว สถานศึกษา สถานที่ทำงาน และในสังคมทั่วไป โดยปรากฏเป็นความรุนแรงทางร่างกาย จิตใจ ทางเพศ และการทอดทิ้ง ซึ่งผู้ถูกระทำส่วนใหญ่ คือ เด็กและสตรี โดยความรุนแรงต่อเด็กและสตรีที่เกิดขึ้นเป็นตัวสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาสังคมและความสัมพันธ์เชิงมิติหญิงชาย ผู้ใหญ่กับเด็ก ซึ่งปัญหาความรุนแรงที่กระทำกับผู้หญิงและเด็กมีมากกว่าที่เห็น แต่สังคมมักมองไม่เห็นและไม่รับรู้ว่าเป็นปัญหา แม้ว่าจะมีการกล่าวถึงและให้ความสนใจมากขึ้นก็ตาม

นิยามความหมายของความรุนแรง

ความรุนแรงต่อเด็ก หมายถึง การกระทำหรือละเว้นการกระทำด้วยประการใด ๆ จนเป็นเหตุให้เด็กเสื่อมเสียเสรีภาพหรือเกิดอันตรายแก่ร่างกายและจิตใจ การกระทำผิดทางเพศต่อเด็ก การใช้เด็กให้กระทำหรือประพฤติในลักษณะที่น่าจะเป็นอันตรายแก่ร่างกายหรือจิตใจหรือขัดต่อกฎหมาย หรือศีลธรรมอันดี ทั้งนี้ไม่ว่าเด็กจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม (พ.ร.บ.คุ้มครองเด็ก มาตรา 2546 มาตรา 4) โดยการถูกระทำรุนแรง แบ่งออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่

1. การกระทำรุนแรงทางกาย หมายถึง การใช้กำลัง และ /หรือ อุปกรณ์ใด ๆ เป็นอาวุธทำร้ายร่างกายที่รุนแรงมีผลทำให้ร่างกายได้รับบาดเจ็บ
2. การกระทำรุนแรงทางจิตใจ หมายถึง กระทำใด ๆ ที่มีผลให้ถูกระทำได้รับความกระเทือนด้านจิตใจหรือเสียสิทธิเสรีภาพได้แก่ การทอดทิ้ง การดูถูกเหยียดหยาม หรือดูด่า การกักขัง หน่วงเหนี่ยว
3. การกระทำรุนแรงทางเพศ หมายถึง การกระทำที่มีผลให้ผู้ถูกระทำได้รับกระเทือนหรือเสียหาย เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ ได้แก่ การถูกข่มขืน การถูกกลอนลาม อนาจาร และการถูกบังคับค้าประเวณี
4. การทอดทิ้ง (Neglect) หมายถึง การไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่และคุ้มครองเด็กอย่างเหมาะสมเพียงพอ ซึ่งผู้ปกครองต้องไม่กระทำการดังต่อไปนี้

4.1 ทอดทิ้งไว้ในสถานรับเลี้ยงเด็กหรือสถานพยาบาล หรือไว้กับบุคคลรับจ้างเลี้ยงเด็กหรือที่สาธารณะ

- 4.2 ละทิ้งเด็กโดยไม่จัดให้มีการป้องกันดูแลสวัสดิภาพหรือให้การเลี้ยงดูที่เหมาะสม
- 4.3 จงใจหรือละเลยไม่ทำให้สิ่งจำเป็นแก่การดำรงชีพหรือสุขอนามัยจนน่าจะเกิดอันตราย
 ภายหรือจิตใจของเด็ก
- 4.4 ปฏิบัติต่อเด็กในลักษณะการเลี้ยงดูโดยมิชอบ

ความรุนแรงต่อสตรี องค์การสหประชาชาติได้ให้ความหมายของ ความรุนแรงต่อสตรี หมายถึง การกระทำใดๆที่เป็นความรุนแรงทางเพศ ซึ่งเป็นผลหรืออาจเป็นผลให้เกิดการทำร้ายทางร่างกาย ทางเพศ หรือทางจิตใจ เป็นผลให้เกิดความทุกข์ทรมานแก่สตรี รวมทั้งการขู่เข็ญ คุกคาม กีดกันเสรีภาพ นอกจากนี้ยังหมายถึง ความรุนแรงต่อไปนี้

1. ความรุนแรงต่อร่างกาย ทางเพศ และจิตใจที่เกิดขึ้นในครอบครัว รวมทั้งการทุบตี การทารุณกรรม ทางเพศต่อเด็กหญิงในบ้าน ความรุนแรงอันมีเหตุมาจากของหมั้นที่ฝ่ายหญิงให้กับครอบครัวสามี การข่มขืนโดยคู่สมรส การขลิบอวัยวะเพศสตรี และข้อปฏิบัติตามประเพณีต่างๆ อันเป็นอันตรายต่อสตรี ความรุนแรงที่ไม่ได้เกิดจากคู่สมรส และความรุนแรงที่เป็นการหาประโยชน์จากสตรี

2. ความรุนแรงต่อร่างกาย เพศ และจิตใจที่เกิดขึ้นภายในชุมชนทั่วไป รวมถึง การข่มขืน การทารุณกรรม ทางเพศ การฉวนลามทางเพศ การข่มขู่ในสถานที่ทำงาน ในสถาบันการศึกษา และสถานที่ต่างๆ การค้าหญิงและการบังคับให้ค้าประเวณี

3. ความเพิกเฉยของรัฐต่อความรุนแรง ไม่ว่าจะเป็ความรุนแรงที่เกิดทางร่างกาย ทางเพศ และจิตใจ

แนวคิดเรื่องลักษณะทางประชากร

การศึกษาเรื่องกลุ่มเป้าหมายการวิจัยในครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยม 1-6 และนิสิตมหาวิทยาลัย ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีลักษณะทางประชากรที่แตกต่างกัน คือเพศ ระดับการศึกษา สถาบันที่ศึกษา ดังนั้นจึงมีความจำเป็นในการวิเคราะห์ผู้รับสาร โดยจำแนกผู้รับสารออกเป็นกลุ่มๆตามลักษณะทางประชากร(Demographic Characteristic)(ปรมะ สตะเวทิน ,2546)

ลักษณะทางประชากรของผู้รับสาร(Demographic Characteristic of Audience)

1. เพศ(Sex) การวิจัยทางจิตวิทยาหลายอันได้แสดงให้เห็นว่าผู้หญิงกับผู้ชายมีความแตกต่างกันอย่างมากในเรื่องของความคิด ค่านิยม และทัศนคติ ทั้งนี้เพราะวัฒนธรรมและสังคมกำหนดบทบาทและกิจกรรมของคนสองเพศไว้ต่างกัน ผู้หญิงมักจะมีจิตใจที่อ่อนไหว หรือเจ้า

อารมณฺ์ โอนอ่อนผ่อนตามแลเป็นแม่บ้านแม่เรือน (อ้างในปรมะ สตะเวทิน 2546) นอกจากนั้น งานวิจัยหลายอันยังพบว่า ผู้หญิงถูกชักจูงได้ง่ายกว่าผู้ชาย นอกจากนั้น ผู้ชายยังใช้เหตุผลมากกว่าผู้หญิงและจดจำข่าวได้มากกว่าผู้หญิงด้วย แต่ผู้หญิงเป็นเพศที่ยังถึงจิตใจของคนได้ดีกว่าผู้ชาย

2.ระดับการศึกษาหรือความรู้(Knowledge) เป็นลักษณะอีกประการหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อผู้รับสาร ดังนั้นคนที่ได้รับสารในระดับที่แตกต่างกัน ในยุคสมัยที่ต่างกัน ในระบบการศึกษาที่ต่างกันในสาขาวิชาที่ต่างกัน จึงย่อมมีความรู้สึกนึกคิด อุดมการณ์ และความคิดที่แตกต่างกันไป

คนที่มีการศึกษาสูง หรือมีความรู้ดี จะได้เปรียบอย่างมากในการที่จะเป็นผู้รับสารที่ดี ทั้งนี้เพราะคนเหล่านี้มีความรู้กว้างขวางในหลายๆเรื่อง มีความเข้าใจศัพท์มาก และมีความเข้าใจสารได้ดี และคนเหล่านี้จะเป็นคนที่ไม่ค่อยเชื่ออะไรง่ายๆ สารที่มีหลักฐาน หรือเหตุผลสนับสนุนเพียงพอ มักจะถูกโต้แย้งจกคนเหล่านี้ โดยทั่วไปแล้ว คนที่มีการศึกษาสูงมักจะใช้สื่อมวลชนมากกว่าคนที่มีการศึกษาต่ำ และคนที่มีการศึกษาสูง มักจะใช้สื่อประเภทสิ่งพิมพ์ ในขณะที่คนที่มีการศึกษาต่ำมักจะใช้สื่อประเภทวิทยุ โทรทัศน์ และภาพยนตร์

แนวคิดเกี่ยวกับความเคลื่อนไหวขององค์กรเพื่อเด็กและสตรีมูลนิธิปวีณา

คำว่า “องค์กร” ภาษาอังกฤษใช้คำว่า “Organization” ซึ่งมีผู้ให้ความหมายของคำว่า “องค์กร” ไว้หลายลักษณะ อาทิ

เบอร์นาร์ด กล่าวว่า องค์กรเป็นที่รวมของกลุ่มคน เพื่อทำการติดต่อสื่อสารสร้างความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน เพื่อให้เป้าหมายที่กำหนดร่วมกันบรรลุผลสำเร็จ โดยบุคคลได้มีการผนึกกำลังรวมตัวกัน มีการกำหนดอำนาจหน้าที่ (authority) และความรับผิดชอบ (responsibility) ของแต่ละคนให้สามารถดำเนินการในกิจกรรมต่างๆ ฉะนั้น คุณลักษณะขององค์กรที่เบอร์นาร์ดกล่าว จึงประกอบด้วย (อ้างถึงใน กุลนรี แนวพนิช ,2547:31)

1. การติดต่อสื่อสาร(Communication)
2. การร่วมมือร่วมใจ (Cooperative efforts)
3. การมีเป้าหมายร่วมกัน (Common objectives)
4. การมีกฎระเบียบในการปฏิบัติงาน (Rules and Regulations)

ทั้งนี้องค์กรจะเป็นองค์กรที่มีประสิทธิภาพและก่อให้เกิดประสิทธิผลเพียงใดนั้นย่อมขึ้นอยู่กับ “การจัดการหรือการบริหาร” ซึ่งกล่าวได้ว่า การจัดการและการบริหารเป็นสิ่งที่ควบคู่กันขององค์กรเสมอ (บรยองค์ ไตจินดา ,2542:21) ดังนั้นเพื่อให้การดำเนินงานขององค์กรมีการปฏิบัติงานร่วมกันอย่างเป็นระบบและบรรลุวัตถุประสงค์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ จำเป็นต้องมีการจัดองค์กรที่ดี ทั้งนี้ Edwin B.Flippo กล่าวว่า การจัดการองค์กรเป็นกระบวนการจัดความสัมพันธ์ระหว่างส่วนต่างๆ เพื่อให้ส่วนต่างๆ เหล่านี้สามารถสัมพันธ์และรวมกันเข้าเป็นหน่วยที่มีประสิทธิภาพ สามารถทำงานมุ่งสู่เป้าหมายร่วมกันจนสำเร็จ (ธงชัย สันติวงษ์ ,2533:25-26)

นอกจากนี้ การจัดการหรือการบริหารเพื่อให้องค์กรบรรลุเป้าหมายที่ดีนั้น จะต้องได้รับความร่วมมือร่วมใจของทุกคนภายในองค์กรเพื่อประสิทธิภาพโดยมีโครงสร้างภายในที่เหมาะสม และสิ่งที่สำคัญที่อยู่คู่กับองค์กรนั้น คือ “การสื่อสาร”

ธงชัย และ ชนาธิป สันติวงษ์ (2542) กล่าวถึงความสำคัญของ “การสื่อสาร” ว่าการสื่อสาร คือ ระบบและกลไกที่สำคัญต่อการตัดสินใจในทางการบริหารของผู้บริหารทุกคนในขณะกำลังบริหารงาน ในเวลาเดียวกันการสื่อสารยังมีความสำคัญสำหรับการช่วยให้บริการและติดต่อลูกค้าเป็นไปได้อย่างสะดวกราบรื่น

และจากปัญหาความรุนแรงที่เกิดขึ้นต่อเด็กและสตรีในปัจจุบันเป็นปัญหาที่ดำรงอยู่แทบทุกสังคมและนับวันก็ยิ่งทวีความซับซ้อนมากขึ้น การพยายามแก้ไขปัญหาความรุนแรงที่เกิดกับเด็กและสตรีจากหน่วยงานต่างๆ ทั้งทางภาครัฐและเอกชน ทั้งในระดับชุมชน องค์กรพัฒนาเอกชนหรือ NGOs จำนวนไม่น้อยที่ให้การช่วยเหลือ ให้คำปรึกษา ทั้งทางกฎหมายและพยายามรณรงค์สร้างจิตสำนึกซึ่งหนึ่งในองค์กรที่เด่นชัดในการให้ความช่วยเหลือและขับเคลื่อนการรณรงค์เกี่ยวกับเด็กและสตรี คือ มูลนิธิปวีณา

ประวัติประธานมูลนิธิ นางปวีณา หงสกุล

อดีตรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม
 อดีตรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี
 อดีตรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม
 ประธานมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี

ประสบการณ์การทำงาน

ปัจจุบัน	ประธานมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี
2531-2549	อดีตรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม
2548-2549	ที่ปรึกษาของนายกรัฐมนตรี
2546-2547	เลขาธิการพรรคชาติพัฒนา
2542-2543	รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (กำกับดูแลการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย)
2542-2543	ประธานคณะกรรมการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
2541-2542	รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม
2541	รองประธานคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ งบประมาณรายจ่าย ประจำปี พ.ศ. 2542 สภาผู้แทนราษฎร
2539-2541	ประธานคณะกรรมการการวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีสภา ผู้แทนราษฎร
2538-2540	ประธานคณะกรรมการเร่งรัดและประสานการปฏิบัติงานเยาวชน สตรี ภาครัฐและเอกชนสำนักนายกรัฐมนตรี
2538-2539	รองเลขาธิการนายกรัฐมนตรีฝ่ายการเมือง
2535-2536	ประธานชมรมรัฐสภาสตรีไทยคนแรก (ประธานชมรม ส.ส.หญิง- วุฒิสภา หญิง)
2529-2535	ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการใหญ่ โรงแรม โซฟีเทล หัวหิน
2518-2528	ผู้จัดการธนาคารกรุงศรีอยุธยา จำกัด (มหาชน) สาขาลาดพร้าว

ประวัติการศึกษา

- ปี 2550 สำเร็จการศึกษาปริญญาโท ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
เศรษฐศาสตร์การเมือง คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ปี 2546 สำเร็จการศึกษาปริญญาโทศิลปศาสตรมหาบัณฑิตคณะ
รัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- ปี 2543 สำเร็จการศึกษาปริญญาตรีศิลปศาสตรบัณฑิตคณะ รัฐศาสตร์
มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- ปี 2536 สำเร็จการศึกษาประกาศนียบัตรชั้นสูง วิทยาลัยพระปกเกล้ารุ่น 1
- ปี 2517 สำเร็จการศึกษา Bachelor Of Commerce Bliss College เมือง
โคลัมเบีย มลรัฐโอไฮโอ สหรัฐอเมริกา
- ปี 2512 สำเร็จการศึกษาโรงเรียนเคนยอน เวเมธอติสต์ เกิร์ล สกูล ปีนัง
มาเลเซีย (Kenyon Rae Methodist Girls School)
- ปี 2509 สำเร็จการศึกษาโรงเรียนสตรีวรนาถ บางเขน กรุงเทพมหานคร

ผลงานการยกย่อง ผลักดัน แก้ไขกฎหมายที่สำคัญสู่สภาผู้แทนราษฎร

- ผลักดันพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี
- แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติสถานบริการ
- ยกย่องพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546
- ผลักดันพระราชบัญญัติการค้าหญิงและเด็ก

โดยมูลนิธิปวีณา หงสกุล เพื่อเด็กและสตรี" เป็นมูลนิธิที่จัดตั้งขึ้นเพื่อช่วยเหลือเด็กและสตรีที่ด้อยโอกาสโดยไม่หวังผลกำไร โดยมี นางปวีณา หงสกุล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเขตกรุงเทพ ฯ (6 สมัย) เป็นทั้งผู้ก่อตั้งและประธานของมูลนิธิ นางปวีณา หงสกุล เริ่มก่อตั้งมูลนิธิ ฯ ขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2542 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ

1.ช่วยเหลือเด็กและสตรีที่ถูกละเมิดสิทธิ และถูกทารุณกรรมในรูปแบบต่างๆ ตลอดจน
การฟื้นฟูด้านร่างกายและจิตใจ

2.เพื่อช่วยเหลือเด็กและสตรีที่ได้รับเคราะห์กรรมและไร้ที่พึ่ง ให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างปกติสุข

3. เพื่อส่งเสริมและพัฒนารายได้ เสริมทักษะแก่เด็กที่ยากไร้และด้อยโอกาส

4. เพื่อส่งเสริมกิจกรรมด้านวัฒนธรรมไทย

องค์กรมูลนิธิปวีณา มีความเคลื่อนไหวในการรुकืบไปยังสื่อมวลชน โดยการนำเสนอข่าวในการสร้างภาพลักษณ์ ร่างข้อเสนอแนะเกี่ยวกับเด็กและสตรี เพื่อให้สื่อมวลชนตระหนักในบทบาท ระหว่างหญิงและชาย เด็กและผู้ใหญ่ ลดเนื้อหาการสร้างอคติทางเพศและสนับสนุนความเข้าใจ และยังมี การเคลื่อนไหวเพื่อปกป้องสิทธิเด็กและสตรีในการนำเสนอข่าวของสื่อมวลชน เพื่อให้ได้รับความเป็นธรรมในสังคม นอกจากนี้ยังเคลื่อนไหวเพื่อความก้าวหน้าของสตรีและยังช่วยเคลื่อนไหวในการติดตามนโยบายของรัฐบาลและที่สำคัญได้เคลื่อนไหวในการดำเนินคดีให้แก่เด็กและสตรีที่ได้รับความรุนแรงหรือถูกละเมิดสิทธิต่างๆ

แนวคิดเกี่ยวกับวัยรุ่น

คำจำกัดความ คำว่า “วัยรุ่น” มีความหลากหลาย เนื่องจากขึ้นกับความแตกต่างของขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรม ตลอดจนความแตกต่างทางสังคม และการเปลี่ยนแปลงทางสรีรวิทยา ของวัยรุ่นในแต่ละแห่ง อย่างไรก็ตาม องค์การอนามัยโลก ได้กำหนดความหมายกว้างๆ ของวัยรุ่นไว้ดังนี้

วัยรุ่น หมายถึง ช่วงอายุที่มีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย ในลักษณะที่พร้อมจะมีเพศสัมพันธ์ได้

เป็นระยะที่มีการพัฒนาทางจิตใจมาจากความเป็นเด็ก ไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ เป็นระยะที่มีการเปลี่ยนแปลงจากสภาพ ที่ต้องพึ่งพาทางเศรษฐกิจไปสู่ภาวะที่ต้องรับผิดชอบและพึ่งพาตนเองซึ่งในที่นี้จะแบ่งวัยรุ่นเป็น 3 ระยะ คือ

1. วัยรุ่นตอน ต้น มีอายุตั้งแต่ 13-15 ปี ในระยะนี้มีการเปลี่ยนแปลง คือ

-มีการเปลี่ยนแปลงของร่างกายอย่างรวดเร็ว เช่น เด็กหญิงจะมีเต้านมใหญ่ขึ้น มีประจำเดือนมีการสร้างฮอร์โมนเอสโตรเจน และโปรเจสเทอโรน มีขนตามรักแร้และอวัยวะเพศภายนอกมีรูปร่างสูงใหญ่

-ค่อนข้างหลงตัวเอง (Narcissistic phase)

-มีความเพ้อฝัน (Magical Thinking)

-มีความเป็นอิสระ (Emancipation) แต่ยังคงพึ่งพาพ่อแม่ ยังสนใจเพศเดียวกัน

2. วัยรุ่นตอนกลาง มีอายุตั้งแต่ 16-18 ปี ในระยะนี้มีการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญ คือ

- เป็นระยะที่ตื่นนอน โมโหง่าย มักจะมีความขัดแย้งกับพ่อแม่สูง
 - เพื่อมีอิทธิพลสูง
 - เริ่มสนใจเพศตรงข้าม
 - การเปลี่ยนแปลงทางร่างกายเริ่มสมบูรณ์เต็มที่
- เป็นระยะที่เริ่มทดลองเกี่ยวกับเพศ ซึ่งถ้าขาดความรู้และการป้องกันจะก่อให้เกิดปัญหาตั้งครรภ์ที่ไม่พึงปรารถนา หรือโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ รวมทั้งโรคเอดส์
- ยังคงมีความคิดเพ้อฝัน
 - วัยรุ่นระยะนี้จึงมีปัญหามากและบ่อยที่สุด

3. วัยรุ่นตอนปลาย มีอายุตั้งแต่ 19-21 ปี เป็นระยะที่เจริญเติบโตเข้าสู่ **วัยผู้ใหญ่** เต็มที่ ดังนั้นระยะนี้จึงมีลักษณะ

- รู้จักบทบาทของเพศเองเต็มที่
- มีความเป็นอิสระเต็มที่ในการดำรงชีวิต และการประกอบอาชีพ
- ก่อนข้างยอมรับการให้คำแนะนำได้ง่ายกว่าวัยต้นๆ
- ให้ความสนใจต่อคำแนะนำต่างๆ รวมทั้งเรื่องการป้องกันปัญหาการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่เหมาะสม

เมื่อเข้าสู่วัยรุ่น จะมีการเปลี่ยนแปลงทั้งด้าน ร่างกาย ด้านจิตใจหรืออารมณ์ ด้านสังคม และด้านสติปัญญา ซึ่งพอจะกล่าวได้ ดังนี้

การเปลี่ยนแปลงด้านร่างกาย

ในช่วงวัยรุ่นเด็กหญิง เด็กชาย จะเกิดการเปลี่ยนแปลง ด้านร่างกายทั้งรูปร่าง เสียง ความสูง และน้ำหนัก กล่าวคือ ทั้งสองเพศจะมีความสูงและน้ำหนักเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว อย่างเห็นได้ชัด เด็กหญิงจะเริ่มมีประจำเดือน สะโพกขยายออก เอวคอด หน้าอกโตขึ้น เสียงหวานแหลม มีขนขึ้นที่อวัยวะเพศ

ส่วนเด็กชายจะเริ่มมีน้ำอสุจิ มีการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง มีหนวดเครา มีขนขึ้นที่อวัยวะเพศ รักแร้ เสียงแตกพว่ กล้ามเนื้อแข็งแรง หน้าอกและไหล่กว้างขึ้น วัยรุ่นชาย จะตัวสูงขึ้นและน้ำหนักเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว กล้ามเนื้อแข็งแรง หน้าอกและไหล่กว้างขึ้น มีหนวดเครา มีขนขึ้นที่อวัยวะเพศและรักแร้ วัยรุ่นหญิง จะตัวสูงขึ้นและ น้ำหนักเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว สะโพกขยาย เอวคอด และ หน้าอกโตขึ้น

การเปลี่ยนแปลงด้านจิตใจและอารมณ์

จากการเปลี่ยนแปลงด้านร่างกายที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ทำให้วัยรุ่นเกิดความรู้สึกวิตกกังวล ในรูปร่างหน้าตาของตน และยิ่งเกิดปัญหาสิวหนุ่มสิวสาว ความวิตกกังวลก็จะยิ่งมีมากขึ้น พ่อแม่ผู้ปกครองควรให้คำแนะนำเกี่ยวกับวิธีการดูแลรักษา ความสะอาดใบหน้า สำหรับลูกสาววัยรุ่น แม่ควรแนะนำ วิธีดูแลรักษาความสะอาดในช่วงของการมีประจำเดือนด้วย ลักษณะทางอารมณ์ที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งของวัยรุ่น คือ การมีอารมณ์ที่เรียกว่า พายุบุแคม คือ มีความรุนแรงแต่อ่อนไหวไม่มั่นคง ถ้าต้องการจะทำอะไรก็ต้องทำให้ได้ ถ้าถูกขัดขวางจะตอบโต้อย่างรุนแรง แต่ความต้องการนั้น จะเปลี่ยนแปลงได้ง่าย หันเหไปสู่ความต้องการความสนใจ ใหม่ ๆ อยู่เสมอ พ่อแม่ต้องรู้เท่าทันอารมณ์ของวัยรุ่น รู้จัก โยนอ่อนผ่อนตามอย่างเหมาะสม เมื่อเห็นน้ำเชียวก็อย่าเอาเรือ ไปขวาง แต่จงใช้ความเข้าใจ ความเห็นอกเห็นใจ เป็นเครื่องค้ำจุน ให้วัยรุ่น สามารถผ่าน พันอันตราย อันเกิดจากลักษณะทางอารมณ์ ของวัยรุ่นนี้ไปได้อย่างปลอดภัย

การเพิ่มความต้องการทางเพศ

การเพิ่มความต้องการทางเพศ ทำให้วัยรุ่นเกิดความ สนใจในเพื่อนต่างเพศ ต้องการให้ตนเป็นที่รู้จัก เป็นที่สนใจ ของต่างเพศ ต้องการความรู้เพศศึกษา และการแนะนำในการเตรียม ตัวเข้าสังคมวัยรุ่นชายและหญิง

การเปลี่ยนแปลงทางสติปัญญา

ความเปลี่ยนแปลงทางสติปัญญาของวัยรุ่น จะพัฒนาขึ้น อย่างรวดเร็วเช่นเดียวกับด้านร่างกาย ขนาดของมโนสมองจะ ขยายออกมากขึ้น วัยรุ่นจึงเป็นผู้ชอบคิด อยากรู้ อยากเห็น ช่างซักถาม ใช้เหตุผล และแสดงความคิดเห็นวิพากษ์วิจารณ์ต่าง ๆ วัยรุ่นจะชอบ แก้ปัญหา และตัดสินใจทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง มีความรับผิดชอบ บิดามารดาต้องการให้การสนับสนุน ปล่อยให้ลูกได้ใช้ความคิดเป็นของตนเอง และความคิดสร้างสรรค์ก็จะสูงขึ้นได้

การเปลี่ยนแปลงความต้องการทางสังคม

เมื่อวัยรุ่นพบความแปลกใหม่ในร่างกายของตน ก็จะมี ความไม่แน่ใจ มีความทุกข์ ต้องการปรับตัวให้เหมาะสม จึงหันหน้าเข้าหาผู้ที่มีปัญหาเดียวกัน คือ เพื่อนรุ่นเดียวกัน วัยรุ่นจึงเห็นความสำคัญ ของเพื่อนวัยรุ่น เชื้อเพื่อนมาก และเชื้อพ่อแม่น้อยลงในการเล่นของวัยรุ่น อาจทำตัวอ่อนกว่าวัยเพราะในจิตใจวัยรุ่นต้องการกลับเป็นเด็กอีก ไม่อยากเติบโต ไม่อยากเข้าสังคมใหม่ ความสัมพันธ์ระหว่างวัยรุ่น กับพ่อแม่จะเปลี่ยนรูปแบบไป วัยรุ่นไม่ต้องการให้พ่อแม่บังคับควบคุมตนเองอย่างแต่ก่อน แต่ต้องการผู้ช่วยคิดช่วยแนะนำและอยาก ให้พ่อแม่เป็นเพื่อนที่ดีของตนวัยรุ่นต้องการความเป็นอิสระและ การเป็นหัวหน้าครอบครัวและหัวหน้างานต่อไป พ่อแม่จึงต้องเปลี่ยน เป็นผู้แนะนำมากกว่าผู้ออกคำสั่งและ ควบคุมเข้มงวดอย่างแต่ก่อน วัยรุ่นจะเปรียบ

เทียบคุณสมบัติของพ่อแม่กับผู้ใหญ่อื่น ๆ พ่อแม่ ขาดคุณสมบัติใด วัยรุ่นก็จะไปหาได้จากครูหรือผู้ที่มีชื่อเสียงในสังคม เป็นบุคคลทดแทน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

กุลนรี แนวพนิช (2547) ศึกษาเรื่อง “กระบวนการสื่อสารในการจัดการ โครงการสะพานบุญ ของวัดสวนแก้ว จังหวัด นนทบุรี “ ซึ่งเป็นงานวิจัยคุณภาพ ทำการสัมภาษณ์เจาะลึกผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดการโครงการสะพานบุญ และสัมภาษณ์บุคคลสำคัญ คือ พระพยอม กัลยาโณ ซึ่งผลการวิจัยพบว่า กระบวนการสื่อสารในการจัดการโครงการ มีเป้าหมายการสื่อสาร 6 เป้าหมายหลัก คือ (1) เพื่อให้ข้อมูลข่าวสาร (2) เพื่อเชิญชวนให้บริจาคสิ่งของ (3) เพื่อเชิญชวนให้มาซื้อสินค้า (4) เพื่อเชิญชวนให้ผู้ด้อยโอกาสเข้ามารับความช่วยเหลือ (5) เพื่อขอปัจจัยที่นำสิ่งของมาบริจาค (6) เพื่อควบคุมการดำเนินงานของสมาชิก โดยมีพระพยอม กัลยาโณ และมูลนิธิสวนแก้ว ทำหน้าที่เป็นผู้ส่งสาร ทั้งนี้ผลของการสื่อสารได้ทำให้กลุ่มบุคคล 3 กลุ่มเข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการสื่อสาร ประกอบด้วย (1) สื่อมวลชน โดยโครงการให้การสัมภาษณ์ เขียนคอลัมภ์ แจกเอกสาร และเปิดโอกาสให้เข้าเยี่ยมชม (2) หน่วยงานต่างๆ โดยโครงการให้ความร่วมมือด้วยการไปบรรยาย และให้การต้อนรับ (3) ประชาชนทั่วไป โดยช่วยประชาสัมพันธ์ และเป็นหูเป็นตาให้กับโครงการ และในส่วนของปัจจัยที่เอื้อต่อการดำรงอยู่ของโครงการสะพานบุญ ประกอบด้วย ปัจจัยการสื่อสารและปัจจัยสนับสนุน

พรรณี เอื้อวัฒนา (2542) ศึกษาการถูกระทำรุนแรงทางด้านร่างกายและจิตใจของเด็กโดยบิดามารดา : ศึกษาในนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดอำนาจเจริญ พบว่า เด็กถูกระทำรุนแรงจากบิดามารดาทางด้านร่างกายและด้านจิตใจ วิธีการถูกระทำรุนแรงทางด้านร่างกายที่พบมากที่สุดคือ การตีด้วยไม้หรือเข็มขัด และวิธีการถูกระทำรุนแรงทางด้านจิตใจที่พบมากที่สุดคือ การดูดำ ดูว่าด้วยคำหยาบคาย ความถี่ของการถูกระทำรุนแรงแต่ละวิธีการ ส่วนใหญ่คือ นาน ๆ ครั้ง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง และสัมพันธภาพในครอบครัว มีความสัมพันธ์ทางลบกับการถูกระทำรุนแรงของเด็กจากบิดา และภาวะวิกฤตในครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการถูกระทำรุนแรงของเด็กจากบิดา ความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง และสัมพันธภาพในครอบครัว มีความสัมพันธ์ทางลบกับการถูกระทำรุนแรงของเด็กจากมารดา และภาวะวิกฤตในครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการถูกระทำรุนแรงของเด็กจากมารดา

โชติมา กาญจนกุล (2540) ศึกษาความรุนแรงในครอบครัว : การศึกษาการทำร้ายร่างกายภรรยา พบว่า การทำร้ายร่างกายภรรยาครั้งแรกเกิดขึ้นในทุกช่วงเวลาของการอยู่ร่วมกัน โดยจุดเริ่มต้นของการเกิดการทำร้ายร่างกายภรรยาจะเริ่มต้นจากการเผชิญปัญหาของครอบครัว ครอบครัวก็จะสะสมบรรยากาศของความเครียดไว้มาก จนก่อให้เกิดปฏิสัมพันธ์เชิงลบต่อกัน เมื่อสามีไม่สามารถควบคุมสติอารมณ์ได้ ก็จะทำร้ายร่างกายภรรยา การกระทำรุนแรงจะเกิดขึ้นซ้ำและเป็นไปตามขั้นตอนที่เรียกว่าวงจรของการกระทำ การทำร้ายร่างกายจะเกิดขึ้นบ่อยครั้ง และระดับของความรุนแรงเพิ่มมากขึ้น นอกจากนี้ยังพบว่า สามีจะหยุดทำร้ายร่างกายภรรยา ถ้าภรรยาเปิดเผยการทำร้ายร่างกายต่อบุคคลที่สามขณะเกิดการทำร้ายร่างกายครั้งแรก แต่หลังการกระทำรุนแรงครั้งที่สองหรือการกระทำรุนแรงซ้ำ การยุติการทำร้ายร่างกายจะเกิดจากความพยายามอย่างสูงสุดของภรรยาเพื่อหาทางออกให้พ้นจากการถูกสามีทุบตี โดยทั่วไปจะกระทำในสามรูปแบบคือ การหลบหนีออกจากครอบครัว การพึ่งพากฎหมาย และการฆ่าสามี

ธีรณง เกิดสุคนธ์ (2525) ศึกษาอิทธิพลทางจริยธรรมจากสื่อละครโทรทัศน์ที่มีต่อเยาวชน : ศึกษาเฉพาะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนรัฐบาล สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในกรุงเทพมหานคร จากการศึกษาพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในกรุงเทพมหานคร ส่วนใหญ่ได้รับอิทธิพลทางจริยธรรมจากสื่อละครโทรทัศน์ตามพฤติกรรมของตัวละครที่กระตุ้นให้ทำดี และเหตุการณ์ที่มีอิทธิพลต่อนักเรียน ซึ่งมีผู้ไม่ตอบคิดเป็นร้อยละ 27.2 และ 31.5 ส่วนอิทธิพลทางจริยธรรมจากสื่อละครโทรทัศน์ตามพฤติกรรมของตัวละครที่ทำให้นักเรียนเลียนแบบ และเหตุผลการเลียนแบบของนักเรียน นักเรียนส่วนใหญ่ไม่เคยคิดเลียนแบบคิดเป็นร้อยละ 84.7 และ 84.5 และความคิดเห็นที่จะเป็นแนวทางในการปรับปรุงละครโทรทัศน์พบว่า นักเรียนชอบละครโทรทัศน์ คิดเป็นร้อยละ 68.5 ส่วนละครโทรทัศน์ที่ชอบดูมากที่สุด ได้แก่ ละครประเภทที่ให้คิดสอนใจ คิดเป็นร้อยละ 41.2

พจนา วาสีรัตน์ (2535) ศึกษาประสิทธิผลของสื่อประชาสัมพันธ์โครงการชิงชัย เอิร์ธในการให้ความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมแก่นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตกรุงเทพมหานคร จากการศึกษาพบว่า นักเรียนมีความรู้เรื่องการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมเพิ่มขึ้น แต่ทัศนคติไม่เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นหลังจากการเผยแพร่ สำหรับตัวแปรด้านประชากรและตัวแปรทางด้านเศรษฐกิจและสังคมที่มีความสัมพันธ์กับการเพิ่มความรู้เรื่อง การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ได้แก่ ระดับชั้นเรียน สถานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว และการเป็นสมาชิกชมรมอนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ส่วนตัวแปรทางด้านประชากรที่มีความสัมพันธ์กับการเปลี่ยนแปลงทัศนคติเกี่ยวกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ได้แก่ เพศ สำหรับตัวแปรทางด้านเศรษฐกิจและสังคม พบว่าไม่มีความสัมพันธ์กับการเปลี่ยนแปลงทัศนคติเกี่ยวกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

จารุณี บุญนิพัทธ์ (2539) ศึกษาพฤติกรรม การเปิดรับข่าวสารกับความตระหนัก ทัศนคติ และการมีส่วนร่วม เรื่องสิ่งแวดล้อมของพนักงานโรงงานอุตสาหกรรม เขตบางปะอิน จังหวัด สมุทรปราการ จากการศึกษาพบว่า พฤติกรรม การเปิดรับข่าวสารเรื่องสิ่งแวดล้อมจากสื่อวิทยุและ สื่อบุคคล คือเพื่อนฝูง/เพื่อนร่วมงาน มีความสัมพันธ์กับความตระหนักในการรักษาสิ่งแวดล้อม พฤติกรรม การเปิดรับข่าวสารเรื่องสิ่งแวดล้อมจากสื่อบุคคลคือ เพื่อนฝูง/เพื่อนร่วมงานและ เจ้าหน้าที่ในที่ทำงาน มีความสัมพันธ์กับทัศนคติที่มีต่อการรักษาสิ่งแวดล้อม พฤติกรรม การเปิดรับ ข่าวสารเรื่องสิ่งแวดล้อมจากสื่อวิทยุ หนังสือพิมพ์ และสื่อบุคคล คือ บุคคลในครอบครัว เพื่อนบ้าน เพื่อนฝูง/เพื่อนร่วมงานและเจ้าหน้าที่ในที่ทำงาน มีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมในการรักษา สิ่งแวดล้อม และยังพบอีกว่า ทัศนคติที่มีต่อการรักษาสิ่งแวดล้อมมีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วม ในการรักษาสิ่งแวดล้อม

ปริยานุช ปัญจวงค์ (2540) ศึกษาการเปิดรับข่าวสาร ความรู้ ทัศนคติ และการมีส่วนร่วม ร่วมในการพัฒนาคุณภาพชีวิตและสังคมของชาวบ้านในหมู่บ้านรอบศูนย์ศึกษาการพัฒนาพิกุลทอง อ.เมือง จ.นราธิวาส พบว่า ผู้ที่มีลักษณะทางประชากรแตกต่างกัน มีการเปิดรับข่าวสารเรื่อง การพัฒนาคุณภาพชีวิตและสังคมของศูนย์ศึกษาการพัฒนาพิกุลทองแตกต่างกัน การเปิดรับข่าวสารมี ความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับความรู้ ทัศนคติ และการมีส่วนร่วมในการพัฒนาคุณภาพชีวิตและ สังคม และความพึงพอใจที่ได้จากการเปิดรับข่าวสารเรื่องการพัฒนาคุณภาพชีวิตและสังคม มี ความสัมพันธ์เชิงบวกกับการมีส่วนร่วมในการพัฒนาคุณภาพชีวิตและสังคม

ชลดา ทองสุกนอก (2540) ศึกษาการเปิดรับสื่อ ความรู้ ทัศนคติ ความตระหนัก และการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์พลังงานของเจ้าของอาคารและโรงงานควบคุม จากการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการเปิดรับสื่อ ความรู้ และการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์พลังงานอยู่ ในระดับปานกลาง มีทัศนคติต่อการอนุรักษ์พลังงานในเชิงบวก และมีความตระหนักต่อการ อนุรักษ์พลังงานอยู่ในระดับสูงและการเปิดรับสื่อมวลชนจากนิตยสาร อินเทอร์เน็ต และสื่อบุคคล จาก ผู้สัมภาษณ์ พนักงานในที่ทำงาน และความตระหนักต่อการอนุรักษ์พลังงาน เป็นตัวแปรที่มี อิทธิพลในการทำนายเรื่อง การมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์พลังงานในเชิงบวก

ภาวนา ทองศรี (2541) ศึกษาการเปิดรับสาร ความรู้ ทัศนคติ และความพึงพอใจ ในการปฏิบัติ “การบริหารงานคุณภาพโดยองค์รวม” ของบุคลากรในโรงพยาบาลเจ้าพระยาอภัยภูเบศร จากการศึกษาพบว่า การเปิดรับเกี่ยวกับ TQM มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความรู้เกี่ยวกับ TQM ความรู้เกี่ยวกับ TQM มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความพึงพอใจในการปฏิบัติ TQM ทัศนคติต่อ TQM มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความพึงพอใจในการปฏิบัติ TQM และเพศและกลุ่มงาน แตกต่างกันไป มีความพึงพอใจในการปฏิบัติ TQM แตกต่างกันไป ส่วนอายุ สถานภาพสมรส ระดับ

การศึกษา อัตราเงินเดือน อายุการทำงาน และระยะเวลาในการปฏิบัติ TQM แตกต่างกัน มีความพึงพอใจในการปฏิบัติ TQM ไม่แตกต่างกัน

ณัฐพรรณ ศรีमुख (2541) ศึกษาการเปิดรับสื่อ ความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมกรรการยอมรับวิถีชีวิตตามหลักชีวิตของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า การเปิดรับสื่อเกี่ยวกับวิถีชีวิตตามหลักชีวิตจากหนังสือของ ดร.สาทิส อินทรกำแหง และวารสารเกี่ยวกับชีวิต มีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับความรู้เกี่ยวกับวิถีชีวิตตามหลักชีวิต การเปิดรับสื่อเกี่ยวกับวิถีชีวิตตามหลักชีวิตจากสื่อ โทรทัศน์ นิตยสาร บุคคลในครอบครัว หนังสือของ ดร.สาทิส อินทรกำแหง และวารสารเกี่ยวกับชีวิต มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับทัศนคติเกี่ยวกับวิถีชีวิตตามหลักชีวิต และการเปิดรับสื่อเกี่ยวกับวิถีชีวิตตามหลักชีวิตจากสื่อมวลชน สื่อบุคคล และสื่อเฉพาะกิจมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมกรรการยอมรับวิถีชีวิตตามหลักชีวิต

วิธินี วรณสกล (2542) ศึกษาการเปิดรับข่าวสารการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวในสภาวะวิกฤตเศรษฐกิจ จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศ อายุ สถานภาพการสมรส ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ต่างกัน มีการเปิดรับข่าวสารการประชาสัมพันธ์ การท่องเที่ยวในสภาวะวิกฤตเศรษฐกิจจากสื่อประเภทต่าง ๆ ต่างกัน กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ สถานภาพการสมรส ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ต่างกัน มีพฤติกรรมกรรการท่องเที่ยวในสภาวะวิกฤตเศรษฐกิจต่างกัน การเปิดรับข่าวสารการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวจากสื่อมวลชน และสื่อบุคคลมีความสัมพันธ์กับทัศนคติกับการท่องเที่ยวในสภาวะวิกฤตเศรษฐกิจ และการเปิดรับข่าวสารการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวจากสื่อมวลชน สื่อเฉพาะกิจ และสื่ออินเทอร์เน็ต มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมกรรการท่องเที่ยวในสภาวะวิกฤตเศรษฐกิจ

ดาราวรรณ ศรีสุกใส (2542) ศึกษาการเปิดรับข่าวสารการประชาสัมพันธ์โครงการรถไฟฟ้า บีทีเอสที่มีผลต่อความรู้ ทักษะ และการใช้รถไฟฟ้าบีทีเอสของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร โดยพบว่าประชาชนที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีการเปิดรับข่าวสารการประชาสัมพันธ์โครงการรถไฟฟ้าบีทีเอสจากสื่อมวลชนต่างกัน ประชาชนที่มีอายุ อาชีพต่างกันมีการเปิดรับข่าวสารการประชาสัมพันธ์ โครงการรถไฟฟ้าบีทีเอสจากสื่อเฉพาะกิจต่างกัน และประชาชนที่มีอายุ ระดับการศึกษา อาชีพต่างกันมีการเปิดรับข่าวสารการประชาสัมพันธ์โครงการรถไฟฟ้าบีทีเอสจากสื่อบุคคลต่างกัน

ช่อแก้ว ประสงค์สม (2542) ศึกษาการเปิดรับสาร ความรู้ ทักษะ และการมีส่วนร่วมในโครงการโรงเรียนสีขาว ของครูและอาจารย์ระดับมัธยมศึกษา เฉพาะในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่าระดับการศึกษา รายได้ ตำแหน่ง หน่วยงานที่สังกัด ประเภทโรงเรียน และเขตที่ตั้ง มีการเปิดรับสารเกี่ยวกับโครงการโรงเรียนสีขาวแตกต่างกัน ส่วนเพศ อายุ อายุการทำงาน มีการเปิดรับสารเกี่ยวกับโครงการโรงเรียนสีขาวไม่แตกต่างกัน เพศ ระดับการศึกษา ตำแหน่ง หน่วยงานที่

สังกัด และเขตที่ตั้ง มีความรู้เกี่ยวกับโครงการโรงเรียนสีขาวแตกต่างกัน เพศ อายุ การทำงาน ระดับการศึกษา ระดับรายได้ ตำแหน่ง หน่วยงานที่สังกัด ประเภทโรงเรียน และเขตที่ตั้งมีทัศนคติต่อโครงการโรงเรียนสีขาว ไม่แตกต่างกัน อายุ และตำแหน่ง มีส่วนร่วมในโครงการโรงเรียนสีขาวแตกต่างกัน และยังพบอีกว่า การเปิดรับสาร ความรู้ และทัศนคติต่อโครงการโรงเรียนสีขาว มีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมในโครงการโรงเรียนสีขาว

ศันสนีย์ ฤทธิ์ทองพิทักษ์ (2546) ศึกษาเรื่อง “การเปิดรับข่าวสาร ความรู้ ทัศนคติ และการใช้สมุนไพรไทยของคนกรุงเทพมหานคร” ซึ่งเป็นงานวิจัยปริมาณ โดยใช้แบบสอบถามในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผลการวิจัยพบว่า การเปิดรับข่าวสารไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับสมุนไพรแต่มีความสัมพันธ์กับการใช้สมุนไพรไทยและทัศนคติที่มีต่อสมุนไพรไทย ซึ่งความรู้จะไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติและการใช้สมุนไพรไทย ซึ่งทัศนคติที่มีต่อสมุนไพรไทยจะมีความสัมพันธ์กับการใช้สมุนไพรไทย ในส่วนของกลุ่มเป้าหมายที่มีอายุต่างกัน ระดับการศึกษาต่างกัน อาชีพต่างกัน มีการใช้สมุนไพรไม่แตกต่างกัน แต่กลุ่มเป้าหมายที่มีเพศต่างกันกลับมีการใช้สมุนไพรที่แตกต่างกัน

อริศรา จารุรัตน์ (2548) ศึกษาเรื่อง “กลยุทธ์การใช้การสื่อสารมวลชนเพื่อเผยแพร่และสร้างการยอมรับผลิตภัณฑ์ภายใต้โครงการ หนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์” ซึ่งเป็นการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ ผลการวิจัยพบว่า กลยุทธ์การใช้การสื่อสารมวลชน ตั้งแต่ปี พ.ศ.2544-2546 ประกอบด้วย 3กลยุทธ์ คือ การเรียกร้องเพื่อขอความสนับสนุนจากสื่อ กลยุทธ์การขอความร่วมมือ กลยุทธ์การซื้อสื่อมวลชน ได้แก่ สื่อโทรทัศน์ วิทยุ สิ่งพิมพ์และสื่ออื่นๆ เพื่อขอความร่วมมือในการประชาสัมพันธ์ จากการวิจัยยังพบอีกว่า สื่อมวลชนมีบทบาทในการเผยแพร่ ประชาสัมพันธ์สร้างการรับรู้ต่อสาธารณชน และนำไปสู่การเชิญชวนให้เกิดการยอมรับค่านิยมและคุณภาพของผลิตภัณฑ์ไทย และพฤติกรรมมารบริโภคตามมา ทำให้เกิดการเสริมสร้างภาพลักษณ์ที่ดีของหน่วยงาน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษางานวิจัยเรื่องการเปิดรับข้อมูลข่าวสาร ความรู้และทัศนคติ ของวัยรุ่นในเขต กรุงเทพมหานคร ที่มีต่อมูลนิธิปวีณา หงสกุล เพื่อเด็กและสตรี เป็นการวิจัยคุณภาพโดยใช้คำถาม สักโดยสัมภาษณ์คุณปวีณา หงสกุล ประธานมูลนิธิปวีณา และนอกจากนี้ยังใช้การวิจัยเชิง ปริมาณ (Quantitative Research) ซึ่งมีแนวทางการศึกษาในลักษณะการวิจัยเชิงสำรวจ(Survey Research) โดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire)แบบวัดครั้งเดียว (One Shot Description Survey) เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยให้ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นผู้ตอบเอง(Self-administered Questionnaire) ซึ่งไม่สามารถกำหนดจำนวนได้ (จำนวนอนันต์) เพื่อศึกษาถึง ความรู้และทัศนคติ และการเปิดรับข่าวสาร ของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับ การช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณา รวมถึงความแตกต่างระดับความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับ เพศศึกษาในวัยรุ่นชายหญิงที่มีอายุแตกต่างกัน

1.การวิจัยเชิงปริมาณ

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ศึกษาวิจัย ได้แก่ นักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและต้นปลาย 1-6และ นักศึกษามหาวิทยาลัย ในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ เขต กรุงเทพมหานคร จำนวน 400 คน โดยเลือกสุ่มเลือกจากโรงเรียนมัธยมศึกษาจำนวน 338,638 คน (ข้อมูลจากกลุ่มนโยบายและแผนการศึกษาสำนักงานยุทธศาสตร์การศึกษา สำนักการศึกษา เขต กรุงเทพมหานครพ.ศ.2552)และมหาวิทยาลัยของทั้งภาครัฐและเอกชนในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 1,023,642 คน* จาก(ข้อมูล ณ เดือน กรกฎาคม พ.ศ. 2550) แบ่งได้ ดังนี้

กลุ่มตัวอย่าง

การกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง (Samples) จากจำนวนประชากร 400 คน ผู้วิจัยใช้วิธีเปิดตารางของ Taro Yamane (Taro Yamane, 1973) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% กำหนดความผิดพลาดไม่เกิน 5% จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่สามารถยอมรับผลการวิจัยได้ คือ ไม่น้อยกว่า 400 คน ดังนั้นในการศึกษาวิจัยเรื่อง “การเปิดรับข้อมูลข่าวสาร ความรู้ ทักษะ ทักษะของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานครที่มีต่อมูลนิธิปวีณา หงสกุล เพื่อเด็กและสตรี จะใช้กลุ่มตัวอย่างในการเก็บข้อมูลจำนวน 400 คน

วิธีการสุ่มตัวอย่าง

ในการคัดเลือกโรงเรียน มัธยมและมหาวิทยาลัยภาครัฐและภาคเอกชน เพื่อให้ครอบคลุมตัวอย่าง จะใช้หลักเกณฑ์ในการคัดเลือก ดังนี้คือ

1. จำแนกโรงเรียนมัธยมและมหาวิทยาลัยที่อยู่ในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา กระทรวง ศึกษาธิการ และโรงเรียนและมหาวิทยาลัยของเอกชน
2. เลือกโรงเรียนมัธยมและมหาวิทยาลัย โดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) ได้เลือกโรงเรียน และมหาวิทยาลัยออกเป็น 4 แห่ง
 - มหาวิทยาลัยของรัฐจำนวน 1 แห่ง ได้แก่ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์ รังสิต
 - มหาวิทยาลัยเอกชนจำนวน 1 แห่ง ได้แก่ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ
 - โรงเรียนมัธยมของรัฐจำนวน 1 แห่ง ได้แก่ โรงเรียนหอวัง
 - โรงเรียนมัธยมเอกชนจำนวน 1 แห่ง ได้แก่ โรงเรียนทิวไผ่งาม
3. จากจำนวนโรงเรียนและมหาวิทยาลัยที่ได้ เลือกจำนวนนักเรียน จากแต่ละแห่งโดยแบ่งตามสถาบันศึกษาแบ่งเป็นโรงเรียน ร้อยละ 30 ซึ่งเป็นจำนวน 125คน มหาวิทยาลัย ร้อยละ 70 ซึ่งเป็นจำนวน 275 คน
4. ในจำนวนนักเรียนนักศึกษาที่ได้ เลือกจำนวนนักเรียน นักศึกษาตามสัดส่วนของประชากร โดยแบ่งเป็นนักเรียน นักเรียนทั้งหมด กล่าวคือ เพศชายร้อยละ 15 และเพศหญิง ร้อยละ 85 จึงได้กลุ่มตัวอย่างเป็นเพศชายจำนวน 61 คน และเพศหญิงจำนวน 339 คน
5. จากนั้นใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) เพื่อให้ได้กลุ่มนักเรียน ครบจำนวน 400 คน

2. การวิจัยเชิงคุณภาพ

เป็นการสัมภาษณ์เชิงลึกโดยได้เลือกดังนี้

1. สัมภาษณ์คุณปวีณา หงสกุล ซึ่งเป็นผู้ก่อตั้งมูลนิธิฯ มีความประสงค์เพื่อช่วยเหลือเด็กและสตรีในสังคมสังคม อย่างไร

2. สัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ของมูลนิธิ 1 คนเพื่อทราบถึงการช่วยเหลือเด็กและสตรีที่ถูกทำร้ายหรือละเมิดทางร่างกายและจิตใจ และการทำงานต่างๆของมูลนิธิ โดยใช้คำถามดังต่อไปนี้

1. แรงบันดาลใจที่จะเข้ามาช่วยเหลือเด็กและสตรีในสังคม
2. แรงจูงใจในการก่อตั้งมูลนิธิ
3. งานหรือหน้าที่หลักของมูลนิธิปวีณา คือ อะไร และครอบคลุมเรื่องใดบ้าง
4. บุคคลใดบ้างที่สามารถเข้ามาร้องขอความช่วยเหลือจากมูลนิธิปวีณา
5. และมูลนิธิปวีณาให้ความช่วยเหลือในเรื่องใดบ้าง (กรุณายกตัวอย่างประกอบ)
6. ปัญหาในสังคมที่พบมากสุดในปัจจุบันคืออะไร (แบ่งเป็นปัญหาเด็กและสตรี) และคิดว่าสาเหตุของปัญหาเหล่านั้นคืออะไร
7. คิดว่าจะมีวิธีการแก้ปัญหาเหล่านั้นได้อย่างไร
8. มูลนิธิมีการประชาสัมพันธ์หรือไม่

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ในขอบเขตการศึกษาวิจัยครั้งนี้ มุ่งศึกษาตัวแปรต่างๆ ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1: ลักษณะทางประชากรที่แตกต่างกันมีความรู้ต่อการช่วยเหลือเด็กและสตรีมูลนิธิปวีณาต่างกัน

ตัวแปรอิสระ คือ ลักษณะทางประชากรของวัยรุ่น

ตัวแปรตาม คือ ความรู้ของวัยรุ่นต่อการช่วยเหลือเด็กและสตรีของ

มูลนิธิปวีณา

สมมติฐานข้อที่ 2: ลักษณะทางประชากรที่แตกต่างกันมีทัศนคติต่อการช่วยเหลือเด็กและสตรีมูลนิธิปวีณาต่างกัน

ตัวแปรอิสระ คือ ลักษณะทางประชากรของวัยรุ่น

ตัวแปรตาม คือ ทัศนคติของวัยรุ่นต่อการช่วยเหลือเด็กและสตรีของ

มูลนิธิปวีณา

สมมติฐานข้อที่ 3:การเปิดรับข่าวสารกับความรู้ของวัยรุ่นเกี่ยวกับการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณามีความสัมพันธ์กัน

แปรอิสระ คือ การเปิดรับข่าวสารของวัยรุ่นต่อการช่วยเหลือเด็กและสตรีของ

มูลนิธิปวีณา

ตัวแปรตาม คือ ความรู้เกี่ยวกับการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณาของวัยรุ่น

สมมติฐานข้อที่ 4:การเปิดรับข่าวสารกับทัศนคติของวัยรุ่นต่อการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิ ปวีณามีความสัมพันธ์กัน

ตัวแปรอิสระ คือ การเปิดรับข่าวสารของวัยรุ่นต่อการช่วยเหลือเด็กและสตรีของ

มูลนิธิปวีณา

ตัวแปรตาม คือ ทัศนคติต่อการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณาของวัยรุ่น

สมมติฐานข้อที่ 5:ความรู้กับทัศนคติของวัยรุ่นต่อการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิ ปวีณามีความสัมพันธ์กัน

แปรอิสระ คือ ความรู้ของวัยรุ่นต่อช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณา

ตัวแปรตาม คือ ทัศนคติต่อการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณาของวัยรุ่น

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ใช้แบบสอบถามโดยผู้วิจัยได้ค้นคว้า ศึกษาข้อมูลจากแนวคิด และงานวิจัยที่ใกล้เคียงกับของผู้วิจัย จากนั้นจึงสร้างแบบสอบถามขึ้น ซึ่งแบบสอบถามที่สร้างขึ้นนี้เป็นแบบสอบถามที่ใช้คำถามปลายปิด (Close-Ended Questionnaire) เป็นแบบสัมภาษณ์ (Questionnaire) ซึ่งแบ่งโครงสร้างของเนื้อหา เพื่อรวบรวมข้อมูลออกเป็น 4 ส่วน ได้แก่

ส่วนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลทางด้านลักษณะทางประชากร และสังคม ของกลุ่มตัวอย่าง

คำถามส่วนนี้จะเป็นคำถามปลายเปิดและปลายปิด เพื่อเก็บข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ตามลักษณะประชากร ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา

ส่วนที่ 2 เป็นคำถามถึงการเปิดรับข่าวสารต่างๆต่อการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณา จากสื่อต่างๆของกลุ่มตัวอย่าง

คำถามส่วนนี้จะเป็นคำถามปลายเปิดและปลายปิด เพื่อเก็บข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ตามลักษณะประชากร ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ความถี่หรือการรับข้อมูลหรือข่าวสารต่างๆต่อการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณา จากสื่อมวลชน สื่อบุคคลหรือสื่อเฉพาะกิจ ทั้งโดยทางตรงหรือทางอ้อม ตามความรู้สึกของวัยรุ่น โดย แบ่งออกเป็น 5 ระดับคือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และไม่เคยได้รับ

ในการวัดการเปิดรับสื่อของกลุ่มตัวอย่างนี้ จะเป็นการวัดที่ประเมินถึงความถี่ในการเปิดรับสื่อ รวมถึงการประเมิน ข่าวสารต่างๆที่เกี่ยวกับช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณาที่เผยแพร่ออกสู่สาธารณชน

ส่วนที่ 3 เป็นคำถามเกี่ยวกับความรู้ของกลุ่มตัวอย่าง

ในการวัดนี้ จะวัดความรู้และทัศนคติต่อ การช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณาในด้านความรู้สึก ความพึงพอใจในการเปิดรับข้อมูล โดยใช้คำถามปลายปิดเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale)

ส่วนที่ 4 เป็นคำถามเกี่ยวกับทัศนคติของกลุ่มตัวอย่าง

ในการวัดนี้ จะวัดทัศนคติที่มีต่อ การช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณาในด้าน ความรู้สึก ความพึงพอใจในการเปิดรับข้อมูล โดยใช้คำถามปลายปิดเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale)

การตรวจสอบเครื่องมือ

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าหาความเที่ยง (Validity) และความตรง (Reliability) ของแบบสอบถาม นำแบบสอบถามที่ได้เรียบเรียงแล้วไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ เป็นผู้ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) และความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ (Wording) เพื่อขอคำแนะนำ สำหรับปรับแก้แบบสอบถามให้ถูกต้องและเหมาะสมสำหรับการนำไปเก็บข้อมูลจริง

1. นำแบบสอบถามที่ได้รับการปรับแก้แล้วไปดำเนินการหาความเชื่อถือได้ (Reliability) โดยนำไปทดลองใช้ (Try-out) กับผู้ตอบแบบสอบถามที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจริง จำนวน 30 คน เพื่อนำข้อมูลกลับมาหาความน่าเชื่อถือได้
2. การทดสอบหาความน่าเชื่อถือของเครื่องมือในส่วนของประสิทธิผลจากการสื่อสาร โดยวิธีการหาค่าความเที่ยงตรงตามแบบ Alpha Coefficient ของ Cronbach สำหรับแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) ให้มีค่าตามมาตรฐาน

การทดสอบเครื่องมือ

1. ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่ได้สร้างขึ้น ไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณาถึงความเที่ยงตรง ตามเนื้อหา (Content Validity) ความเหมาะสมของภาษา (Wording) และนำมาปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา ให้มีความเหมาะสมก่อนทำการศึกษา และเก็บข้อมูลจริงต่อไป

2. จากนั้นผู้วิจัยได้เลือกวิธีการทดสอบเครื่องมือ โดยนำแบบสอบถามที่จะใช้ในการศึกษาไปทำการทดลองใช้ (Pre-test) กับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 ชุด ก่อน เพื่อที่จะได้ทดสอบคำถามในแต่ละข้อ แต่ละตอนในแบบสอบถามว่าจะสามารถสื่อความหมายได้ตรงตามที่ต้องการหรือไม่ รูปแบบคำถามจะมีความเหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง

ที่ได้กำหนดไว้ในการศึกษาครั้งนี้หรือไม่ และนำข้อมูลที่ได้มาตรวจสอบคุณภาพในด้านความสม่ำเสมอ (Consistency) และความคงที่ (Stability) ของข้อมูล โดยการหาค่า Cronbach's Alpha Coefficient เพื่อหาระดับความเที่ยงของแบบสอบถาม

3. ผู้วิจัยนำเครื่องมือมาทดสอบหาความเชื่อมั่น (Reliability) โดย

1) ในส่วนของความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณา ผู้วิจัยคำนวณโดยใช้สูตรของ คูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder Richardson's Method) สำหรับการทดสอบที่มีการให้คะแนนแต่ละข้อเป็นแบบ 0, 1 (วิเชียร เกตุสิงห์, 2543)

ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดความรู้ความเข้าใจ = 0.256 เนื่องจากแบบวัดฉบับนี้ มีค่าความเชื่อมั่นต่ำมาก จึงได้ปรับปรุงคำถามใหม่ ก่อนนำไปใช้เก็บข้อมูลจริง และเมื่อคำนวณค่าความเชื่อมั่นจากข้อมูลจริง ได้ค่าความเชื่อมั่น = 0.727

2) ในส่วนของทัศนคติต่อการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณา ผู้วิจัยคำนวณโดยใช้สูตร Alpha Coefficient ของ Cronbach ซึ่งใช้สำหรับแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) (วิเชียร เกตุสิงห์, 2543) ค่าความเชื่อมั่นแบบวัดทัศนคติ = 0.822

3) ในส่วนของการมีส่วนร่วม ผู้วิจัยคำนวณโดยใช้สูตร Alpha Coefficient ของ Cronbach (วิเชียร เกตุสิงห์, 2543) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดการมีส่วนร่วม = 0.922

4. สำหรับในส่วนของคำถามปลายเปิดนั้น ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อตรวจสอบภาษากับการสื่อความหมาย ทั้งนี้ เพื่อที่จะได้ข้อมูลได้ตรงตามวัตถุประสงค์

เกณฑ์การให้คะแนน

จากแบบสอบถาม ผู้วิจัยจะกำหนดมาตรฐานหรือเกณฑ์ในการให้คะแนนตัวแปร ดังนี้

1. การเปิดรับข้อมูลข่าวสารต่อการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณาจากสื่อมวลชน

ความบ่อยครั้ง

การเปิดโทรทัศน์

บ่อยมาก (มากกว่า 1 ครั้ง ต่อสัปดาห์)	5 คะแนน
บ่อย (1 ครั้ง / สัปดาห์)	4 คะแนน
พอสมควร (2 – 3 ครั้ง / เดือน)	3 คะแนน
นาน ๆ ครั้ง (เดือนละครั้ง หรือบ่อยน้อยกว่านั้น)	2 คะแนน

ไม่เคย	1 คะแนน
การเปิดรับสื่อหนังสือพิมพ์	
บ่อยมาก (มากกว่า 1 ครั้ง ต่อสัปดาห์)	5 คะแนน
บ่อย (1 ครั้ง / สัปดาห์)	4 คะแนน
พอสมควร (2 – 3 ครั้ง / เดือน)	3 คะแนน
นาน ๆ ครั้ง (เดือนละครั้ง หรือบ่อยน้อยกว่านั้น)	2 คะแนน
ไม่เคย	1 คะแนน
การเปิดรับสื่อวิทยุ	
บ่อยมาก (มากกว่า 1 ครั้ง ต่อสัปดาห์)	5 คะแนน
บ่อย (1 ครั้ง / สัปดาห์)	4 คะแนน
พอสมควร (2 – 3 ครั้ง / เดือน)	3 คะแนน
นาน ๆ ครั้ง (เดือนละครั้ง หรือบ่อยน้อยกว่านั้น)	2 คะแนน
ไม่เคย	1 คะแนน
การเปิดรับสื่ออินเทอร์เน็ต	
บ่อยมาก (มากกว่า 1 ครั้ง ต่อสัปดาห์)	5 คะแนน
บ่อย (1 ครั้ง / สัปดาห์)	4 คะแนน
พอสมควร (2 – 3 ครั้ง / เดือน)	3 คะแนน
นาน ๆ ครั้ง (เดือนละครั้ง หรือบ่อยน้อยกว่านั้น)	2 คะแนน
ไม่เคย	1 คะแนน

2. ความรู้ต่อการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณาในการวัดตัวแปรความรู้เกี่ยวกับการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณา

ตอบถูก (รู้) 1 คะแนน

ตอบผิด (ไม่รู้) 0 คะแนน

และจากแบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับ จำนวน 10 ข้อ จะนำคะแนนที่ได้มาจัดระดับ

ความรู้เป็น 3 ระดับ

มีความรู้มาก 7 – 10 คะแนน

มีความรู้ปานกลาง 4 – 6 คะแนน

มีความรู้น้อย 0 – 3 คะแนน

3. ทักษะคิดต่อการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณา

4. ทักษะการช่วยเหลือนักเรียนและสตรีของมูลนิธิปวีณา จะเป็นการวัดความคิดเห็น โดยจะแบ่งระดับของความคิดเห็นออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5	คะแนน
เห็นด้วย	4	คะแนน
เห็นด้วยปานกลาง	3	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	2	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	คะแนน

และจากการให้คะแนนที่ทัศนคติดังกล่าว ถ้าเป็นข้อความเชิงลบ (Negative) จะให้คะแนนสลับกับข้อความเชิงบวก (Positive)

- 1) คะแนนระหว่าง 1.00 – 1.49 จะมีทัศนคติทางบวก
- 2) คะแนนระหว่าง 1.50 – 2.49 จะมีทัศนคติทางลบ
- 3) คะแนนระหว่าง 2.50 – 3.49 จะมีทัศนคติเป็นกลาง
- 4) คะแนนระหว่าง 3.50 – 4.49 จะมีทัศนคติทางลบบวก
- 5) คะแนนระหว่าง 4.50 – 5.00 จะมีทัศนคติทางบวกมาก

ค่าระหว่าง 0.70 ถึง 1.00	มีความสัมพันธ์ในระดับสูง
ค่าระหว่าง 0.30 ถึง 0.69	มีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง
ค่าน้อยกว่า 0.29	มีความสัมพันธ์ในระดับต่ำ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บข้อมูลในการทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเป็นผู้รวบรวมข้อมูลเอง โดยนำแบบสอบถามไปขอความร่วมมือจากวิทยากรที่เป็นกลุ่มตัวอย่างอยู่ใน โรงเรียน ให้ช่วยตอบแบบสอบถามด้วยตนเอง และผู้วิจัยรับแบบสอบถามเมื่อผู้ตอบแบบสอบถามตอบเสร็จ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 4 ผลการวิจัย

การศึกษางานวิจัยเรื่องการเปิดรับข้อมูลข่าวสาร ความรู้และทัศนคติ ของวัยรุ่นในเขต กรุงเทพมหานคร ที่มีต่อการมูลนิธิปวีณา เพื่อเด็กและสตรี เป็นการวิจัยคุณภาพเชิงลึก(In-depth Interview) และนอกจากนี้ยังใช้การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ซึ่งมีแนวทางการศึกษาในลักษณะการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) เพื่อตอบใจห้การวิจัย ดังนี้

1. การเปิดรับข้อมูลข่าวสาร ของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีต่อการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิ ปวีณาเป็นอย่างไร
- 2 .ความรู้ ทัศนคติ ของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานครที่มีต่อการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณามีลักษณะเป็นอย่างไร
- 3.การเปิดรับข่าวสารกับความรู้ที่มีต่อการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณามีความสัมพันธ์กันหรือไม่
- 4.การเปิดรับข้อมูลข่าวสารกับทัศนคติที่มีต่อการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณามีความสัมพันธ์กันหรือไม่

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิจัย แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ ในส่วนที่ 1 จะเป็น ผลการวิจัยจากการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์ จากผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informants) จำนวน 1 ท่าน ตลอดจนการศึกษาจากเอกสารต่างๆที่เกี่ยวข้อง และในส่วนที่ 2 จะเป็น ผลการวิจัยจากการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีการสำรวจจากการเก็บแบบสอบถามจำนวนทั้งสิ้น 400 ชุด

ส่วนที่ 1 ข้อมูลของมูลนิธิปวีณา จากการสัมภาษณ์คุณปวีณา และเจ้าหน้าที่ 1 ท่าน

จากการให้สัมภาษณ์ของคุณปวีณา หงสกุล ประธานมูลนิธิ ปวีณา หงสกุลและ การศึกษาจากข้อมูลเอกสารต่างๆที่เกี่ยวข้อง ทำให้เห็นถึงประวัติความเป็นมา ตั้งแต่แรงจูงใจในการเริ่มก่อตั้งมูลนิธิ วัตถุประสงค์ งานหรือหน้าที่หลักของมูลนิธิ การทำงานและการมีบทบาทต่อ

ภาคสังคมและบทบาทต่อสื่อมวลชนซึ่งจะเป็นข้อมูลเบื้องต้นที่จะทำให้เข้าใจเรื่องราวของมูลนิธิปวีณา หงสกุลมากยิ่งขึ้น ซึ่งผู้วิจัยขอนำเสนอต่อไปนี้

มูลนิธิปวีณา หงสกุล

มูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรีก่อตั้งขึ้นจากแรงบันดาลใจในช่วงที่ คุณปวีณา หงสกุล ประธานมูลนิธิ ได้ดำรงตำแหน่ง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เขตกรุงเทพมหานคร สมัยแรกในปี พ.ศ. 2531 ซึ่ง นอกจากจะทำงานด้านนิติบัญญัติแล้ว ได้เข้ามาช่วยเหลือเด็กและสตรี ควบคู่กันไป ด้วย โดยได้เข้าไปเป็นกรรมการเรื่องเด็กและสตรี ในคณะต่างๆที่เกี่ยวข้องกับเด็กและสตรี ในภาคของนิติบัญญัติ ซึ่งเป็นเพียงภาคทฤษฎี ยังไม่มีการลงมือปฏิบัติจริง จึงได้จัดตั้งชุดเฉพาะกิจ ทำการลงพื้นที่ เพื่อให้ความช่วยเหลือเด็กและสตรีที่ถูกละเมิดสิทธิและถูกทารุณกรรมในรูปแบบต่างๆ อย่างจริงจังและต่อเนื่องเพื่อให้เกิดผลเป็นรูปธรรม จนมีผู้ประสบเคราะห์กรรมต่างๆ ได้เข้ามาขอรับความช่วยเหลือเป็นจำนวนมาก และจากการจัดตั้งโดยอาศัยอำนาจหน้าที่ทางราชการ โดยตรงนี้ ได้แปรเปลี่ยนไปตามความเปลี่ยนแปลงของการเมือง หากมีการเปลี่ยนแปลงรัฐบาล อาจทำให้การปฏิบัติหน้าที่เป็นไปอย่างขาดตอนและไม่ต่อเนื่อง ซึ่งเป็นผลมาจากรัฐบาลและงบประมาณที่ภาครัฐจะจัดสรรไว้ให้ ไม่แน่นอน

“.....ปี พ.ศ.2538 ตอนนั้นดิฉันเป็นรองเลขาธิการ นายกรัฐมนตรี ได้ตั้งคณะกรรมการ เฝ้าระวังการปฏิบัติงานภาคเอกชนทางด้านเด็กและสตรี โดยเป็นประธานโครงการ ซึ่งได้เชิญภาครัฐและเอกชน อาทิ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ กระทรวงพัฒนาความมั่นคง มนุษย์ กระทรวงยุติธรรม NGO ต่างๆเพื่อเข้ามาช่วยเหลือในกรณีการทำทารุณกรรมต่อเด็ก และสตรี การปฏิบัติงานก็มีการลงพื้นที่ให้ความช่วยเหลือซึ่งก็ประสบความสำเร็จในระดับหนึ่ง แต่ทั้งนี้ด้วยความไม่มั่นคงทางการเมืองซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงอาจเป็นฝ่ายค้านหรือ

ฝ่ายรัฐบาลได้ตลอดเวลา จึงทำให้การปฏิบัติงาน ไม่ราบรื่น เพราะแล้วแต่งบประมาณ และนโยบายของแต่ละรัฐบาล จึงอยากให้การช่วยเหลือเป็นไปตามปณิธานที่ตั้งไว้ จึงได้ร่วมกับเพื่อนๆ ก่อตั้งเป็นมูลนิธิ ปวีณา หงสกุล เพื่อเด็กและสตรี.....”

(คุณปวีณา หงสกุล ประธานมูลนิธิ สัมภาษณ์, 31 มีนาคม 2554)

แม้ว่า “ชุดเฉพาะกิจ” ดังกล่าว ได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลได้สิ้นสุดลงไป แต่การดำเนินการช่วยเหลือเด็กและสตรีที่ถูกละเมิดสิทธิทางเพศและถูกทารุณกรรมในรูปแบบต่างๆ ก็มิได้จบสิ้นลงไปด้วย ยังคงให้การช่วยเหลือตามจุดมุ่งหมาย ซึ่งมาปฏิบัติงานโดยขอความร่วมมือจากหน่วยราชการ และหน่วยงานภาคเอกชนต่างๆ เพื่อให้ความช่วยเหลือผู้ประสบเคราะห์กรรมเหล่านั้นสืบต่อมา โดยยังคงทำหน้าที่ให้ความช่วยเหลือกับผู้ประสบเคราะห์กรรมเหล่านั้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งการดำเนินการต่างๆ หลังจาก พ.ศ.2540 เป็นต้นมาจนถึงปัจจุบันเป็นการดำเนินการโดยใช้ งบประมาณและทุนทรัพย์ส่วนตัวเป็นหลัก ต่อมาได้มีผู้เห็นความสำคัญของงานในโครงการนี้ซึ่งเป็นผู้ร่วมอุดมการณ์เดียวกันได้ให้ความอนุเคราะห์ เป็นโครงการสนับสนุนและการปฏิบัติงานร่วมกันกับ “มูลนิธิไลออนส์สากล” จากสหรัฐอเมริกา โดยสโมสรไลออนส์สากลภาครวม 310 ประเทศและในเวลาต่อมาจากแนวคิดดังกล่าวจึงได้ก่อตั้งมาเป็น “มูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี” ก่อตั้งขึ้น

เมื่อ 27 เมษายน 2542

วัตถุประสงค์ของการก่อตั้งมูลนิธิปวีณา หงสกุล

มูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรีมีวัตถุประสงค์ที่จะให้ความช่วยเหลือกับเด็กและสตรีที่ถูกละเมิดสิทธิ ถูกทารุณกรรม ถูกเอารัดเอาเปรียบ ในรูปแบบต่างๆ เพื่อให้ได้รับความเป็นธรรม และสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้เป็นปกติสุข จุดมุ่งหมายของมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรีต่อการเข้าไปช่วยเหลือ จะทำในกรณีที่ได้รับการร้องขอ ร้องเรียนให้เข้าไปช่วย โดยถ้าเป็นในกรณีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐเข้าไปช่วยเหลือแล้วนั้น ทางมูลนิธิจะไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวด้วย จะทำอย่างเดียวคือต้องเข้ามาร้องขอให้เราเข้าไปช่วย ไม่ว่าจะเป็กรณเด็กถูกข่มขืน โดยทารุณกรรม ถูกละเมิดสิทธิ ใช้แรงงานเด็กผิดกฎหมาย กรณีต่างๆ เหล่านี้ เมื่อทางมูลนิธิได้รับการร้องเรียนเข้ามา เราก็จะดำเนินการในการเข้าไปให้ความช่วยเหลือ

“.....ปีพ.ศ.2542 ที่ก่อตั้งมูลนิธิปวีณา หงสกุล เพื่อเด็กและสตรี จนถึงปัจจุบัน กว่า 12 ปี แล้วการทำงานที่ผ่านมาเราได้รับเรื่องราวร้องทุกข์เป็นจำนวนมากจากเด็กและสตรี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะให้เป็นองค์กรสาธารณประโยชน์เข้าไปช่วยเหลือแก่เด็กและสตรี บางครั้งการทำงานของภาคีรัฐบาลก็อาจดูแลไม่ทั่วถึง เราก็จะมีหน้าที่เข้าไปช่วยประสานงาน ติดตาม โดยเราจะเข้าไปช่วยเหลือแก่ผู้ที่มาร้องเรียน เท่านั้น เพราะบางคนไม่ได้ต้องการที่จะร้องเรียนเราก็ไม่มีหน้าที่ที่จะเข้าไปจัดการ บางครั้งผู้ร้องเรียนอาจจะไม่ใช่เจ้าทุกข์แต่เป็นคนรอบข้างซึ่งเรียกว่า แจ้งเบาะแส ตรงนั้นเราก็จะเข้าไปดำเนินการช่วยเหลือ ด้วย”

(คุณปวีณา หงสกุล ประธานมูลนิธิ สัมภาษณ์,31 มีนาคม 2554)

การทำงานและการปฏิบัติหน้าที่ของมูลนิธิ

การปฏิบัติงานของมูลนิธิปวีณา หงสกุล ในการช่วยเหลือ เหยื่อ หรือผู้ร้องทุกข์นั้น จากกรณีต่างๆ เหล่านี้ เมื่อเราได้รับการร้องทุกข์แล้วโดยการแจ้งเรื่องราวร้องทุกข์นั้น ทำได้ 3 วิธี คือ

1. การเข้าแจ้งร้องทุกข์ได้ด้วยตัวเอง โดยการเข้าแจ้งนั้น ผู้ที่เสียหาย เหยื่อ คนรอบข้าง หรือผู้แจ้งเบาะแส สามารถที่จะเข้ามาแจ้งที่มูลนิธิปวีณา ซึ่งตั้งอยู่ที่เขต รังสิต คลอง 7 กรุงเทพมหานคร โดยที่มูลนิธิจะมีเจ้าหน้าที่ประจำอยู่ในการรับเรื่องราวร้องเรียน โดยเจ้าหน้าที่จะสัมภาษณ์และข้อมูลเบื้องต้นแก่ผู้ที่มาร้องเรียน ขอประวัติคร่าวๆ

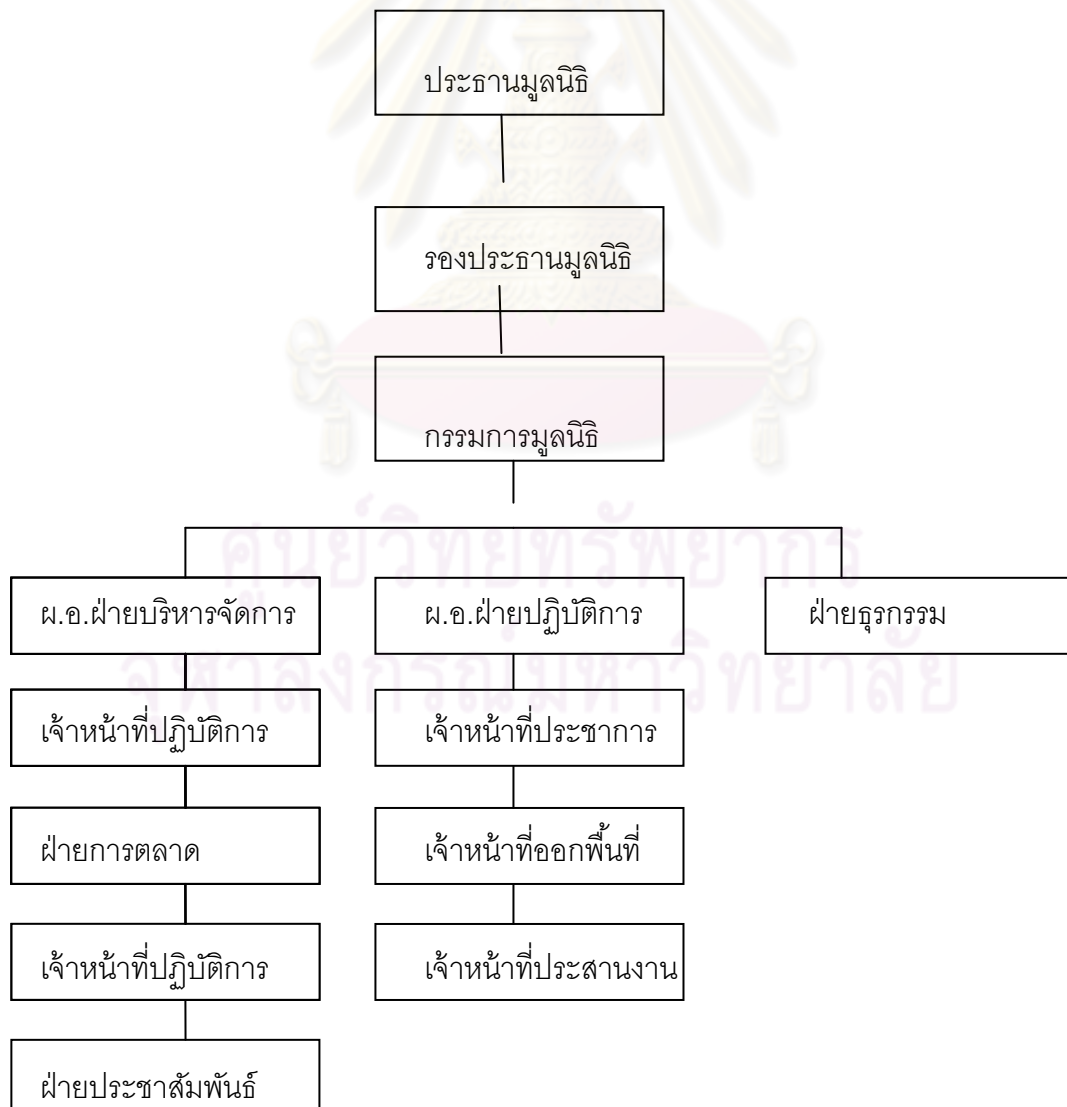
2. การเข้าร้องเรียนแจ้งร้องทุกข์โดยใช้โทรศัพท์ซึ่งจะเป็นการเข้าแจ้งโดยที่หมายเลข สายด่วน 1134 โดยจะเป็นเจ้าทุกข์เองหรือเป็นการโทรแจ้งจากเบาะแส ผู้ที่อยู่รอบข้างเจ้าทุกข์ก็ได้ โดยมีคนโทรเข้ามาประมาณ 10-15 รายต่อวัน โดยการเข้าช่วยเหลือนั้น ทางมูลนิธิจะโทรศัพท์ไปตรวจสอบตามเบาะแสที่ได้ และประสานงานไปยังหน่วยงานที่รับผิดชอบ เพื่อดูว่าแต่ละกรณีควรได้รับการช่วยเหลืออย่างไร เช่นเดียวกับการเข้าร้องทุกข์ด้วยตัวเอง

3. การร้องเรียนผ่านตู้ป.ณ. 222 รัชบุรี การร้องเรียนนี้ก็ป็นวิธีหนึ่งในการแจ้งร้องทุกข์แก่ทางมูลนิธิ เมื่อทางมูลนิธิ ได้รับเรื่องร้องทุกข์นั้นก็ประสานงานและตรวจสอบแก่ผู้เข้ามาร้องทุกข์ และแจ้งเบาะแสไปยัง หน่วยงานที่รับผิดชอบในกรณีที่ร้องทุกข์

ขั้นตอนต่อไปก็คือการเชิญเจ้าทุกข์เข้ามาที่มูลนิธิเพื่อให้ข้อมูล ถ้าเห็นว่ามึน้ำหนั จากนั้นก็จะมีชุดเฉพาะกิจของเราเข้าไปสืบก่อนล่วงหน้าว่าเป็นจริงที่ตามได้รับหาร้องเรียนมาหรือไม่ ถ้าข้อร้องเรียนมีมูลเราก็จะประสานงานกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ ซึ่งเจ้าทุกข์ได้ไปแจ้งความไว้แล้วเพื่อดำเนินการต่อไปเป็นการช่วยเหลือทางราชการอีกทางหนึ่ง และเมื่อเราได้ช่วยเหลือเด็กแล้ว ก็

จะต้องดูต่อไปว่า เด็กสามารถที่จะอยู่กับครอบครัวได้หรือไม่ ถ้ากรณีเด็กต้องการฟื้นฟูสภาพจิต หรือฝึกอาชีพ เราก็จะประสานงานกับกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคมต่อไป แต่สำหรับ กระบวนการยุติธรรมต่างๆ มูลนิธิจะดูแลต่อไปจนสิ้นคดีนั้นๆ

การช่วยเหลือของมูลนิธิจะมีผู้ดูแลแต่ละส่วน คอยดูแลไปพร้อมๆกัน ในทุกกรณีที่เรา เข้า ร้องเรียน เฉลี่ยวันละ 10-15 ราย เจ้าหน้าที่ของมูลนิธิก็จะประสานงานช่วยเหลือแต่ละราย ตามลำดับที่เข้ามาร้องเรียนโดยเจ้าหน้าที่จะโทรศัพท์ ไปยังหน่วยงานที่ทางผู้ร้องทุกข์นั้นเข้าไป ร้องเรียน หรือ บางกรณีได้เคยเข้าแจ้งความไว้กับสถานีตำรวจและ เรื่องคดีนั้นยังไม่คืบหน้า

จากโครงสร้างดังกล่าวนี้คือโครงสร้างของมูลนิธิปวีณา ในการบริหารงานภายในองค์กร ซึ่งแต่ละส่วนขององค์กรมีการทำงานแบบบนลงล่างและเป็นการใช้ระบบโครงสร้างองค์กรโดย ประธานมูลนิธิคือ คุณปวีณา หงสกุล เป็นผู้ดำเนินการภายใต้หลักการขององค์กร เป็นผู้ส่งสาร บนสุดและส่งสารเนื้อหาต่างๆมายังผู้รับสารรองต่อกันมาด้วย

และนอกจากนั้นทางผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่อีก 1 ท่าน คือ คุณบุญ ซึ่งเป็นเลขา ของคุณปวีณา โดยจากการสัมภาษณ์นั้น เป็นการสัมภาษณ์ลักษณะเชิงพูดคุย เพราะจากคำถาม หลัก ได้ทำการสัมภาษณ์คุณปวีณา แล้ว ดังนั้นการสัมภาษณ์คุณบุญ จึงเป็นการถามเชิงสำรวจ คำตอบ ว่าใกล้เคียง กับคำตอบของคุณปวีณา หรือไม่ ดยคุณบุญก็ได้เน้นย้ำ ในเรื่องของการ ช่วยเหลือว่า ผู้ที่ทางมูลนิธิช่วยเหลือนั้น เป็นผู้เข้ามาร้องเรียนกับทางมูลนิธินั้น ทางมูลนิธิก็ได้มีที่พัก ไว้ให้สำหรับร้องร้องทุกข์เข้าพักกับทางมูลนิธิได้ทันที เป็นบ้านพักที่อยู่ในมูลนิธิ มีทั้งหมด 2 หลัง และสามารถอาศัยได้ประมาณ 15 คน โดยผู้วิจัยได้เดินสำรวจไปพร้อมๆกับคุณบุญ เพื่อเยี่ยมชมบ้านหลังต่างๆ ซึ่งมีผู้พักอาศัยอยู่ เป็นสตรีและเด็กจำนวนหนึ่ง โดยที่มูลนิธิเองนั้น ก็มีเจ้าหน้าที่ คนอื่นๆประจำอยู่ที่มูลนิธิและที่บ้านพัก 24 ชั่วโมง เพื่อรองรับเรื่องร้องเรียน โดยทางคุณปวีณา นั้น จะมาที่มูลนิธิทุกวัน หากไม่ติดภาระกิจ อื่น หรือจะเข้ามาที่มูลนิธิเพื่อประสานงานในองค์กร รวมทั้ง พูดคุยกับเด็กที่มาพักที่บ้านพัก หรือผู้ที่มาร้องเรียน โดยทางเจ้าหน้าที่ทุกท่านก็จะมีหน้าที่ ต่างๆกันไปแต่ทุกคนก็ได้ร่วมกันช่วยเหลือและประสานงานในองค์กร กับ องค์กรอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับ การทำงานนี้ด้วยเช่นกัน

นอกจากนี้ ทางเลขาเองก็ยังเป็นผู้ที่คอยประสานงานและรับงานต่อจากคุณปวีณา ใน กรณีที่คุณปวีณาไม่อยู่ที่มูลนิธิ แต่การตัดสินใจในภาพรวมนั้นต้องมีการได้รับการรายงานคุณ ปวีณาก่อน ส่วนการดูแลผู้ที่มาร้องเรียนในมูลนิธิ ทางเจ้าหน้าที่ต่างๆก็สามารถประสานงานไปยัง หน่วยงานที่รับผิดชอบได้ทันที แต่หากการประสานงานนั้นยังติดขัด คุณปวีณาจะเป็นคนติดต่อไป ด้วยตัวเอง เพื่อความเร่งรัดในการช่วยเหลือที่จะได้รับความร่วมมือเร็วขึ้นนั่นเอง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยเสนอผลการศึกษาค้นคว้าตามลำดับ ดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลทางลักษณะประชากรและความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตาม เพศ อายุ ระดับการศึกษา

ตารางที่ 4.1 แสดงจำนวนความถี่ ค่าร้อยละลักษณะทางประชากรเพศของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตาม เพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	61	15.3
หญิง	339	84.8
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.1 กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คนพบว่าส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 339 คน คิดเป็นร้อยละ 84.8 เป็นเพศชาย จำนวน 61 คน คิดเป็นร้อยละ 15.3

ตารางที่ 4.2 แสดงจำนวนความถี่ ค่าร้อยละของข้อมูลระดับชั้นของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตาม ชั้นเรียน

ชั้นเรียน	จำนวน	ร้อยละ
มัธยมต้น 1-3	97	24.3
มัธยมปลาย 4-6	131	32.8
มหาวิทยาลัย	172	43.0
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.2 กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คนพบว่าส่วนใหญ่อยู่ในระดับชั้นมหาวิทยาลัย จำนวน 172 คน คิดเป็นร้อยละ 43.0 รองลงมา มัธยมปลาย 4-6 จำนวน 131 คน คิดเป็นร้อยละ 32.8 และมัธยมต้น 1-3จำนวน 97 คน คิดเป็นร้อยละ 24.3 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.3 แสดงจำนวนความถี่ ค่าร้อยละของข้อมูลสถาบันศึกษาของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตาม โรงเรียน/มหาวิทยาลัย

โรงเรียน/มหาวิทยาลัย	จำนวน	ร้อยละ
โรงเรียนรัฐบาล	54	13.5
โรงเรียนเอกชน	71	17.8
มหาวิทยาลัยรัฐบาล	132	33.0
มหาวิทยาลัยเอกชน	143	35.8
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.3 กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คนพบว่าส่วนใหญ่ศึกษามหาวิทยาลัยเอกชน จำนวน 143 คน คิดเป็นร้อยละ 35.8 มหาวิทยาลัยรัฐบาล จำนวน 132 คน คิดเป็นร้อยละ 33.0 โรงเรียนเอกชนจำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 17.8 และ โรงเรียนรัฐบาล จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 13.5 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.4 แสดงจำนวนความถี่ ค่าร้อยละของรายได้ของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตาม รายได้จากครอบครัว

รายได้ครอบครัว	จำนวน	ร้อยละ
5,000 - 10,000 บาท/เดือน	358	89.5
10,000 - 15,000 บาท/เดือน	39	9.8
15,000 บาท ขึ้นไป	3	0.8
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.4 กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คนพบว่าส่วนใหญ่มีรายได้จากครอบครัว 5,000 - 10,000 บาท/เดือน จำนวน 358 คน คิดเป็นร้อยละ 89.5 รองลงมา รายได้จากครอบครัว 10,000 - 15,000 บาท/เดือน จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 9.8 และรายได้จากครอบครัว 15,000 บาท ขึ้นไป จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 0.8

ตารางที่ 4.5 แสดงจำนวนความถี่ ค่าร้อยละของข้อมูลของที่อยู่อาศัยของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตาม ที่อยู่อาศัย

ที่อยู่อาศัย	จำนวน	ร้อยละ
บิดา-มารดา/ผู้ปกครอง	78	19.5
หอพักเดี่ยว	119	29.8
หอพักรวม	203	50.8
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.5 กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คนพบว่าส่วนใหญ่มีที่อยู่อาศัยหอพักรวมจำนวน 203 คน คิดเป็นร้อยละ 50.8 รองลงมา หอพักเดี่ยว 119 คน คิดเป็นร้อยละ 29.8 และบิดา-มารดา/ผู้ปกครอง จำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 19.5 ตามลำดับ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ส่วนที่ 2 การเปิดรับข่าวสาร

ตารางที่ 4.6 แสดงจำนวนความถี่ ค่าร้อยละของการเปิดรับข่าวสารผ่านทางสื่อโทรทัศน์

การเปิดรับข่าวสารผ่านทางสื่อโทรทัศน์	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เคย	26	6.5
นานๆครั้ง(เดือนละ 1 ครั้งหรือบ่อยน้อยกว่านั้น)	63	15.8
พอสมควร(2-3ครั้ง ต่อเดือน)	130	32.5
บ่อย (1 ครั้ง ต่อ สัปดาห์)	79	19.8
บ่อยมาก(มากกว่า 1 ครั้ง ต่อสัปดาห์)	102	25.5
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.6 กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คนพบว่าส่วนใหญ่มีการเปิดรับข่าวสารผ่านทางสื่อโทรทัศน์พอสมควร (2-3ครั้ง ต่อเดือน) จำนวน 130 คน คิดเป็นร้อยละ 32.5 รองลงมา บ่อยมาก (มากกว่า 1 ครั้ง ต่อสัปดาห์) จำนวน 102 คน คิดเป็นร้อยละ 25.5 บ่อย ๆ ครั้ง ต่อ สัปดาห์ จำนวน 79 คน คิดเป็นร้อยละ 19.8 นานๆครั้ง(เดือนละ 1 ครั้งหรือบ่อยน้อยกว่านั้น) จำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 15.8 และไม่เคย จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 6.5 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.7 แสดงจำนวนความถี่ ค่าร้อยละของการเปิดรับข่าวสารผ่านทางสื่อหนังสือพิมพ์

การเปิดรับข่าวสารผ่านทางสื่อหนังสือพิมพ์	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เคย	37	9.3
นานๆครั้ง(เดือนละ 1 ครั้งหรือบ่อยน้อยกว่านั้น)	65	16.3
พอสมควร(2-3ครั้ง ต่อเดือน)	115	28.8
บ่อย(1 ครั้ง ต่อ สัปดาห์)	97	24.3
บ่อยมาก(มากกว่า 1 ครั้ง ต่อสัปดาห์)	86	21.5
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.7 กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คนพบว่าส่วนใหญ่มีการเปิดรับข่าวสารผ่านทางสื่อหนังสือพิมพ์พอสมควร (2-3ครั้ง ต่อเดือน) จำนวน 115 คน คิดเป็นร้อยละ 28.8 รองลงมา บ่อย ๆ ครั้ง ต่อ สัปดาห์ จำนวน 97 คน คิดเป็นร้อยละ 24.3 บ่อยมาก (มากกว่า 1 ครั้ง ต่อสัปดาห์) จำนวน 86 คน คิดเป็นร้อยละ 21.5 นานๆครั้ง(เดือนละ 1 ครั้งหรือบ่อยน้อยกว่านั้น)จำนวน 65 คน คิดเป็นร้อยละ 16.3 และไม่เคย จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 9.3 ตามลำดับ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 4.8 แสดงจำนวนความถี่ ค่าร้อยละของการเปิดรับข่าวสารผ่านทางสื่ออินเทอร์เน็ต

การเปิดรับข่าวสารผ่านทางสื่ออินเทอร์เน็ต	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เคย	18	4.5
นานๆครั้ง(เดือนละ 1 ครั้งหรือบ่อยน้อยกว่านั้น)	51	12.8
พอสมควร(2-3ครั้ง ต่อเดือน)	126	31.5
บ่อย (1 ครั้ง ต่อ สัปดาห์)	108	27.0
บ่อยมาก(มากกว่า 1 ครั้ง ต่อสัปดาห์)	97	24.3
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.8 กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คนพบว่าส่วนใหญ่มีการเปิดรับข่าวสารผ่านทางสื่ออินเทอร์เน็ตพอสมควร (2-3ครั้ง ต่อเดือน) จำนวน 126 คน คิดเป็นร้อยละ 31.5 รองลงมา บ่อย ๆ ครั้ง ต่อ สัปดาห์ จำนวน 108 คน คิดเป็นร้อยละ 27.0 บ่อยมาก (มากกว่า 1 ครั้ง ต่อ สัปดาห์)จำนวน 97 คน คิดเป็นร้อยละ 24.3 นานๆครั้ง(เดือนละ 1 ครั้งหรือบ่อยน้อยกว่านั้น) จำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 12.8 และ ไม่เคย จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 4.5 ตามลำดับ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 4.9 แสดงจำนวนความถี่ ค่าร้อยละของการเปิดรับข่าวสารผ่านทางสื่อวิทยุ

การเปิดรับข่าวสารผ่านทางสื่อวิทยุ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เคย	172	43.0
นานๆครั้ง(เดือนละ 1 ครั้งหรือบ่อยน้อยกว่านั้น)	57	14.3
พอสมควร(2-3ครั้ง ต่อเดือน)	69	17.3
บ่อย (1 ครั้ง ต่อ สัปดาห์)	68	17.0
บ่อยมาก(มากกว่า 1 ครั้ง ต่อสัปดาห์)	34	8.5
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.9 กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คนพบว่าส่วนใหญ่มีการเปิดรับข่าวสารผ่านทางสื่อวิทยุไม่เคย จำนวน 172 คน คิดเป็นร้อยละ 43.0 รองลงมาพอสมควร (2-3ครั้ง ต่อเดือน) จำนวน 69 คน คิดเป็นร้อยละ 17.3 บ่อย ๆ ครั้ง ต่อ สัปดาห์ จำนวน 68 คน คิดเป็นร้อยละ 17.0 นานๆครั้ง(เดือนละ 1 ครั้งหรือบ่อยน้อยกว่านั้น) จำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 14.3 และ บ่อยมาก (มากกว่า 1 ครั้ง ต่อสัปดาห์)จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 8.5 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.10 แสดงจำนวนค่าเฉลี่ย การเปิดรับข่าวสารจากสื่อต่างๆ

การเปิดรับข่าวสารจากสื่อมวลชนต่างๆ	ค่าเฉลี่ย	ระดับการเปิดรับ
โทรทัศน์	25.5	มากที่สุด
อินเทอร์เน็ต	21.5	มาก
หนังสือพิมพ์	24.3	ปานกลาง
วิทยุ	8.5	น้อย

จากตารางที่ 4.10 กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คนพบว่าส่วนใหญ่มีการเปิดรับข่าวสารผ่านทางโทรทัศน์ จำนวน 102 คน คิดเป็นร้อยละ 25.5 รองลงมาคือสื่อ อินเทอร์เน็ต จำนวน 97 คน คิดเป็นร้อยละ 24.3 รองลงมาคือ หนังสือพิมพ์ จำนวน 86 คนคิดเป็นร้อยละ 21.5 และลำดับสุดท้ายคือสื่อวิทยุ จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 8.5

ศูนย์วิทยุทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ส่วนที่ 3. ความรู้

ตารางที่ 4.11 แสดงจำนวนความถี่ ค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับมูลนิธิตัว
ปัญหาหงสกุลให้ความช่วยเหลือเฉพาะเด็กหรือสตรีใช่หรือไม่

มูลนิธิ ปัญหาหงสกุลให้ความช่วยเหลือเฉพาะเด็กหรือสตรีใช่หรือไม่	จำนวน	ร้อยละ
ใช่	244	61.0
ไม่ใช่	156	39.0
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.11 กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน พบว่าส่วนใหญ่ผู้ตอบแบบสอบถามตอบว่าใช่ที่มูลนิธิ ปัญหาหงสกุลให้ความช่วยเหลือเฉพาะเด็กหรือสตรี จำนวน 244 คน คิดเป็นร้อยละ 61.0 และตอบว่าไม่ใช่ที่มูลนิธิ ปัญหาหงสกุลให้ความช่วยเหลือเฉพาะเด็กหรือสตรี จำนวน 156 คน คิดเป็นร้อยละ 39.0

ตารางที่ 4.12 แสดงจำนวนความถี่ ค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับมูลนิธิตัว
ปัญหาหงสกุลให้ความช่วยเหลือในกรณีที่มีการร้องเรียนใช่หรือไม่

มูลนิธิ ปัญหาหงสกุลให้ความช่วยเหลือในกรณีที่มีการร้องเรียนใช่หรือไม่	จำนวน	ร้อยละ
ใช่	259	64.8
ไม่ใช่	141	35.2
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.12 กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน พบว่าส่วนใหญ่ผู้ตอบแบบสอบถามตอบว่าใช่ที่มูลนิธิ ปัญหาหงสกุลให้ความช่วยเหลือในกรณีที่มีการร้องเรียน จำนวน 259 คน คิดเป็นร้อยละ 64.8 และตอบว่าไม่ใช่ที่มูลนิธิ ปัญหาหงสกุลให้ความช่วยเหลือในกรณีที่มีการร้องเรียนจำนวน 141 คน คิดเป็นร้อยละ 35.2

ตารางที่ 4.13 แสดงจำนวนความถี่ ค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับสายด่วน 1134 และตู้ปณ.222 เป็นสายด่วนแจ้งร้องเรียนขอมูลนิธิพิวณา หงสกุลใช่หรือไม่

สายด่วน 1134 และตู้ปณ.222 เป็นสายด่วนแจ้งร้องเรียนขอมูลนิธิพิวณา หงสกุลใช่หรือไม่	จำนวน	ร้อยละ
ใช่	388	97.0
ไม่ใช่	12	3.0
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.13 กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน พบว่าส่วนใหญ่ผู้ตอบแบบสอบถามตอบว่าใช่ที่สายด่วน 1134 และตู้ปณ.222 เป็นสายด่วนแจ้งร้องเรียนขอมูลนิธิพิวณา หงสกุล จำนวน 388 คน คิดเป็นร้อยละ 97.0 และตอบว่าไม่ใช่มูลนิธิ พิวณาหงสกุลให้ความช่วยเหลือเฉพาะเด็กหรือสตรี จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 3.0

ตารางที่ 4.14 แสดงจำนวนความถี่ ค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับ คุณปวีณา เคยดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเขตกรุงเทพมหานคร ใช่หรือไม่

คุณปวีณาเคยดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเขต กรุงเทพมหานคร ใช่หรือไม่	จำนวน	ร้อยละ
ใช่	375	93.8
ไม่ใช่	25	6.3
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.14 กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน พบว่าส่วนใหญ่ผู้ตอบแบบสอบถามตอบว่าใช่ที่คุณปวีณาเคยดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 375 คน คิดเป็นร้อยละ 93.8 และตอบว่าไม่ใช่ที่คุณปวีณาเคยดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 6.3

ตารางที่ 4.15 แสดงจำนวนความถี่ ค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับ มูลนิธิปวีณา หงสกุลก่อตั้งในปีพ.ศ. 2542 ใช่หรือไม่

มูลนิธิปวีณา หงสกุลก่อตั้งในปีพ.ศ. 2542 ใช่หรือไม่	จำนวน	ร้อยละ
ใช่	351	87.8
ไม่ใช่	49	12.2
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.15 กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน พบว่าส่วนใหญ่ผู้ตอบแบบสอบถามตอบว่าใช่ที่มูลนิธิปวีณา หงสกุลก่อตั้งในปี พ.ศ. 2542 จำนวน 351 คน คิดเป็นร้อยละ 87.8 และตอบว่าไม่ใช่ที่มูลนิธิปวีณา หงสกุลก่อตั้งในปี พ.ศ. 2542 จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 12.2

ตารางที่ 4.16 แสดงจำนวนความถี่ ค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับ ผู้ร้องเรียนสามารถที่จะเข้าร้องเรียนได้ด้วยตนเอง ใช่หรือไม่

ผู้ร้องเรียนสามารถที่จะเข้าร้องเรียนได้ด้วยตนเอง ใช่หรือไม่	จำนวน	ร้อยละ
ใช่	348	87.0
ไม่ใช่	52	13.0
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.16 กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน พบว่าส่วนใหญ่ผู้ตอบแบบสอบถามตอบว่าใช่ที่ผู้ร้องเรียนสามารถที่จะเข้าร้องเรียนได้ด้วยตนเอง จำนวน 348 คน คิดเป็นร้อยละ 87.0 และตอบว่าไม่ใช่ที่เกี่ยวกับ ผู้ร้องเรียนสามารถที่จะเข้าร้องเรียนได้ด้วยตนเอง จำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 13.0

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 4.17 แสดงจำนวนความถี่ ค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับ มูลนิธิปวีณา หงสกุลได้รับยกย่องเป็น องค์การสาธารณประโยชน์ของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการแห่งชาติใช่หรือไม่

มูลนิธิปวีณา หงสกุลได้รับยกย่องเป็น องค์การสาธารณประโยชน์ของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการแห่งชาติใช่หรือไม่	จำนวน	ร้อยละ
ใช่	357	89.2
ไม่ใช่	43	10.8
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.17 กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน พบว่าส่วนใหญ่ผู้ตอบแบบสอบถามตอบว่าใช่ที่มูลนิธิปวีณา หงสกุลได้รับยกย่องเป็น องค์การสาธารณประโยชน์ของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการแห่งชาติ จำนวน 357 คน คิดเป็นร้อยละ 89.2 และตอบว่าไม่ใช่ที่มูลนิธิปวีณา หงสกุลได้รับยกย่องเป็น องค์การสาธารณประโยชน์ของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการแห่งชาติ จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 10.8

ตารางที่ 4.18 แสดงจำนวนความถี่ ค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับ ปัญหาการขมขื่น อนาคตเป็นปัญหาที่ได้รับการร้องเรียนมากที่สุดใช่หรือไม่

ปัญหาการขมขื่นอนาคตเป็นปัญหาที่ได้รับการร้องเรียนมากที่สุดใช่หรือไม่	จำนวน	ร้อยละ
ใช่	322	80.5
ไม่ใช่	78	19.5
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.18 กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน พบว่าส่วนใหญ่ผู้ตอบแบบสอบถามตอบว่าใช่ที่ปัญหาการขมขื่น อนาคตเป็นปัญหาที่ได้รับการร้องเรียนมากที่สุด จำนวน 322 คน คิดเป็นร้อยละ 80.5 และตอบว่าไม่ใช่ที่ปัญหาการขมขื่น อนาคตเป็นปัญหาที่ได้รับการร้องเรียนมากที่สุด จำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 19.5

ตารางที่ 4.19 แสดงจำนวนความถี่ ค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับ มูลนิธิ
ปวีณา หงสกุลได้มีการทำงานร่วมกับภาครัฐและภาคเอกชนในการช่วยเหลือใช่หรือไม่

มูลนิธิปวีณา หงสกุลได้มีการทำงานร่วมกับภาครัฐและ ภาคเอกชนในการช่วยเหลือใช่หรือไม่	จำนวน	ร้อยละ
ใช่	354	88.5
ไม่ใช่	46	11.5
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.19 กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน พบว่าส่วนใหญ่ผู้ตอบแบบสอบถามตอบ
ว่าใช่ที่มูลนิธิปวีณา หงสกุลได้มีการทำงานร่วมกับภาครัฐและภาคเอกชนในการช่วยเหลือ จำนวน
354 คน คิดเป็นร้อยละ 88.5 และตอบว่าไม่ใช่ที่มูลนิธิปวีณา หงสกุลได้มีการทำงานร่วมกับภาครัฐ
และภาคเอกชนในการช่วยเหลือ 46 คน คิดเป็นร้อยละ 11

ตารางที่ 4.20 แสดงจำนวนความถี่ ค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับ มูลนิธิ
วีณา หงสกุลได้มีการทำงานร่วมกับภาครัฐและภาคเอกชนในการช่วยเหลือใช่หรือไม่

มูลนิธิปวีณา หงสกุลได้มีการทำงานร่วมกับภาครัฐและ ภาคเอกชนในการช่วยเหลือใช่หรือไม่	จำนวน	ร้อยละ
ใช่	354	88.5
ไม่ใช่	46	11.5
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.20. กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400สตรีช คน พบว่าส่วนใหญ่ผู้ตอบ
แบบสอบถามตอบว่าใช่ที่มูลนิธิปวีณา หงสกุลได้มีการทำงานร่วมกับภาครัฐและภาคเอกชนใน
การช่วยเหลือ จำนวน 354 คน คิดเป็นร้อยละ 88.5 และตอบว่าไม่ใช่ที่มูลนิธิปวีณา หงสกุลได้มี
การทำงานร่วมกับภาครัฐและภาคเอกชนในการช่วยเหลือ 46 คน คิดเป็นร้อยละ 11.5

ตารางที่ 4.21 แสดงจำนวนความถี่ ค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับ คดีนี้กร้องดูโอ โฟร์ มด ได้เคยเข้าร้องเรียนมูลนิธิปวีณาในการขอความช่วยเหลือเร่งจับถ่ายคลิปวิดีโอในห้องน้ำใช่หรือไม่

คดีนี้กร้องดูโอ โฟร์ มด ได้เคยเข้าร้องเรียนมูลนิธิปวีณาในการขอความช่วยเหลือเร่งจับถ่ายคลิปวิดีโอในห้องน้ำใช่หรือไม่	จำนวน	ร้อยละ
ใช่	333	83.3
ไม่ใช่	67	16.7
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.21 กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน พบว่าส่วนใหญ่ผู้ตอบแบบสอบถามตอบว่าใช่ที่คดีนี้กร้องดูโอ โฟร์ มด ได้เคยเข้าร้องเรียนมูลนิธิปวีณาในการขอความช่วยเหลือเร่งจับถ่ายคลิปวิดีโอในห้องน้ำ จำนวน 333 คน คิดเป็นร้อยละ 83.3 และตอบว่าไม่ใช่ที่คดีนี้กร้องดูโอ โฟร์ มด ได้เคยเข้าร้องเรียนมูลนิธิปวีณาในการขอความช่วยเหลือเร่งจับถ่ายคลิปวิดีโอในห้องน้ำ จำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 16.7

ตารางที่ 4.22 แสดงจำนวนความถี่ ค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับ คดีนี้กร้องดูโอ โฟร์ มด ได้เคยเข้าร้องเรียนมูลนิธิปวีณาในการขอความช่วยเหลือเร่งจับถ่ายคลิปวิดีโอในห้องน้ำใช่หรือไม่

คดีนี้กร้องดูโอ โฟร์ มด ได้เคยเข้าร้องเรียนมูลนิธิปวีณาในการขอความช่วยเหลือเร่งจับถ่ายคลิปวิดีโอในห้องน้ำใช่หรือไม่	จำนวน	ร้อยละ
ใช่	333	83.3
ไม่ใช่	67	16.7
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.22 กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน พบว่าส่วนใหญ่ผู้ตอบแบบสอบถามตอบว่าใช่ที่คดีนี้กร้องดูโอ โฟร์ มด ได้เคยเข้าร้องเรียนมูลนิธิปวีณาในการขอความช่วยเหลือเร่งจับถ่ายคลิปวิดีโอในห้องน้ำ จำนวน 333 คน คิดเป็นร้อยละ 83.3 และตอบว่าไม่ใช่ที่คดีนี้กร้องดูโอ โฟร์ มด ได้เคยเข้าร้องเรียนมูลนิธิปวีณาในการขอความช่วยเหลือเร่งจับถ่ายคลิปวิดีโอในห้องน้ำ จำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 16.7

ส่วนที่ 4 ทศนคติ

ตารางที่ 4.23 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของทศนคติเกี่ยวกับมูลนิธิปวีณา เป็นมูลนิธิที่ให้ความช่วยเหลือเด็กและสตรีดีที่สุด

ทศนคติ	\bar{X}	S.D.	แปลความหมาย
มูลนิธิปวีณาเป็นมูลนิธิที่ให้ความช่วยเหลือเด็กและสตรีดีที่สุด	3.13	1.065	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.23 กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน พบว่าทศนคติเกี่ยวกับมูลนิธิปวีณาเป็น มูลนิธิที่ให้ความช่วยเหลือเด็กและสตรีดีที่สุด อยู่ในระดับปานกลาง ($X = 3.13$)

ศูนย์วิทยพัทยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงอนุมาน

สมมุติฐานข้อที่ 1. ลักษณะทางประชากรที่ต่างกันมีความรู้ต่อการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณาต่างกัน

ความรู้ที่ได้จากการการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณา

เพศ	จำนวน	\bar{x}	S.D.	ค่า t	Sig.	ความหมาย
ชาย	61	3.05	.15735	0.153	0.905	ไม่แตกต่าง
หญิง	339	3.15	.15377			

จากตาราง 4.24 ผลการทดสอบลักษณะทางประชากรที่ต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณา จำแนกตามเพศ แตกต่างกัน สรุปคือลักษณะทางประชากรที่เพศต่างกันมีความรู้ต่อการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณา ไม่ต่างกัน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ลักษณะทางประชากรที่ต่างกันมีความรู้ต่อการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิ
ปวีณาต่างกัน

ตารางที่ 4.25 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของเกี่ยวกับมูลนิธิปวีณาเป็น
มูลนิธิที่ให้ความช่วยเหลือเด็กและสตรีที่ดีที่สุด

ความรู้ที่ได้จากการการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณา

ระดับชั้นการศึกษา	จำนวน	\bar{x}	S.D.	ค่า F	Sig.	ความหมาย
มัธยมศึกษาตอนต้น	97	3.25	1.146			
มัธยมศึกษาตอนปลาย	131	2.98	1.063	1.378	0.204	ไม่แตกต่าง
มหาวิทยาลัย	132	3.19	0.011			
รวม	400	3.14	1.065			

จากตาราง 4.25 ผลการทดสอบลักษณะทางประชากรที่ต่างกันมีความรู้ต่อการช่วยเหลือ
เด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณา จำแนกตามระดับชั้นการศึกษา แตกต่างกัน สรุปคือลักษณะทาง
ประชากรที่ระดับการศึกษาต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณา ไม่
ต่างกัน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สมมุติฐานข้อที่ 2.ลักษณะทางประชากรที่แตกต่างกันมีทัศนคติต่อการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิ ปวีณาต่างกัน

ตารางที่ 4.26 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของมูลนิธิปวีณาเป็นมูลนิธิที่ให้ความช่วยเหลือเด็กและสตรีดีที่สุด

ทัศนคติที่มีต่อการการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณา

เพศ	จำนวน	\bar{X}	S.D.	ค่า t	Sig.	ความหมาย
ชาย	61	3.05	.15735	0.153	0.696	ไม่แตกต่าง
หญิง	339	3.15	.15377			

จากตาราง 4.26 ผลการทดสอบลักษณะทางประชากรที่มีเพศต่างกันมีทัศนคติต่อการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณา แตกต่างกันพบว่า เพศต่างกันมีทัศนคติเกี่ยวกับการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณา จำแนกตามเพศ ไม่แตกต่างกัน ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 4.27 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของมูลนิธิปวีณาว่าเป็นมูลนิธิที่ให้
ความช่วยเหลือเด็กและสตรีดีที่สุด

ทัศนคติเกี่ยวกับการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณา

ทัศนคติเกี่ยวกับการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณา

ระดับชั้น การศึกษา	จำนวน	\bar{x}	S.D.	ค่า F	Sig.	ความหมาย
มัธยมต้น	97	3.25	1.146			
มัธยมปลาย	131	2.98	1.063	1.192	.314	ไม่มีความ แตกต่าง
มหาวิทยาลัย	172	3.19	0.011			
รวม	400	3.14	1.065			

จากตาราง 4.27 ผลการทดสอบลักษณะทางประชากรที่มีระดับชั้นการศึกษาต่างกัน
ต่างกันมีทัศนคติต่อการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณา ไม่แตกต่างกัน ณ ระดับนัยสำคัญ
0.05

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สมมุติฐานที่ 3. การเปิดรับข้อมูลข่าวสารกับความรู้อของวัยรุ่นที่มีต่อการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณา มีความสัมพันธ์กัน

ตาราง 4.28 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับข่าวสารกับความรู้อของวัยรุ่นที่มีต่อการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณา มีความสัมพันธ์กัน

ตัวแปร	Pearson Correlation	จำนวน	Sig.	ระดับความสัมพันธ์
การเปิดรับข่าวสารสัมพันธ์กับความรู้ที่ได้จากการการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณา	-.036	400	.474	ไม่มีความสัมพันธ์

* $p < .05$ N = จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่นำมาวิเคราะห์

จากตาราง 4.28 พบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับข้อมูลข่าวสารกับความรู้อของวัยรุ่นที่มีต่อการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณา ไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยค่าเท่ากับ -0.036 ซึ่งมีความสัมพันธ์ในระดับตรงกันข้าม

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สมมติฐานที่ 4. การเปิดรับข่าวสารกับทัศนคติของวัยรุ่นที่มีต่อการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณามีความสัมพันธ์กัน

ตาราง 4.29 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับข่าวสารกับทัศนคติของวัยรุ่นที่มีต่อการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณาที่มีความสัมพันธ์กัน

ตัวแปร	Pearson Correlation	จำนวน	Sig.	ระดับความสัมพันธ์
การเปิดรับข่าวสารกับทัศนคติของวัยรุ่นเกี่ยวกับการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณา	0.015	400	.772	ไม่มีความสัมพันธ์กัน

* $p < .05$ N = จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่นำมาวิเคราะห์

จากตาราง 4.29 พบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับข่าวสารกับทัศนคติของวัยรุ่นที่มีต่อการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณาไม่มีความสัมพันธ์กัน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สมมุติฐานที่ 5. ความรู้กับทัศนคติของวัยรุ่นที่มีต่อการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณา มีความสัมพันธ์กัน

ตาราง 4.30 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความรู้กับทัศนคติของวัยรุ่นต่อการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณา มีความสัมพันธ์กัน

ตัวแปร	Pearson Correlation	จำนวน	Sig.	ระดับความสัมพันธ์
ความรู้กับทัศนคติของวัยรุ่นเกี่ยวกับการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณา	.005	400	.920	ไม่มี ความสัมพันธ์กัน

* $p < .05$ N = จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่นำมาวิเคราะห์

จากตาราง 4.30 พบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความรู้กับทัศนคติของวัยรุ่นต่อการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณา ไม่มีความสัมพันธ์กัน มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 5
สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การศึกษางานวิจัยเรื่องการเปิดรับข้อมูลข่าวสาร ความรู้และทัศนคติ ของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีต่อมูลนิธิปวีณา หงสกุล เพื่อเด็กและสตรีนั้นเป็นการวิจัยคุณภาพเชิงลึก (In-depth Interview) ในส่วนของการสัมภาษณ์และพูดคุยกับมูลนิธิและนอกจากนี้ยังใช้การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ซึ่งมีแนวทางการศึกษาในลักษณะการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) เพื่อตอบโจทย์การวิจัย ดังนี้

1. การเปิดรับข้อมูลข่าวสาร ของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีต่อการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณาเป็นอย่างไร
2. ความรู้ ทัศนคติ ของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีต่อการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณา เป็นอย่างไร
3. การเปิดรับข่าวสารกับความรู้ที่มีต่อการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณามีความสัมพันธ์กันหรือไม่
4. การเปิดรับข่าวสารกับทัศนคติที่มีต่อการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณามีความสัมพันธ์กันหรือไม่
5. ความรู้และทัศนคติที่มีต่อช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณามีความสัมพันธ์กันหรือไม่

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิจัย แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ ในส่วนที่ 1 จะเป็นผลการวิจัยจากการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) จากผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informants) จำนวน 1 ท่าน ตลอดจนการศึกษาจากเอกสารต่างๆที่เกี่ยวข้อง และในส่วนที่ 2 จะเป็นผลการวิจัยจากการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีการสำรวจจากการเก็บแบบสอบถามจำนวนทั้งสิ้น 400 ชุด

ส่วนที่1 สรุปผลการวิจัยเชิงคุณภาพ

จากการศึกษาเกี่ยวกับการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณา มีกระบวนการสื่อสารเป็นลักษณะกระบวนการ คือ มีผู้ส่งสาร คือ ผู้บริหารและเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานภายในมูลนิธิ ส่งเนื้อหาของสารในเรื่องการช่วยเหลือเด็กและสตรีผ่านช่องทาง ผ่านช่องทางหลัก คือ สื่อสารมวลชนไปถึงกลุ่มผู้รับสาร โดยมีประเด็นในการสื่อสารดังต่อไปนี้

ส่วนที่1 สรุปผลการวิจัยเชิงคุณภาพ

ผู้ส่งสาร การสื่อสารภายในมูลนิธิปวีณา หงสกุลจากการศึกษาพบว่า ผู้ส่งสารก็คือผู้บริหารหรือผู้ก่อตั้งมูลนิธิ นั่นคือ คุณปวีณา หงสกุล และเจ้าหน้าที่ฝ่ายปฏิบัติงานและเจ้าหน้าที่ปฏิบัติการภายในมูลนิธิ ซึ่งทำหน้าที่สื่อสารเรื่องการช่วยเหลือผู้ที่เข้ามาร้องเรียน เรื่องราวร้องทุกข์ โดยผ่านช่องทางสื่อผ่านช่องทางสื่อสารต่างๆ ทั้งนี้ก่อนที่จะนำเสนอเรื่องราวผ่านสื่อต่างๆได้นั้น จะต้องมีการสื่อสารกันภายในมูลนิธิเสียก่อน และต้องสื่อสารกับผู้เข้ามาร้องทุกข์ เพื่อให้การสื่อสารที่จะส่งออกไปสู่สาธารณชนเป็นเรื่องราวในประเด็นเดียวกัน รวมทั้งลักษณะของผู้ส่งสารที่มีการสื่อสารกันภายในมูลนิธิ ดังนี้

1.การมีผู้นำที่ดี

จากการศึกษาพบว่า ผู้บริหารของมูลนิธิคือ คุณปวีณา หงสกุล มีลักษณะการเป็นผู้นำที่ดีในการทำงานเพราะคุณปวีณา หงสกุลนั้นเป็นสตรี ที่ได้รับการยอมรับจากสังคม ว่ามีภาพลักษณ์ที่ ทั้งในการเคยทำงานในส่วนของภาคการเมืองในระดับท้องถิ่นการเมืองระดับประเทศและมาแล้ว และได้รับรางวัลในสาขาสตรีดีเด่น และสตรีที่มีบทบาทในการช่วยเหลือสังคม ทั้งยังเคยเป็นเลขาธิการของพรรคประชากรไทยซึ่งเป็นพรรคการเมืองที่เคยมีบทบาทภายใต้การนำของคุณสมัคร สุนทรเวช และคุณปวีณา หงสกุลเองก็เป็นผู้นำทางการออกร่างพระราชบัญญัติเพื่อคุ้มครองสิทธิของเด็ก และสตรี การทำงานในบทบาทผู้นำต่างๆนี้ย่อมเป็น แบบอย่างในการเป็นผู้นำที่ดีขององค์กร และการสร้างลักษณะของการทำงานภายในองค์กรอย่างเป็นระบบและเข้ามาดูแลทุกภาคส่วนของงาน

และการที่ผู้นำองค์กรนั้นเป็นผู้หญิง แล้ว ทำให้การทำงานขององค์กร มีความละเอียดอ่อนก ในการทำงานและประสานงาน ส่วนใหญ่เจ้าหน้าที่ภายในองค์กร เป็นผู้หญิงมากกว่า ครึ่งหนึ่ง

ดังนั้นการแสดงผลออกผ่านทางวีจภาษา และอวีจภาษา ทั้งนี้การมีผู้นำที่ได้นั้นส่งผลให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพในการเผยแพร่เรื่องราวของมูลนิธิออกสู่องค์กรภายนอก

2.มีความน่าเชื่อถือ

จากการศึกษาพบว่า ผู้บริหารองค์กร คือ คุณปวีณา หงสกุลเป็นบุคคลที่มีภาพลักษณ์ที่ดีและน่าเชื่อถือ มี แนวทางการปฏิบัติงานในการถ่ายทอดสารภายในมูลนิธิให้เกิดความเชื่อมั่นกับเจ้าหน้าที่ปฏิบัติการ ในการเป็นตัวอย่างที่ดีในการทำงานและการประสานงานกับองค์กรต่างๆซึ่งส่งผลต่อความน่าเชื่อถือโดยรวมของมูลนิธิในเรื่องการเข้าช่วยเหลือเด็กและสตรี

ผู้ส่งสาร การสื่อสารภายนอกมูลนิธิปวีณา หงสกุล

จากการศึกษาพบว่า ผู้ส่งสารทั้งผู้บริหารคือ คุณปวีณา หงสกุลและเจ้าหน้าที่ปฏิบัติการผู้ช่วยเหลือและประสานงานที่มีทั้งสิ้นประมาณ 30 รายนั้น จะมีลักษณะของการเป็นผู้ส่งสารที่ทำการสื่อสารกับองค์กรภายนอก ทั้งนี้องค์กรภายนอกที่จะต้องทำการสื่อสารด้วยนั้น โดยส่วนใหญ่จะเป็นองค์กรพันธมิตรที่จะต้องพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน ซึ่งมีหลากหลายองค์กรพันธมิตรที่ติดต่อสื่อสารกับมูลนิธิอยู่เป็นประจำ คือ องค์กรภาครัฐ อาทิ กระทรวงยุติธรรม สำนักงานตำรวจแห่งชาติ องค์กรเอกชนหรือหน่วยงาน NGO รวมทั้งสื่อมวลชน ในแขนงต่างๆ ทั้ง หนังสือพิมพ์ วิทยุ หรือโทรทัศน์ หรือผู้ผลิตรายการรวมทั้ง ประชาชนทั่วไป เป็นต้น ดังนั้น ผู้ส่งสารมูลนิธิปวีณา หงสกุลจะมีลักษณะ ดังนี้

1.เป็นผู้มีความรู้ในเรื่องของกฎหมายคุ้มครองสิทธิเด็กและสตรี

จากการศึกษาพบว่า ผู้ส่งสารทั้งผู้บริหารและเจ้าหน้าที่ปฏิบัติการนั้นจะใช้การสื่อสารกับองค์กรพันธมิตรในรูปแบบการถ่ายทอดความรู้ในส่วนของการประสานงานแก่เจ้าหน้าที่ภายในองค์กร และผู้ที่มาร้องเรียน โดยเจ้าหน้าที่ทุกคนจะมีการรวมพูดคุยในการแก้ปัญหา แก่ผู้ที่มาร้องเรียน และรายงานแก่ผู้นำองค์กร เพื่อลงมือปฏิบัติตาม เพื่อช่วยเหลือ

2.มีความน่าเชื่อถือ

จากการศึกษาพบว่า ความน่าเชื่อถือของผู้ส่งสารนั้นคือคุณปวีณา หงสกุล และทีมงานของมูลนิธิ ที่ทำงานในองค์กร ร่วมกันซึ่งส่วนใหญ่ได้เข้ามาดูแลผู้ร้องทุกข์และร่วมประสานงานในการจัดการแก้ไขและช่วยเหลือ โดยทุกคนนั้นมีความรู้และได้ร่วมกันปฏิบัติหน้าที่กับคุณปวีณา หงสกุล รวมทั้งมีการลงพื้นที่ หรือปฏิบัติงานร่วมกับเจ้าหน้าที่และด้วยบุคคลิกของคุณปวีณา ที่มีบทบาทให้เห็นตามสื่ออย่างเด่นชัดในการเป็นสตรี ที่เข้าช่วยเหลือเด็กและสตรี รวมถึงการเคยเข้าร่วมการออกพระราชบัญญัติในการคุ้มครองสิทธิเด็กและสตรีต่างๆ ทำให้การส่งสารมีความน่าเชื่อถือและเป็นบุคคลิกลักษณะอย่างหนึ่งที่สำคัญในการสื่อสารกับองค์กรภายนอก

สาร

จากการศึกษาพบว่า สาร คือ เรื่องราวเกี่ยวกับคดีต่างๆที่เข้ามาร้องทุกข์และถูกถ่ายทอดผ่านช่องทางของการสื่อสารต่างๆให้ถึงกลุ่มเป้าหมายทั้งนี้ผู้ส่งสารจะเป็นผู้กำหนดเนื้อหาของสารที่จะถ่ายทอดไปถึงผู้รับสาร ซึ่งมีประเด็นในการสื่อสารดังต่อไปนี้

1.ประสิทธิภาพการสื่อสารภายในองค์กร

ประสิทธิภาพการสื่อสารภายในองค์กร เป็นการสื่อสารระหว่างหัวหน้ามูลนิธิและเจ้าหน้าที่ก่อนที่จะสื่อสารออกไปภายนอก ดังนั้นจึงต้องมีการสื่อสารภายในองค์กรก่อนเสียก่อนเพื่อผลสำเร็จในการดำเนินงาน ดังนี้

1.1การสื่อสารภายในมูลนิธิระหว่างผู้บริหารกับเจ้าหน้าที่ปฏิบัติการเพื่อสร้างความเข้าใจร่วมกัน

ผู้บริหารและเจ้าหน้าที่ปฏิบัติการทุกฝ่ายจะมีการพูดคุยกันเป็นประจำในเรื่องของนโยบายมูลนิธิ กล่าวคือ จะเป็นลักษณะของการสื่อสารทั้งสองระดับ จากบนลงล่างและล่างขึ้นบน และสิ่งที่เป็นการสร้างความสำเร็จร่วมกันของผู้บริหารและเจ้าหน้าที่ปฏิบัติการคือการยึดถือความอ่อนโยนและความอ่อนน้อมถ่อม ตน เห็นใจซึ่งกันและกัน เพราะมูลนิธิเปรียบเสมือนโรงหมอ ที่มีผู้เข้ามาขอความช่วยเหลืออย่างต่อเนื่องและเจ้าหน้าที่ในองค์กรนั้นต้องปฏิบัติต่อผู้ที่เดือดร้อนอย่างถ้อยทีถ้อยอาศัยด้วย

1.2 การสื่อสารภายในมูลนิธิระหว่างผู้บริหารกับเจ้าหน้าที่ปฏิบัติการ

ผู้บริหารและเจ้าหน้าที่ปฏิบัติการมีการสื่อสารกันในเรื่องการทำงานร่วมกันและจัดการสื่อสาร

เกี่ยวกับระบบของทางมูลนิธิเป็นการแยกส่วนการทำงาน และประสานงานของคนในองค์กร จากบนลงล่างและเป็นการสื่อสารแบบสองทางและนำไปลงมือปฏิบัติด้วย

1.3 การสื่อสารภายในมูลนิธิระหว่างผู้บริหารและเจ้าหน้าที่กับผู้ที่เข้าร้องทุกข์

ผู้บริหารและเจ้าหน้าที่ปฏิบัติการมีการสื่อสารกันกับผู้ร้องทุกข์โดยจะเป็นการพูดคุย สอบถามหรือสอบสวนกับผู้ที่มาร้องเรียนทั้งมาด้วยตัวเอง คุยทางโทรศัพท์ โดยจะสอบถามรายละเอียดและสอบถามเบาะแสที่ชัดเจนด้วยแก่ผู้ร้องเรียน หรือผู้ที่แจ้งเบาะแสและจะสอบถามไปยังหน่วยงานนั้นๆ แต่ในเบื้องต้น ทางเจ้าหน้าที่ต้องสื่อสารและพูดคุยกับผู้ร้องเรียนด้วยตัวเองก่อน

2. ใช้การสื่อสารหลายรูปแบบทั้งสองทางและอื่นๆ

การสื่อสารภายในมูลนิธิปีวีนา หงสกุลระหว่างผู้บริหาร กับเจ้าหน้าที่ในองค์กร และผู้ร้องทุกข์ก็จะมีสื่อสารกันเองในเรื่องของงานนโยบายต่างๆแล้วจึงสื่อสารลงมาข้างล่างคือ เจ้าหน้าที่ปฏิบัติการ หลังจากนั้นเจ้าหน้าที่ปฏิบัติการ ก็จะมีการสื่อสารกันเอง แลกเปลี่ยนทัศนคติกัน ในเรื่อง ต่างๆที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับมูลนิธิ หลังจากนั้นก็จะสื่อสารกลับขึ้นไปให้ผู้บริหารได้รับทราบ ดังนั้นการสื่อสารภายในมูลนิธิจึงมีการสื่อสารที่หลากหลาย ทั้งสื่อสารแบบ2ทางและแบบอื่นๆ

3. เนื้อหาสารเกี่ยวกับความรู้เกี่ยวกับกรการช่วยเหลือเด็กและสตรีของทางมูลนิธิ

การเผยแพร่ความรู้ในเรื่องราวช่วยเหลือต่างๆในเรื่องการร้องทุกข์ และการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิรวมทั้งข้อมูลของมูลนิธิและข้อมูลเรื่องของสถิติที่ถูกร้องเรียนจากทางมูลนิธิ

นอกจากนี้ยังเผยแพร่ความรู้ เกี่ยวกับข้อเรียกร้องหรือกฎหมาย ในการคุ้มครองสิทธิสตรีและกฎหมายคุ้มครองเด็ก รวมถึงเผยแพร่ข้อมูล กิจกรรมที่เป็นประโยชน์ และการรณรงค์เพื่อสิทธิ

เด็ก และสตรีอีกด้วย โดยผ่านสื่อมวลชน ทั้งรายการโทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์/นิตยสาร , สื่อบุคคล รวมทั้งสื่อเฉพาะกิจทั้งเว็บไซต์ของทามูลนิธิปวีณา หรือเผยแพร่ความ นโปรซัวร์/แผ่นพับ เอกสารเป็นประจำ

ประเด็นเนื้อหาของสารภายนอกมูลนิธิปวีณา หงสกุล

1.การสื่อสารภายนอกมูลนิธิปวีณา หงสกุลเพื่อสร้างพันธมิตร

จากการศึกษาพบว่ามูลนิธิปวีณา หงสกุลมี การสื่อสารกับองค์กรภายนอก เพื่อสร้างเครือข่าย ในการที่จะติดต่อสื่อสารมีทั้งองค์กรที่เป็นสื่อมวลชน ภาครัฐ ภาคเอกชนหรือบุคคลทั่วไป เพื่อสร้างพันธมิตร ในการช่วยเหลือซึ่งกันและกันในเรื่องของการช่วยเหลือและคุ้มครองเด็กและสตรี เพราะการทำงานของมูลนิธิ ที่ต้องมีการประสานงาน สำนักงานตำรวจแห่งชาติ กรมพัฒนาสังคม กระทรวงยุติธรรม หน่วยงานของภาครัฐ และภาคเอกชน ที่ทางมูลนิธิต้องประสานงานต่อไปเพื่อเข้าช่วยเหลือผู้ร้องเรียน

2.การสื่อสารภายนอกมูลนิธิปวีณา เพื่อให้ความรู้เกี่ยวกับการทำงานของมูลนิธิ

จากการศึกษาพบว่า มูลนิธิปวีณา หงสกุล มีการสื่อสารกับองค์กรภายนอก เพื่อให้ ความรู้ กับประชาชนในเรื่องของการช่วยเหลือเด็กและสตรี ที่มาร้องเรียน เพราะไม่ได้รับความเป็นธรรม จากการทำงานของหน่วยงานในภาครัฐ หรือหน่วยงานที่เคยเข้าร้องเรียนมาก่อนหน้านั้น และประสานงานไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อแก้ไขปัญหาอย่างตรงจุด และให้เห็นถึงกระบวนการ ทำงานขององค์กร ว่าเมื่อเข้าเริ่มแจ้งร้องเรียน และได้มีการทำงาน และประสานงานให้ต่อเนื่องจนกระทั่งสิ้นสุดคดีอย่างไร

3.การสื่อสารภายนอกมูลนิธิปวีณา หงสกุล เพื่อกิจกรรม และรณรงค์ให้แก้ไข ปัญหาความรุนแรงแก่เด็กและสตรี

จากการศึกษาพบว่า มูลนิธิปวีณา หงสกุลมีการสื่อสารกับองค์กรภายนอก องค์กรต่างๆ และประชาชนเพื่อให้เห็นถึง โครงการต่างๆที่มูลนิธิจัดขึ้น เพื่อรณรงค์ให้ยุติความรุนแรง อีกทั้ง

รณรงค์ ให้สตรี เข้ามามีบทบาทในสังคม รวมถึงการทำงานของภาครัฐ ทั้งทางฝ่ายนิติบัญญัติและฝ่ายบริหารด้วย และสังคมดังเช่นในปัจจุบัน

ช่องทางการสื่อสาร

จากการศึกษาพบว่า ช่องทางการสื่อสารสำหรับกระบวนการสื่อสารเพื่อให้ความรู้ในเรื่องของการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณา เป็นช่องทางการสื่อสารที่ครอบคลุม คือ ผู้ส่งสาร ได้ส่งสารผ่านช่องทางการสื่อสาร คือ สื่อมวลชน ต่างๆ ดังนี้ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ วิทยุ อินเทอร์เน็ต

โทรทัศน์

รายการโทรทัศน์ที่เป็นช่องทางการสื่อสารการรณรงค์และประชาสัมพันธ์โครงการต่างๆ ของ มูลนิธิปวีณา หงสกุลต่อเนื่อง คือรายการผู้หญิงถึงผู้หญิง และรายการที่ออกอากาศโดยการนำประเด็นที่น่าสนใจที่สอดคล้องกับรายการนั้นๆ โดยนำเสนอเป็นครั้ง คราว ซึ่งมีประเด็นในการสื่อสารดังต่อไปนี้

● ประเด็นในการสื่อสาร

1.1รายการโทรทัศน์ในฐานะเป็น Gate Keeper

รายการโทรทัศน์ที่นำเสนอเรื่องราวของกรณีที่เข้าร้องเรียนกับทางมูลนิธิปวีณาทั้งที่นำเสนอเป็นประจำ คือข่าวช่อง 9 3 5 7 และรายการที่นำเสนอเป็นครั้งคราว เช่น รายการข่าว สามมิติ รายการเรื่องจริงผ่านจอ รายงาน ผู้หญิงถึงผู้หญิง รายการเรื่องเล่าเช้านี้ เป็นต้น มีการทำหน้าที่ของสื่อมวลชนในฐานะเป็น Gate Keeper คือ การคัดเลือกข่าวสารที่น่าสนใจมานำเสนอ และเป็นข่าวสารที่มีประโยชน์และมีคุณค่าต่อสังคม

1.2รายการโทรทัศน์กับการรณรงค์ยุติความรุนแรงต่อเด็กและสตรี

รายการผู้หญิงถึงผู้หญิงเป็นรายการโทรทัศน์ที่นำเสนอเรื่อง เกี่ยวกับผู้หญิง ที่ครอบคลุมถึง การให้ข้อมูลหรือนำเสนอข่าวที่เกี่ยวกับสตรีที่ถูกทำร้าย และการเข้าช่วยเหลือของทางมูลนิธิปวีณา รวมถึงโครงการรณรงค์หรือกิจกรรม ที่ทางมูลนิธิ หรือภาคเอกชนอื่น ๆ ร่วมกันจัดกิจกรรมขึ้นมา โดยมีตัวแทน คุณปวีณา หรือสตรี เข้ามามีบทบาทและเป็นผู้นำโครงการ และ ประชาสัมพันธ์ให้เห็นถึงโครงการที่ดีเฉพาะลักษณะที่ดีต่อองค์กร หรือมูลนิธิ

1.3 รายการโทรทัศน์กับการเผยแพร่ความรู้และตีแผ่เรื่องราวการร้องทุกข์ ทารุณกรรมต่อเด็กและสตรี

รายการข่าวภาคค่ำและรายการเรื่องจริงผ่านจอ นั้นเป็นการนำเสนอของข่าวสารที่ทางสื่อได้นำเสนอข่าวการที่ผู้ร้องเรียนเข้าร้องแก่ทางมูลนิธิ ซึ่งในหนึ่งเดือนนั้น ทางมูลนิธิได้มีผู้เข้าร้องเรียนถึง 600 คดี แต่ที่สื่อนำมาเสนอ มีเพียง 2-3 คดีต่อเดือนซึ่งนับว่า ไม่ถึง 1 เปอร์เซ็นต์ จากที่มาร้องเรียนกับมูลนิธิด้วยซ้ำ โดยในแต่ละคดีที่ทางสื่อนำเสนอ นั้นจะเป็นการคัดเลือกของสื่อเอง ไม่ใช่ ทางมูลนิธิเป็นคนเลือก และเป็นความสมัครใจ ของเจ้าทุกข์ที่สามารถนำมาออกสื่อได้ ตามที่เห็นเป็นข่าวของทางมูลนิธิปวีณา นั่นเอง

วิทยุ

รายการวิทยุที่เป็นช่องทางการสื่อสารอย่างหนึ่งในการนำเสนอหรือเป็นสื่อการช่วยเหลือเด็กและสตรี นั่นคือรายการ เสียงจากผู้หญิง ซึ่งก่อตั้งโดยเครือข่ายผู้หญิงภาคประชาชน คลื่นวิทยุ 107.5 และร่วมกับสถานีวิทยุชุมชนถึง 13 แห่งทั่วประเทศ ในการให้การรณรงค์และประชาสัมพันธ์โครงการที่เกี่ยวกับการช่วยเหลือและคุ้มครองการทารุณกรรม ล่วงละเมิดทางเพศแก่เด็กและสตรี สถานีวิทยุ จส. 100 ซึ่งจะเป็นการแจ้งข้อมูลหรือร้องเรียนและช่วยประสานงาน ซึ่งนับว่าเป็นส่วนหนึ่งที่ให้ในการเผยแพร่ข่าวสารของทางมูลนิธิด้วย

ประเด็นในการสื่อสาร

1.1 รายการวิทยุกับการให้ข่าวสารความรู้การช่วยเหลือเด็กและสตรี

รายการความรู้เกี่ยวกับการเผยแพร่ความรู้เพื่อเด็กและสตรีนั้นเป็นรายการวิทยุที่นำเสนอเรื่องราวเป็นประจำโดยมีวิทยากรผู้ดำเนินรายการ ซึ่งการดำเนินรายการนั้น จะนำเสนอเรื่องราวและปัญหา ของสตรีที่เกิดขึ้นในสังคมปัจจุบัน โดยจะมีการพูดคุยกับผู้ที่ เป็นสตรีจากทางบ้าน เป็นการสายโทรศัพท์ เข้ามาพูดคุย แจ้งเรื่องราวร้องทุกข์ ที่อยากให้อุปการะทางวิทยุ ก็จะเป็นสื่อกลาง

ให้แจ้งเรื่องราว เหล่านั้นและ แนะนำไปยังหน่วยงาน รวมทั้งเชิญวิทยากร มาพูดคุย เกี่ยวกับ การช่วยเหลือ หรือกรณี ศึกษาที่เกิดขึ้นกับเด็กและสตรีนี้เอง

1.2รายการวิทยุกับการเผยแพร่ความรู้และรณรงค์โครงการเพื่อเด็กและสตรี

รายการวิทยุที่ให้ความรู้และรณรงค์โครงการเพื่อช่วยเหลือเด็กและสตรีนั้นจะเป็นการนำเสนอในรูปแบบการประชาสัมพันธ์ทางคลื่นวิทยุ โดยจะมีการฝากข่าวหรือเข้ามาประชาสัมพันธ์ในรายการหรือช่วงรายการที่เปิดให้ประชาสัมพันธ์โดยการเข้ามามีส่วนร่วม ของผู้ฟังที่จะโทรศัพท์เข้ามาในรายการและสอบถามถึงโครงการและเข้าร่วมกิจกรรม นั้นด้วย

หนังสือพิมพ์

หนังสือพิมพ์ที่นำเสนอเรื่องราวข่าวของการช่วยเหลือมูลนิธิปวีณา โดยการนำเสนอ ของหนังสือพิมพ์นั้นส่วนใหญ่จะเป็นการนำเสนอเรื่องราวที่กำลังเป็นประเด็นทางสังคม ทางหนังสือพิมพ์ นำเสนอเรื่องราวในลักษณะของการให้ข้อมูลเชิงข่าวสารที่ทางมูลนิธิได้เข้าช่วยเหลือผู้ที่มาร้องเรียนอย่างไร โดยเป็นการเสนอข่าว ที่จะเป็นภาพข่าวที่มีคุณภาพ ซึ่งเป็นผู้ก่อตั้งมูลนิธิ และ ภาพของเหยื่อที่ปกปิดหน้าตา เข้าชี้แจงกับตำรวจ โดยข้อมูลของข่าวนั้นก็จะเป็นข้อมูลที่นำเสนอโดยสื่อ

ซึ่งมีประเด็นในการสื่อสารดังต่อไปนี้
ประเด็นในการสื่อสาร

1.1หนังสือพิมพ์ในฐานะเป็น Gate Keeper

หนังสือพิมพ์แต่ละฉบับจะมีการคัดเลือกข่าวสาร(Gate Keeper) คือ จะไม่ได้นำเสนอเหตุการณ์ทุกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคมแต่เลือกเรื่องราวที่เป็นประโยชน์และสามารถนำมาเป็นข่าวให้ผู้อ่านได้ติดตาม

1.2หนังสือพิมพ์กับการให้ข้อมูลข่าวสารในเรื่องของการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณา

หนังสือพิมพ์/นิตยสารก็เหมือนสื่อมวลชนอื่นๆอย่างรายการโทรทัศน์ คือเป็นส่วนหนึ่งในการให้ข้อมูลข่าวสารของการช่วยเหลือของมูลนิธิปวีณา ตั้งแต่การเข้าแจ้งร้องทุกข์ และทางมูลนิธิได้มีการติดต่อประสานงานไปยังหน่วยงานที่ดูแลรับผิดชอบต่อกรณีของผู้ร้องเรียน และการนำเสนอภาพและเนื้อหาอีกทั้งยังมีการให้ข้อมูลของผู้ที่ก่อคดี และข้อมูลจากการแจ้งเบาะแส เพื่อขยายผลและดำเนินการปฏิบัติ งานจนถึงสิ้นสุดคดีหรือการใช้สื่อหนังสือพิมพ์ประชาสัมพันธ์ถึงโครงการรณรงค์ต่างๆ ทางสื่อก็จะให้ข้อมูลรายละเอียดในส่วนนี้ว่าใครเป็นผู้รับผิดชอบ

1.3 หนังสือพิมพ์กับการเผยแพร่ความรู้และรณรงค์โครงการเพื่อเด็กและสตรี

หนังสือพิมพ์กับการเผยแพร่และรณรงค์โครงการเพื่อเด็กและสตรีนั้น จะเป็นลักษณะของการนำเสนอข่าวการโครงการ หรือกิจกรรมที่ทางมูลนิธิร่วมกับภาคส่วนต่างๆในสังคมในการจัดกิจกรรม การมอบรางวัล เช่นกิจกรรมที่จัดขึ้นในวันสตรีสากล ที่ทางมูลนิธิได้มอบรางวัลให้แก่สตรีตัวอย่างด้วย

สื่ออินเทอร์เน็ต

สื่ออินเทอร์เน็ตเป็นช่องทางการสื่อสารสมัยใหม่ที่เข้าถึงกลุ่มคนได้หลากหลายและสะดวกในการติดต่อข่าวสารผ่านทางเว็บไซต์ www.paveena.com ซึ่งเว็บไซต์นี้ก่อตั้งโดยมูลนิธิปวีณา เอง โดยเนื้อหาของเว็บไซต์จะเป็นการให้ข้อมูลถึง ประวัติ ของมูลนิธิ ผู้ก่อตั้ง สถิติ เกี่ยวกับการร้องเรียน วีดีโอ นำเสนอของมูลนิธิ คดีตัวอย่างที่ออกสื่อมวลชน ซึ่งนอกจากนี้แล้ว

ทั้งนี้ก็เป็นสื่อที่กลุ่มเป้าหมายมีการรับรู้ข่าวสารในปริมาณไม่มากนัก เมื่อเทียบกับสื่ออื่นซึ่งมีประเด็นในการสื่อสารดังต่อไปนี้

1.1 สื่ออินเทอร์เน็ตกับการให้ข่าวสารเกี่ยวกับการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณา

เว็บไซต์ของมูลนิธิปวีณาจะมีให้รายละเอียดเกี่ยวกับมูลนิธิทั้งผู้ก่อตั้ง วิสัยทัศน์ สถิติของผู้ที่เข้าร้องเรียนว่ามีอะไรบ้าง บทความเกี่ยวกับมูลนิธิที่น่าสนใจ ข่าวการช่วยเหลือและแจ้งร้องทุกข์

ทั้งนี้เพื่อเป็นช่องทางการสื่อสารให้ประชาชนได้รับรู้ผลิตภัณฑ์และเรื่องราวของมูลนิธิ พร้อมทั้งมีการรายงานความเคลื่อนไหวเกี่ยวกับมูลนิธิ และเป็นสื่อกลางให้ประชาชนได้รับรู้ข้อมูลข่าวสารด้วย

1.2 สื่ออินเทอร์เน็ตกับการเผยแพร่ความรู้

เว็บไซต์ของมูลนิธิให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องของทางความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับสตรีและเด็ก ผ่านทางบทความต่างๆ ที่มีนักวิชาการหรือผู้มีความรู้มาเขียน และคุณปวีณาเอง ซึ่งทางมูลนิธิจะมีการเผยแพร่ข้อมูลลงในอินเทอร์เน็ต ซึ่งเป็นการเผยแพร่ความรู้ผ่านทางช่องทางที่ทันสมัยในสังคม

ปัญหานำวิจัย

1. การเปิดรับข่าวสาร ของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณาเป็นอย่างไร

1.1 ลักษณะทางประชากร

การศึกษากลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 400 คน มีเพศชายน้อยกว่าเพศหญิง กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อยู่ในระดับมหาวิทยาลัยและศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยเอกชนและส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือนน้อยกว่า 10,000 บาท เป็นผู้ที่อาศัยอยู่ในหอพักรวม ทั้งนี้กลุ่มตัวอย่างอาศัยในกรุงเทพมหานครเป็นส่วนใหญ่

1.2 การเปิดรับข่าวสารมูลนิธิปวีณา

จากกลุ่มตัวอย่างมีการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับมูลนิธิปวีณาจากการสำรวจโดยกลุ่มประชากรตัวอย่างจากงานวิจัยนั้น ผลการสำรวจพบว่าวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานครเปิดรับสื่อโทรทัศน์มากที่สุด รองลงมาคือ อินเทอร์เน็ต หนังสือพิมพ์และวิทยุ ตามลำดับซึ่งประเภทของรายการโทรทัศน์มากกว่าครึ่งของกลุ่มตัวอย่างรับรู้ข่าวสารจากโดยโทรทัศน์ได้แก่ข่าวช่อง 3 รายการข่าวสามมิติ ต่อมาคือ สื่อ อินเทอร์เน็ตซึ่งกลุ่มตัวอย่างได้เข้าไปที่ เว็บไซต์ pantip .com โดย สื่อหนังสือพิมพ์มีความถี่ในการเปิดรับของสื่อพอสมควร ซึ่งประเภทของสื่อหนังสือพิมพ์มากกว่าครึ่งของกลุ่มตัวอย่างหนังสือพิมพ์คือ ไทยรัฐในข่าว หน้านั้น ในส่วนของสื่อวิทยุนั้นคือ วิทยุคลื่น จส. 100

2 .ความรู้ทัศนคติ ของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานครเกี่ยวกับการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณามีลักษณะเป็นอย่างไร

2.1ความรู้เกี่ยวกับมูลนิธิปวีณา

กลุ่มตัวอย่างมากกว่าครึ่งมีความรู้เกี่ยวกับมูลนิธิปวีณา โดยแยกเป็นคำถาม 10 ข้อ

ทั้งนี้จะเห็นได้ว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องของมูลนิธิปวีณา จากการตอบแบบสอบถามทั้งหมด 10 ข้อ โดยตอบว่าใช่ โดยผู้ตอบแบบสอบถามได้เปิดรับสื่อจากทางโทรทัศน์มากที่สุดและส่วนใหญ่ของผู้ตอบแบบสอบถามนั้น รู้ว่ามูลนิธิปวีณา หงสกุลเคยดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร

2.2ทัศนคติเกี่ยวกับมูลนิธิปวีณา

จากการวิจัยโดยกลุ่มตัวอย่างพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เห็นว่าทัศนคติปานกลางเกี่ยวกับมูลนิธิปวีณาว่าเป็นมูลนิธิที่ให้ความช่วยเหลือเด็กและสตรีดีที่สุด

3.การเปิดรับข่าวสารกับความรู้เกี่ยวกับการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณามีความสัมพันธ์กันหรือไม่

จากผลการวิจัยพบว่าการเปิดรับข่าวสารกับความรู้ของวัยรุ่นเกี่ยวกับการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณามีความสัมพันธ์กัน ในทิศทางตรงกันข้ามกัน กล่าวคือการเปิดรับข่าวสารไม่เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงทางความรู้ คือไม่ว่าผู้รับสารจะเปิดรับข่าวสารมากขึ้น แต่ความรู้ก็ไม่ได้เพิ่มขึ้น

4.การเปิดรับข่าวสารกับทัศนคติเกี่ยวกับการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณามีความสัมพันธ์กันหรือไม่

ผลการวิจัยพบว่าการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณา กับทัศนคติของวัยรุ่นมีความสัมพันธ์กันกันในเชิงตรงข้ามกัน คือกลุ่มตัวอย่างมีความรู้มากขึ้นแต่ไม่ได้ส่งผลในทิศทางที่มีทัศนคติที่ดีขึ้น

การอภิปรายผลการวิจัย

ลักษณะของผู้ส่งสารภายในมูลนิธิปวีณา หงสกุล

มีผู้นำในการบริหารงานที่ดี

ผลจากการศึกษาพบว่า หัวหน้าองค์กร มีลักษณะของการเป็นผู้นำที่ดีในการทำงาน ทั้งการวางตัวในการเป็นแบบอย่างที่ดีและแนวทางการปฏิบัติงานเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงและได้รับการยอมรับจากสังคม อีกทั้งยังเป็นสตรีที่เป็นผู้นำในการคุ้มครองและเรียกร้องสิทธิเพื่อสตรี

นอกจากนี้มูลนิธิยังมีการดำเนินงานโดยมีปรัชญาเป็นแนวทางร่วมกันนั้น เพราะมีผู้บริหารซึ่งเป็นผู้นำที่ดีเป็นแบบอย่างในการดำเนินงาน รวมทั้งเจ้าหน้าที่ปฏิบัติการกว่า 30 คนที่มีความรักและเชื่อฟังผู้นำ โดยผู้นำจะมีลักษณะของการเป็นผู้บริหารที่เป็นแบบอย่างในการปฏิบัติตัวให้กับเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงาน ซึ่งเป็นตัวอย่างที่ดีในการทำงานตรงตามปรัชญาของทางมูลนิธิ ไม่มีการเอาใจเอาเปรียบประชาชนผู้บริโภค มีทั้งการเป็นตัวอย่างที่ใช้การสื่อสารทั้งวัจนภาษาคือการพูด และ อวัจนภาษาคือการปฏิบัติให้ดู มีการสื่อสารด้วยการกระทำ (Action for communication) สอดคล้องกับ Roger(1971) ว่า การถ่ายทอดประสบการณ์จากคนคนหนึ่งไปสู่คนอื่นคนหนึ่งโดยการทำให้ดูลงมือทำจะแบบอย่างที่ดี และสอดคล้องกับงานวิจัยของ กุลนรี แนวพนิช (2547) ว่า พระพยอม กัลยาโณ ได้สร้างความน่าเชื่อถือและความไว้วางใจเพื่อให้ประชาชนเห็นด้วยและคล้อยตามกับความคิดที่จะช่วยกันช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาส ด้วยการทำตัวเป็นแบบอย่างเพื่อให้ประชาชนเกิดความศรัทธา รวมทั้งงานวิจัยของ จุมพล ผ่องนัยเลิศ (2543) ว่า การทำเป็นตัวอย่างเป็นวิธีการอบรมที่ดีที่สุดโดยไม่ต้องกล่าวด้วยวาจา แต่เป็นการสาธิตให้ดูซึ่งเป็นทักษะการสื่อสารแบบอวัจนภาษาที่ช่วยในการสร้างความน่าเชื่อถือในตัวผู้นำเยาวชนชุดอบรมได้เป็นอย่างดี

มีความน่าเชื่อถือ

ผู้ส่งสารมูลนิธิมูลนิธิปวีณา หงสกุล นั้นจะมีบุคลิกลักษณะของความน่าเชื่อถือในการสื่อสาร โดยคุณปวีณา หงสกุล เป็นผู้ที่ได้รับรางวัล ในสาขา ต่างๆมากมาย ทั้งยังเป็นนักการเมืองและเป็นผู้ที่ทำงานในองค์กรสตรี ซึ่งส่งผลในการโน้มน้าวใจในการสื่อสาร สอดคล้องกับ Roger (1971) ว่า ความน่าเชื่อถือของผู้ส่งสารเป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างหนึ่งของการโน้มน้าวใจ ซึ่งพบว่าการเปลี่ยนแปลงทัศนคติและพฤติกรรมจะเกิดขึ้นได้ดีในกรณีที่ผู้ส่งสารมีความน่าเชื่อถือสูง รวมไปถึง

ถึงเจ้าหน้าที่ปฏิบัติการทุกฝ่ายในมูลนิธิ ต่างก็มีความรู้และประสบการณ์ ใน ซึ่งก็จะส่งผลต่อความน่าเชื่อถือในการเป็นผู้ส่งสาร

เนื้อหาของสารภายในมูลนิธิปวีณา หงสกุล

ประสิทธิภาพการสื่อสารภายในองค์กรที่ดี

ผลจากการศึกษาพบว่า ลักษณะการทำงานภายในมูลนิธิปวีณา หงสกุลนั้น มีการทำงานที่ประสานงานกับคนในองค์กร และคนนอกองค์กร ทั้งเรื่องนโยบายการทำงาน การช่วยเหลือผู้ที่มาร้องทุกข์และกระดูแลผู้ที่ขอความช่วยเหลือและประสานงานจนถึงสิ้นสุดคดีนั้น

มีการประชุมแล้ว จึงแจ้งรายละเอียดให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติการทราบในการทำงานร่วมกัน เพื่อให้การทำงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้เมื่อเจ้าหน้าที่ปฏิบัติการมีความสงสัยหรือว่าต้องการจะแสดงความคิดเห็น เจ้าหน้าที่ปฏิบัติการก็สามารถแสดงความคิดเห็นได้ ทั้งนี้สอดคล้องกับ Bernard (อ้างถึงใน กุลนรี แนวพนิช, 2547:31) ว่า องค์การเป็นที่รวมของกลุ่มคน เพื่อทำการติดต่อสื่อสารสร้างความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน เพื่อให้เป้าหมายที่กำหนดร่วมกัน บรรลุผลสำเร็จโดยบุคคลได้มีการผนึกกำลังรวมตัวกัน มีการกำหนดอำนาจหน้าที่ (authority) และความรับผิดชอบ (responsibility) ของแต่ละคนให้สามารถดำเนินการในกิจกรรมต่างๆ

นอกจากนี้ยังเป็นลักษณะการสื่อสารที่เป็นสองทางคือ ผู้บริหารสื่อสารลงมา และเจ้าหน้าที่ก็สื่อสารขึ้นไป แม้ว่าจะมีการแบ่งลำดับชั้นในการทำงานก็ตาม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พจนา วาสีกรัตน์ (2535) ศึกษาประสิทธิผลของสื่อประชาสัมพันธ์โครงการวิจัยเชิงจิตวิทยาในการให้ความรู้ และทัศนคติเกี่ยวกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมแก่นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตกรุงเทพมหานคร แม้ว่าจะมีการแบ่งลำดับชั้นในการปฏิบัติงาน แต่ส่วนใหญ่จะใช้การสื่อสารแบบสองทาง (Two - way communication) ไม่เป็นทางการ เนื่องจากมีความสัมพันธ์ในระดับใกล้ชิดกัน และมีการสื่อสารแบบแนวนอน (Horizontal Communication) ทั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ กุลนรี แนวพนิช (2547) ว่า การสื่อสารระหว่างสมาชิกในโครงการนั้น จะพบรูปแบบการสื่อสารแบบสองทาง(Two-way communication) ที่มีลักษณะไม่เป็นทางการ มี 2 ลักษณะ คือ การสื่อสารในเชิงสถานภาพส่วนตัว และการสื่อสารเพื่อการปฏิบัติงาน นอกจากนี้การสื่อสารในทุกบริบทระหว่างสมาชิกมีลักษณะการสื่อสารในระดับแนวนอน (Horizontal Communication) รวมทั้ง สอดคล้องกับแนวคิดของ เสนาะ ตีเยาว์ (2541) ว่า การสื่อสารในแนวนอน เป็นการสื่อสารที่เกิดขึ้นระหว่างบุคคลในระดับเดียวกัน จะเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เพราะพื้นฐานของการสื่อสารนี้ขึ้นอยู่กับบรรยากาศของความไว้วางใจซึ่งกันและกัน ที่เกิดขึ้นโดยความสมัครใจของแต่ละคนโดยไม่ต้องมีสิ่งจูงใจ

ช่องทางการสื่อสารหลายรูปแบบของทางมูลนิธิปวีณา

การใช้สื่อมวลชนเป็นตัวนำข่าวสาร

ใช้วิธีการสื่อสารหลายรูปแบบทั้งสองทางและอื่นๆ

จากการที่การสื่อสารเป็นเครื่องมือสำคัญที่ทำให้การจัดการมูลนิธิปวีณา หงสกุลมีประสิทธิภาพ ซึ่งนอกจากการสื่อสารจะเป็นแบบสองทาง ระหว่างผู้ก่อตั้งองค์กร ซึ่งคือคุณปวีณา หงสกุลและการสื่อสารแนวนอนระหว่างเจ้าหน้าที่ปฏิบัติการด้วยตนเองแล้วนั้น ภายในมูลนิธิปวีณายังมีการสื่อสารกับผู้ที่เข้ามาร้องทุกข์ และผู้ที่เข้ามาแจ้งเบาะแสโดยเป็นการเปิดกว้างในการสื่อสารให้เป็นแบบทุกทิศทุกทาง กล่าวคือ อาจจะมีการสื่อสารเป็นแบบ แนวเฉียงไปข้างๆ ด้วย นอกเหนือจากการสื่อสารแนวนอน การสื่อสารขาขึ้น และการสื่อสารขาลง ซึ่งสอดคล้องกับ ธงชัย และชนาธิป สันติวงษ์ (2542) ที่กล่าวถึงความสำคัญของการสื่อสารในการจัดการองค์กรไว้ว่า เนื้อหาของสารจากที่มีการสื่อสารเฉพาะงาน มาเป็นการสื่อสารในทางสังคม และการติดต่อสื่อสารนั้นมีทุกทิศทุกทาง คือทั้งแนวนอน แนวตั้ง ขาขึ้น ขาลง รวมทั้งการติดต่อสื่อสารไปด้านข้างๆ ด้วย นอกจากนี้ลักษณะการติดต่อสื่อสารนั้นจะมีทั้งแบบเป็นทางการและไม่เป็นทางการ แต่ส่วนมากจะนิยมแบบไม่เป็นทางการ

นอกจากนี้การสื่อสารภายในมูลนิธิปวีณา หงสกุล มีประสิทธิภาพนั้น ส่วนหนึ่งมาจากผู้บริหารที่มีความเป็นผู้นำ และสามารถใช้ในการสื่อสารเพื่อบริหารงานในมูลนิธิได้อย่างดี ทำให้เจ้าหน้าที่ทุกคนมีแนวทางการดำเนินงานในทิศทางเดียวกัน คือ ต้องการช่วยเหลือสังคม จากผู้ที่มาร้องทุกข์แต่ละคนนั้น เป็นเด็กและสตรี หรือพ่อแม่ ผู้ปกครองของผู้ร้องทุกข์ที่เข้ามาแจ้งเหตุต่างๆ ซึ่งผู้วิจัยสามารถสังเกตเห็นได้จากการสัมภาษณ์ที่ผู้วิจัยไปสัมภาษณ์ กล่าวคือ การตอบคำถามของเจ้าหน้าที่นั้นจะมีการความรู้สึกและความเห็นใจแก่ผู้ที่มาร้องเรียน ซึ่งเคยไปร้องเรียนที่สถานีตำรวจหรือร้องเรียนกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและไม่ได้รับความช่วยเหลือ จึงต้องเข้ามาร้องทุกข์กับทางมูลนิธิปวีณา เพื่อให้ช่วยประสานงานในการดำเนินงานต่อ โดยบุคคลเหล่านั้นล้วนเป็นผู้ที่นำสงสาร และเจ้าหน้าที่เองก็ให้ความดูแล ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของพรรณี เอื้อวัฒนา (2542) ที่ ศึกษาการถูกรุกระทำรุนแรงทางด้านร่างกายและจิตใจของเด็กโดยบิดามารดา ความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง และสัมพันธภาพในครอบครัว มีความสัมพันธ์ทางลบกับการถูกรุกระทำรุนแรงของเด็กจากมารดา และภาวะวิกฤตในครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการถูกรุกระทำรุนแรงของเด็กจากมารดา

นอกจากนี้ในส่วนของการสื่อสารมายังผู้รับสารนั้น ในส่วนของประชาสัมพันธ์นั้นจะมีสื่อมวลชนรายการต่างๆนำเสนอเรื่องราวและ กิจกรรมต่างๆของทางมูลนิธิแต่ที่สำคัญการเสนอตัวเพื่อประชาสัมพันธ์ต้องเป็นการกระทำที่ไม่ใช่เงินแต่ประการใด ซึ่งเป็นวิธีการหนึ่งของการสื่อสารการตลาดไปยังกลุ่มเป้าหมายให้เกิดการยอมรับและเกิดทัศนคติที่ดีต่อองค์กร อันจะนำไปสู่ผลสำเร็จในการประกอบกิจการนั้นๆ รวมทั้งสอดคล้องกับ ดารา ทีปะปาล (2541) ว่า การประชาสัมพันธ์จะมีลักษณะเป็นทางการหรือไม่เป็นทางการก็ได้แต่วัตถุประสงค์สำคัญ ก็คือ เพื่อเสริมสร้างสัมพันธ์ภาพและความเข้าใจอันดีต่อกัน เพื่อสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้กับองค์กร (Corporate Image) และบริการที่นำเสนอ

การสื่อสารกับองค์กรภายนอก

จากการที่ผู้วิจัยศึกษานั้นพบอีกว่า เนื้อหาของสารที่ ได้สื่อออกไปนอกจากจะสื่อสารภายในมูลนิธิแล้วนั้นยังมีการสื่อสารกับองค์กรภายนอก คือ นั่นคือการสื่อสารที่ต้องประสานงานกับหน่วยงานและองค์กรที่เกี่ยวข้อง ทั้งภาครัฐและภาคเอกชน เช่น สื่อมวลชนต่างๆ รวมทั้งประชาชนทั่วไป ซึ่งการเผยแพร่ข้อมูล ความรู้ผ่านสื่อเหล่านี้ซึ่งสอดคล้องกับ G.Belch & M.Belch (2004) ว่า การสื่อสารกับองค์กรภายนอกเป็นการสื่อสารกับกลุ่มสาธารณะต่างๆ (External Publics) เพื่อสร้างความสัมพันธ์อันดีกับกลุ่มสังคมภายนอกและสอดคล้องกับ สุวิธนา วงษ์กะพันธ์ (2530) ว่า การดำเนินงานทางการตลาดจำเป็นต้องอาศัยระบบข่าวสาร เพื่อเชื่อมโยงธุรกิจกับผู้บริโภคที่มีอยู่กระจัดกระจายทั่วไปในตลาด เพื่อให้ทั้งสองฝ่ายมีความเข้าใจซึ่งกันและกัน และรู้ถึงความเคลื่อนไหวของแต่ละฝ่ายได้ตามต้องการ

สื่อมวลชน

สื่อมวลชน เป็นช่องทางในการสื่อสารที่ผู้ส่งสารไปถ่ายทอดเนื้อหาสารเกี่ยวกับการช่วยเหลือของมูลนิธิ ผ่านสื่อมวลชนอยู่เป็นประจำ ทั้งนี้การสื่อสารผ่านช่องทางการสื่อสารมวลชนนั้น จะเน้นในเรื่องการให้ข้อมูลข่าวสาร นอกจากนี้ ปรมะ สตะเวทิน(2546) ได้กล่าวถึงสื่อมวลชน ว่า สื่อมวลชนเป็นสื่อที่สามารถนำสารจากผู้ส่งสารไปสู่ผู้รับสาร ซึ่งประกอบด้วยคนจำนวนมากได้อย่างรวดเร็วภายในเวลาเดียวกัน โดยทั่วไปแล้วสื่อมวลชน ได้แก่ หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ นิตยสาร ภาพยนตร์รวมทั้งยังสอดคล้องกับ เกศินี จุฑาวิจิตร (2548) ว่า สื่อมวลชน (Mass Media) เป็นสื่อที่มีอิทธิพลและมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาประเทศ ด้วยมีลักษณะเฉพาะที่เอื้ออำนวยต่อการพัฒนาหลายๆประการด้วยกัน เช่นมีความกว้างไกลในการกระจายไปยัง

พื้นที่ต่างๆ มีความรวดเร็วในการถ่ายทอดข่าวสารได้อย่างถูกต้อง แม่นยำตรงกับความถูกต้องของผู้ส่งสารและมีประสิทธิภาพในการให้ความรู้

โทรทัศน์

จากการที่ผู้วิจัย ได้ศึกษานั้น พบว่า โทรทัศน์เป็นสื่อที่เข้าถึงกลุ่มผู้รับสารได้อย่างทั่วถึง โดยในช่องรายการที่น่าสนใจเกี่ยวกับข่าวของทางมูลนิธินั้น ได้แก่ ช่อง 3 ในรายการข่าวภาคค่ำ เรื่องเด่นเย็นนี้ รายการ ข่าวสารมม มิติ รายการผู้หญิง ถึงผู้หญิง ทางช่อง7 รายการข่าวภาคค่ำ รายการ เจาะเกาะติด รายการเรื่องจริงผ่านจอ ช่อง 5 รายการข่าวภาคค่ำ ช่อง 9 รายการข่าวภาคค่ำ เช่นเดียวกัน ซึ่งสื่อมวลชนมีบทบาทหน้าที่ หลักที่สำคัญของของการนำเสนอข่าวเกี่ยวกับการช่วยเหลือของมูลนิธิปวีณา คือ การทำหน้าที่เป็น Gate Keeper ของสื่อมวลชนทำให้ประชาชนผู้รับสารได้ทราบเรื่องราวที่ผ่านการกรองข่าวสารมาแล้วจากสื่อมวลชน ฉะนั้นเรื่องราวที่น่าสนใจจึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจมีประโยชน์ต่อการดำรงชีวิต และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ วิจิณีวรรณสกุล (2542) ศึกษาการเปิดรับข่าวสารการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวเกี่ยวกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวในสภาวะวิกฤตเศรษฐกิจ มีการเปิดรับข่าวสารการประชาสัมพันธ์ การท่องเที่ยวในสภาวะวิกฤตเศรษฐกิจจากสื่อประเภทต่าง ๆ ต่างกัน โดยจากจากสื่อมวลชน ถึงพฤติกรรมการท่องเที่ยวในสภาวะวิกฤตเศรษฐกิจอีกทั้งยังมีการเผยแพร่เรื่องราวของ

รวมไปถึง บทบาทหน้าที่ของสื่อมวลชนที่เป็นช่องทางทางการส่งเสริมการยับยั้งการทารุณกรรมเด็กและสตรีคือ การประสานส่วนต่างๆในสังคม ทั้งนี้จากที่ผู้วิจัยได้กล่าวไปนั้นเป็น บทบาทของสื่อมวลชนที่เกี่ยวข้องกับการเผยแพร่ข่าวการช่วยเหลือของมูลนิธิปวีณา หงสกุล นั้นการเป็นช่องทางสื่อสาร นอกจากนั้นแล้วช่องทางสื่อสารมวลชนนั้นยังเป็นช่องทางที่สำคัญเผยแพร่ข้อมูลที่ทางมูลนิธิได้เข้าช่วยเหลือและเป็นสื่อกลางในการประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่างๆ

จากข้อมูลเชิงปริมาณจากการเก็บแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คนนั้น มีการเปิดรับสื่อโทรทัศน์มากที่สุดจากตาราง 4.6 อาจเนื่องมาจากสื่อโทรทัศน์เป็นสื่อที่น่าสนใจทั้งภาพ เสียงและสร้างความดึงดูดที่ทำให้ที่น่าสนใจกว่าสื่ออื่น ซึ่งรายการทางโทรทัศน์เป็นรายการข่าวที่มีทุกวัน และรายงานเรื่องจริงผ่านจอก็เป็นรายการที่มีประจำทุกสัปดาห์ ทั้งนี้สอดคล้องกับ Roger(1971) ว่า การส่งสารซ้ำหลายครั้ง จะทำให้สารนั้นถูกยอมรับโดยผู้รับสารมากขึ้นซึ่งจะทำให้ผู้รับสารจำเนื้อหาสารได้ดีขึ้น และสารนั้นจะมีประสิทธิภาพในการจูงใจเพิ่มขึ้นอีกด้วยและ Kotler and Roberto(1991) (อ้างถึงใน ทรรศนวรรณ รณฤทธิวิชัย ,2548 :120) กล่าวว่า การนำเสนอสารซ้ำๆกัน จะช่วยให้สารเป็นที่จดจำได้มาก โดยใช้ความถี่หมายถึง อัตราความบ่อยครั้งที่กลุ่มเป้าหมายได้รับสาร และการย้ำ คือ การย้ำเตือนเป็นระยะๆเพื่อผู้รับสารจะได้ไม่ลืมสารนั้นๆ

ตลอดจนความต่อเนื่องในการให้ข่าวสาร และสอดคล้องกับ Zim bardo and Leipper (1991) (อ้างถึงใน พัชรภา เขียวขำ ,2546 :172) ว่า การที่สารนั้นๆ มีการเสนอเนื้อหา ผ่านสื่อต่างๆ บ่อยๆ ทำให้เกิดความคุ้นเคยกับข่าวสารอันก่อให้เกิดความสนใจ ความเข้าใจในเบื้องต้น นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ คันสนีย์ ฤทธิทองพิทักษ์ (2546) ว่า สื่อโทรทัศน์เป็นสื่อ ประชาชนมีการเปิดรับบ่อยครั้งที่สุดในช่องทางการสื่อสารมวลชน

อินเทอร์เน็ต

สื่ออินเทอร์เน็ตเป็นช่องทางการสื่อสารสมัยใหม่ที่เข้าถึงกลุ่มคนได้หลากหลายและสะดวก ในการติดต่อข่าวสารซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของดาราวรรณ ศรีสุกใส (2542) ศึกษาการเปิดรับ ข่าวสารการประชาสัมพันธ์โครงการรถไฟฟ้า ปีที่เอสที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีการเปิดรับข่าวสารการ ประชาสัมพันธ์โครงการรถไฟฟ้าปีที่เอสจากสื่อมวลชนต่างกัน ประชาชนที่มีอายุ อาชีพต่างกันมีการ เปิดรับข่าวสารการประชาสัมพันธ์ โครงการรถไฟฟ้าปีที่เอสจากสื่อมวลชนต่างๆโดยการรับข่าวสาร เกี่ยวกับการช่วยเหลือของมูลนิธิปวีณานันนั้นนอกจากจะสามารถเข้าถึงข่าวสารจากเว็บไซต์ของ มูลนิธิโดยตรงแล้ว ยังสามารถรับข่าวสารจากเว็บไซต์ต่างๆที่เกี่ยวกับการให้ข่าวสารเช่น เว็บไซต์ ทั่วไป ด้วย เช่น www.google.com www.thairat.com www.kapook.com ซึ่งการเข้าถึงสื่ออิ เล็กทรอนิกส์นับเป็นสื่อที่วัยรุ่นในปัจจุบันนิยมใช้มากที่สุดเพราะเป็นสื่อที่สามารถเข้าค้นหาข้อมูล และข่าวสารได้อย่างรวดเร็ว แต่ข้อจำกัดคือในบางพื้นที่อาจยังไม่สามารถเข้าถึงได้อย่างเท่าเทียม เมื่อเปรียบเทียบกับสื่ออื่นๆอย่างหนังสือพิมพ์หรือโทรทัศน์นั่นเองซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยชลดา ทองสุกนอก (2540) ศึกษาการเปิดรับสื่อ ความรู้ ทศนคติ ความตระหนัก และการมีส่วนร่วมใน การอนุรักษ์พลังงานของเจ้าของอาคารและโรงงานควบคุม จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการเปิดรับสื่อมวลชน อินเทอร์เน็ตมากกว่า และสื่อบุคคลจาก ซึ่งผู้สัมภาษณ์ พนักงานในที่ ทำงาน และความตระหนักต่อการอนุรักษ์พลังงาน เป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลในการทำนายเรื่องการมี ส่วนร่วมในการอนุรักษ์พลังงานในเชิงบวก

หนังสือพิมพ์

หนังสือพิมพ์เป็นช่องทางการสื่อสารสื่อมวลชนที่มีประชาชนรับรู้ข่าวสารเรื่องราวของ มูลนิธิปวีณาทั้งนี้จากการเก็บแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่างนั้น พบว่าชาวที่ลงในหนังสือพิมพ์ เป็นการนำเสนอเรื่องราวที่เป็นประเด็นทางสังคม หรือที่กำลังเป็นกระแส โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาในระดับปริญญาตรีซึ่งถือว่ามีระดับการศึกษาที่สูงพอสมควรศึกษาเรื่องการ เปิดรับสื่อ ความรู้ ทศนคติและพฤติกรรมมารยอรับวิถีชีวิตตามหลักชีวิตของประชาชนในเขต กรุงเทพมหานครสอดคล้องกับงานวิจัยของณัฐพรพรรณ ศรีमुख(2541) ศึกษาเรื่องการเปิดรับสื่อวิถี

ความรู้ทัศนคติและพฤติกรรมการยอมรับวิถีชีวิตตามหลักชีวจิตของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานครโดยผลการวิจัยพบว่าผู้ที่มีความรู้ในระดับปริญญาตรีเลือกที่จะเปิดรับสื่อหนังสือพิมพ์มากที่สุด

วิทย์

วิทย์เป็นช่องทางการสื่อสารสื่อมวลชนที่มีประชาชนรับรู้ข่าวสารเรื่องราวของมูลนิธิปวีณา หงสกุลโดยมีการเปิดรับของสื่อในระดับการให้ข้อมูลข่าวสารรองจากสื่อโทรทัศน์ และหนังสือพิมพ์และอินเทอร์เน็ต ซึ่งจากการวิจัยนั้นประชาชนส่วนใหญ่ไม่เคยได้รับข่าวสารจากมูลนิธิผ่านสื่อวิทยุมากที่สุด(จากตาราง4.9)อาจเนื่องมาจากกลุ่มผู้รับสารเป็นกลุ่มที่มีทางเลือกในการเปิดรับสื่อหลายทาง และอาจเลือกรับสื่อที่สามารถเห็นทั้งภาพและเสียงมากกว่า ซึ่งคลื่นวิทยุที่ใช้ในการรับสารคือ คลื่น จส.100 เป็นคลื่นที่ผู้ฟังมักเป็นผู้ขับขี่ยานยนต์ในท้องถนน เช่นคนขับรถโดยสารประจำทางหรือรถโดยสารส่วนบุคคลมากกว่า และผู้ฟังในกรุงเทพมหานครการรับข่าวสารจากคลื่น 107.5 นั้น เป็นคลื่นที่ร่วมมือกับชุมชนท้องถิ่น ต่างจังหวัด ซึ่งกลุ่มคนฟังจะไม่ใช้วิทยุ

นอกจากนี้โดยธรรมชาติของวิทยุ จะเป็นสื่อที่คนทั่วไปสามารถรับสารได้ ไม่ว่าจะเป็นผู้พิการทางสายตาหรือคนที่ไม่สามารถอ่านออกเขียนได้ รวมทั้งในการฟังรายการวิทยุก็สามารถทำอย่างอื่นควบคู่ไปด้วยได้ ทั้งนี้จะแตกต่างจากงานวิจัยของ ศันสนีย์ ฤทธิ์ทองพิทักษ์ (2546) ว่าการเปิดรับข่าวสารเรื่องสมุนไพรรักษาของกลุ่มตัวอย่างผ่านสื่อมวลชนแต่ละชนิดนั้น พบว่าสื่อวิทยุมีการเปิดรับข่าวสารเรื่องสมุนไพรรักษาของกลุ่มตัวอย่างในการเปิดรับในระดับที่ต่ำในขณะที่สื่อมวลชนประเภทอื่นมีการเปิดรับในระดับที่สูง

ช่องทางการสื่อสารมวลชนทั้ง สื่อโทรทัศน์ วิทยุ และสื่อหนังสือพิมพ์และอินเทอร์เน็ตเป็นช่องทางการสื่อสารที่นำเนื้อหาสาระเผยแพร่ออกสู่ประชาชนผู้รับสารในเรื่องราวของการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณา ซึ่งส่งผลต่อความรู้และทัศนคติของผู้รับสาร ว่าเมื่อมารับรู้ข้อมูลข่าวสารผ่านสื่อมวลชนแล้วทำให้ความรู้หรือทัศนคติเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรต่อการทำงานและการช่วยเหลือของมูลนิธิปวีณา

ทั้งนี้หากประชาชนผู้รับสารบางคนไม่มีความรู้หรือประสบการณ์เกี่ยวมูลนิธimagก่อนนั้นก็อาจมีความรู้และทัศนคติที่ไม่ตรงกัน แต่หากได้รับข่าวสารข้อมูลอย่างเป็นทางการก็อาจมีความรู้และทัศนคติที่ดีต่อมูลนิธิได้ซึ่งสอดคล้องกับ Klapper (1960) (อ้างถึงใน เกศินี จุฑาวิจิตร ,2540 :127) ว่า สื่อมวลชนสามารถสร้างทัศนคติและค่านิยมให้เกิดแก่ประชาชนได้ในกรณีที่บุคคลนั้นๆไม่เคยมีความรู้หรือประสบการณ์เกี่ยวกับสิ่งนั้นมาก่อน ทัศนคติและความเชื่อจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อบุคคลนั้นรับข่าวสารในแนวเดียวกันบ่อยๆ

ดังนั้น อิทธิพลของสื่อมวลชนจึงเป็นลักษณะสะสม มิใช่เกิดขึ้นโดยทันทีทันใด หรือในระยะเวลาอันสั้น ทั้งนี้ประชาชนจะมีทัศนคติที่ดีต่อข่าวสารการช่วยเหลือของมูลนิธิปวีณารับรู้ผ่านสื่อมวลชนจึงเกิดความนิยมเอียงได้ ซึ่งสอดคล้องกับ ปรมะ สตะเวทิน (2546) ว่า สื่อมวลชนไม่ได้มีอิทธิพลโดยตรงต่อประชาชน แต่เป็นเพียงผู้สนับสนุนความคิดเห็น ทัศนคติ หรือท่าทีดั้งเดิมเท่านั้น การเปลี่ยนแปลงที่เกิดจากสื่อมวลชนเกิดขึ้นต่อเมื่อมีความนิยมเอียงที่จะเปลี่ยนแปลงอยู่ก่อนแล้ว รวมทั้งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อริศรา จารุรัตน์ (2548) ว่า สื่อมวลชนไม่ใช่สิ่งเดียวที่สามารถทำให้ประชาชนยอมรับผลิตภัณฑ์ภายใต้โครงการ หนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ แต่การที่ประชาชนจะเลือกยอมรับและบริโภคผลิตภัณฑ์นั้นขึ้นกับความสามารถตอบในการสนองความต้องการเป็นหลัก

ผู้รับสาร การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics)

ตอนที่1 ลักษณะทั่วไปทางประชากร

จากการเก็บแบบสอบถามจำนวน 400 ชุดนั้น พบว่า กลุ่มตัวอย่างเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย และอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร ซึ่งส่วนใหญ่อายุระหว่าง 13-21 ปี และมีการศึกษาในระดับที่ปริญญาตรี โดยสังกัดในเอกชนมากที่สุด รวมทั้งมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนอยู่ในช่วง 5000-10000บาท/ต่อเดือน โดยมากกว่าครึ่งอาศัยอยู่ในหอพักรวม

ตอนที่2 การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณา

การรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับเกี่ยวกับการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณาพบว่าจากสื่อต่างๆของกลุ่มตัวอย่างพบว่า สื่อโทรทัศน์เป็นสื่อที่ผู้รับสารเปิดรับมากที่สุดรองลงมาคือสื่ออินเทอร์เน็ต สื่อหนังสือพิมพ์และสื่อวิทยุตามลำดับซึ่งสื่อที่ใช้เป็นการใช้เพียงสื่อมวลชนทั้งสิ้น เพื่อเป็นช่องทางการสื่อสารที่กลุ่มเป้าหมายได้รับรู้มากที่สุด ทั้งนี้ผู้รับสารที่รับรู้ข่าวสารจากสื่อมวลชนประเภทต่างๆ เป็นผู้รับสารที่มีฐานะเป็นมวลชน (The audience as mass) อูบลรัตน์ ศิริยุวศักดิ์ (2547) ว่า ผู้รับสารที่มีฐานะเป็นมวลชน สามารถรับสารเดียวกันได้แม้จะอยู่ต่างเวลาต่างสถานที่กัน สามารถอ่านหนังสือพิมพ์ฉบับเดียวกันได้ในเวลาที่ตนสะดวก หรือ วิทยุ โทรทัศน์สามารถเชื่อมผู้รับที่อยู่ต่างสถานที่ให้รับรายการเดียวกันพร้อมๆกันได้

นอกจากนี้แล้วช่องทางการสื่อสารมวลชนยังเปิดโอกาสให้ประชาชนมีการตอบกลับ (Feedback) ซึ่งสอดคล้องกับ อูบลรัตน์ ศิริยุวศักดิ์ (2547) ว่า การให้ผู้รับสารมีการตอบกลับ (Feedback) ทำให้ผู้รับสารมีโอกาสปรับเปลี่ยนฐานะจากผู้ดูหรือผู้รับเพียงอย่างเดียว มาเป็นผู้มี

ส่วนร่วมในการกำหนดเนื้อหาและในกระบวนการสื่อสารของสื่อบางประเภท เช่น การจัดรายการแบบเปิดให้ผู้ฟังโทรศัพท์เข้ามาร่วมแสดงความคิดเห็นในรายการวิทยุและโทรทัศน์ (Phone-In radio and television programs)

ตอนที่3 ความรู้ที่มีต่อมูลนิธิการศึกษา

จากการทำการวิจัยนี้ได้รับผลการวิจัยว่ากลุ่มตัวอย่างมีความรู้ว่ามีมูลนิธิการศึกษามีสายด่วน 1134 และ ตู้ปณ.222 เป็นสายด่วนแจ้งร้องทุกข์และความรู้ว่าคุณสมบัติของ หงสกุล ผู้ก่อตั้งมูลนิธินั้นเคยดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมาก่อน ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎี คาร์เตอร์ วิกู๊ด (Carter V. Good, 1973: 325 อ้างใน โสภิตสุดา มงคลเกษม, 2539 : 42) กล่าวว่า ความรู้เป็นข้อเท็จจริง (facts) ความจริง (truth) เป็นข้อมูลที่มีมนุษย์ได้รับและเก็บรวบรวมจากประสบการณ์ต่างๆ

ตอนที่ 4ทัศนคติที่มีต่อมูลนิธิการศึกษา

ทัศนคติของผู้รับสารที่มีต่อมูลนิธิการศึกษานั้น เป็นทัศนคติในเชิงปานกลาง กล่าวคือ ผู้รับสารไม่ได้มีอคติ ต่อการช่วยเหลือเด็กและสตรี ของมูลนิธิ ที่ผู้รับสารได้รับการเปิดสื่อ และ ความรู้ที่นั่นก็ไม่ได้เป็นไปในแง่บวกหรือลบซึ่งสอดคล้องกับแมคไกวร์ และมิลแมน (McGuire and Millman, 1965) กล่าวว่า แนวความคิดเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลง ทัศนคติ โดยใช้อิทธิพล ทางสังคม เกิดจากความเชื่อที่ว่า บุคคลจะพัฒนา ทัศนคติ ของตนเองในลักษณะใดนั้น ขึ้นอยู่กับข้อมูลที่ได้รับจากผู้อื่นในสังคม

ข้อเสนอแนะสำหรับมูลนิธิการศึกษาเพื่อเด็กและสตรี

1. มูลนิธิการศึกษา นับว่าเป็นมูลนิธิที่เป็นที่ยอมรับในสังคมว่าได้ช่วยเหลือปัญหาของสังคมอย่างจริงจัง และการทำงานที่มีบทบาทในภาคประชาชนที่ต้องการให้ลดความรุนแรงแก่เพศสตรีและเด็ก ทางด้านการทำงานและประชาสัมพันธ์งานต่างๆของมูลนิธินั้นนับว่าเข้าถึงวัยรุ่นได้เป็นอย่างดี แต่อยากให้มีการประชาสัมพันธ์ไป ยังกลุ่มวัยรุ่นชายให้มีความรู้และให้มากขึ้น เพราะปัญหาที่เกิดโดยการทำร้ายเด็กและสตรีนั้นเป็นผู้ชายที่เป็นคนการประชาสัมพันธ์ควรให้ผู้ชายทราบถึงปัญหาและร่วมมรดงค์ที่จะไม่ใช่ความรุนแรงแก่เด็กและสตรี

2. มูลนิธิปวีณาเพื่อเด็กและสตรี เป็นมูลนิธิที่การประชาสัมพันธ์ในเรื่องของการช่วยเหลือเป็นอย่างดี บางครั้งในการนำเสนอข่าวของสื่อมวลชนและในการเข้าร้องเรียนของผู้ร้องทุกข์นั้น การนำเสนอหน้าภาพ และข้อมูลบางครั้ง ควรปกปิดและไม่เปิดเผยข้อมูลของเหยื่อทั้งหมด สื่อ นับว่ามีบทบาทสำคัญต่อการสร้างอิทธิพลทำให้ประชาชนเลือกที่จะรู้จัก การทำงานของมูลนิธิ หรือการแค่ประชาสัมพันธ์มูลนิธิ ดังนั้นการออกสื่อในเรื่องของการเข้าช่วยเหลือและควรนำเสนอถึงการติดตามให้ความช่วยเหลือจนถึงสิ้นสุด เพื่อเป็นการให้ประชาชนเห็นถึงการทำงานอย่างจริงจังของมูลนิธิ มากกว่าการแค่เสนอข่าวมาเข้าช่วยเหลือเท่านั้น

3. มูลนิธิปวีณา หงสกุลนั้น มีผู้ก่อตั้งคือ คุณปวีณา หงสกุลซึ่งถือว่าเป็นสตรีที่ได้รับการยอมรับและมีภาพลักษณ์ที่ดีต่อสังคมเป็นอย่างมาก ทั้งการช่วยเหลือและการเข้าประสานงานการทำงานกับหน่วยงานต่างๆ เพื่อมูลนิธิ แต่การประชาสัมพันธ์นั้น ให้มีกิจกรรมร่วมกับภาครัฐมากกว่านี้หรือกิจกรรมที่ส่งเสริมให้เยาวชนหรือเพศชายเข้าใจและร่วมกันแก้ไขปัญหา ริเริ่มโครงการขึ้นมาเพื่อให้เพศชายรับรู้หรือเข้าใจต่อบทบาทและหน้าที่ที่พึงปฏิบัติต่อเด็กและสตรีนั่นเอง

จากผลการวิจัย ได้ตอบสมมติฐานต่างๆดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 ลักษณะทางประชากรที่ต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณาต่างกัน

จากผลการทดสอบลักษณะทางประชากรที่เพศต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณา ไม่ต่างกัน เนื่องจาก เพศหญิงหรือชายหรืออ ระดับชั้นการศึกษาไม่ว่าจะเป็นระดับมัธยมต้น มัธยมปลายหรือระดับชั้นมหาวิทยาลัย นั้นมีความรู้ต่อมูลนิธิปวีณา ดีอยู่แล้ว ทั้งนี้อาจเป็นเนื่องจากความรู้ที่มีอยู่เดิมจากการเผยแพร่ข่าวสารของทางมูลนิธิและความรู้เดิมที่มีต่อประธานมูลนิธินั่นคือคุณปวีณา หงสกุลนั่นเอง

สมมติฐานข้อที่ 2 ลักษณะทางประชากรที่แตกต่างกันมีทัศนคติต่อการช่วยเหลือช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิ

จากผลการทดสอบลักษณะทางประชากรที่เพศต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณา ไม่ต่างกัน เนื่องจาก ไม่ว่าจะเพศหญิงหรือชายและ ระดับชั้นการศึกษาไม่ว่าจะเป็นระดับมัธยมต้น มัธยมปลายหรือระดับชั้นมหาวิทยาลัย นั้นมีทัศนคติต่อการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณาดีอยู่แล้ว ทั้งนี้อาจเป็นเนื่องจากทัศนคติที่มีอยู่เดิมจากการเผยแพร่

ข่าวสารของทางมูลนิธิและทัศนคติเดิมที่มีต่อประธานมูลนิธินั่นคือคุณปวีณา หงสกุลนั่นเอง นับเป็นทัศนคติที่ดีต่อบุคคล

สมมุติฐานที่3. การเปิดรับข่าวสารกับความรู้ของวัยรุ่นเกี่ยวกับการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณามีความสัมพันธ์กัน

จากผลการวิจัยนั้นพบว่าการเปิดรับข้อมูลข่าวสารกับความรู้ของวัยรุ่นเกี่ยวกับการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณาไม่มีความสัมพันธ์เนื่องจากการที่วัยรุ่นมีความรู้เดิมอยู่แล้วต่อมูลนิธิปวีณา ทั้งความรู้เกี่ยวกับองค์กร หรือความรู้เกี่ยวกับคุณปวีณา หงสกุล ประธานมูลนิธิ จึงทำให้การเปิดรับข่าวสารแม้จะมีมากขึ้นแต่ไม่ได้ทำให้ความรู้มีมากขึ้นด้วย

สมมุติฐานที่4. การเปิดรับข่าวสารกับทัศนคติของวัยรุ่นเกี่ยวกับการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณามีความสัมพันธ์กัน

จากผลการวิจัยนั้นพบว่าการเปิดรับข้อมูลข่าวสารกับทัศนคติของวัยรุ่นที่มีต่อการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณาไม่มีความสัมพันธ์เนื่องจากการที่วัยรุ่นมีทัศนคติเดิมที่ดีอยู่แล้วต่อมูลนิธิปวีณา ทั้งทัศนคติที่ดีต่อกับองค์กร หรือทัศนคติที่ดีต่อคุณปวีณา หงสกุล ประธานมูลนิธิ จึงทำให้การเปิดรับข่าวสารแม้จะมีมากขึ้นแต่ไม่ได้ทำให้ทัศนคติมีมากขึ้นด้วย

สมมุติฐานที่5. ความรู้กับทัศนคติของวัยรุ่นเกี่ยวกับการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณามีความสัมพันธ์กัน

จากผลการวิจัยนั้นพบว่าความรู้กับทัศนคติของวัยรุ่นที่มีต่อการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณาไม่มีความสัมพันธ์เนื่องจากการที่วัยรุ่นมีทัศนคติเดิมที่ดีอยู่แล้วต่อมูลนิธิปวีณา ทั้งทัศนคติที่ดีต่อกับองค์กร หรือทัศนคติที่ดีต่อคุณปวีณา หงสกุล ประธานมูลนิธิ จึงทำให้แม้ความรู้ต่อการช่วยเหลือเด็กและสตรีขีปวีณา หงสกุลจะมีมากขึ้นแต่ไม่ได้ทำให้ทัศนคติมีมากขึ้นด้วย

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. การทำงานของมูลนิธิ นับเป็นภาคเอกชนที่เข้ามาช่วยเหลือสังคม แต่ที่จริงแล้ว ปัญหาที่เกิดขึ้นนั้นภาครัฐควรเข้ามาช่วยเหลือและเข้ามาดำเนินการก่อน แต่เมื่อภาคเอกชนเข้ามาร่วมมือด้วยแล้วนั้น ภาครัฐเองก็ควร ร่วมมือกับมูลนิธิ หรือมีกิจกรรมรวมกัน เพื่อให้การทำงานสอดคล้อง

และประสานงานกันอย่างต่อเนื่อง เพราะบางครั้ง มูลนิธิเองก็เป็นเพียงหน่วยงานเล็กเล็กที่คนในสังคมไม่สามารถที่จะเข้าร้องเรียนได้ทุกคน ด้วยความจำกัดของแต่ละมูลนิธินั้นเอง

2. การช่วยเหลือสังคม ในเรื่องของความรุนแรงต่อเด็กและสตรีนั้นควรบัญญัติเข้าเป็นข้อกำหนดหรือแผนยุทธศาสตร์ชาติในเรื่องของการแก้ไขอย่างจริงจัง หรือการแก้ไขปัญหาความรุนแรงนี้ ควรเป็นการร่วมมือทั้งทางภาครัฐและภาคเอกชน การออกพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็กและสตรี และผลักดันให้มีความจริงจังและการปฏิบัติอย่างแท้จริง ทั้งคณะกรรมการในภาครัฐหรือหน่วยงานที่ให้ความคุ้มครองเด็กและสตรี

คณะรัฐบาลในปัจจุบันจึงควรสานต่อนโยบายแผนยุทธศาสตร์ชาติฉบับดังกล่าวเพื่อขับเคลื่อนให้บรรลุเป้าหมาย

3. สนับสนุนและเผยแพร่ความรู้ในเรื่องสิทธิ ความเท่าเทียมของสตรีและการสร้างความสัมพันธ์อันดีต่อกันในครอบครัว ดังนั้นภาครัฐบาลซึ่งมีส่วนสำคัญ ควรสนับสนุนทั้งการประชาสัมพันธ์ขององค์กรกิจกรรมส่งเสริมและรณรงค์ทั้งทางภาคเอกชนในประเทศ ร่วมกับหน่วยงานภาคเอกชนหรือกลุ่ม NGO ต่างๆ เพื่อปฏิบัติกิจกรรมร่วมกัน และสม่ำเสมอเพื่อให้ประชาชน ได้รับความรู้และสร้างสัมพันธ์ที่ดีงามต่อกัน

4. จัดงานกิจกรรมเพื่อร่วมมือรณรงค์ แก้ไขปัญหาความรุนแรงโดยให้เยาวชนเข้ามามีส่วนร่วม เพราะเยาวชนนั้นถือว่าเป็นรากฐานของสังคม และส่งเสริมการสร้างความปลอดภัยแก่สถาบันครอบครัวและการรณรงค์เรื่องของปัญหาที่เกิดขึ้นกับสตรี ส่งเสริมวันสตรี สากล และผลักดันให้สตรีเข้ามามีบทบาทในทุกภาคส่วนมากขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเกี่ยวกับการเปิดรับข่าวสาร ความรู้และทัศนคติของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปี๋ฉวนฉวนว่าเป็น

การศึกษากระบวนการสื่อสารของผู้ส่งสาร ผ่านช่องทางการสื่อสาร ไปถึงผู้รับสารซึ่งเป็นทั้งการวิจัยเชิงคุณภาพ และการวิจัยเชิงปริมาณ โดยให้ความสำคัญกับเนื้อหาสาระที่เกี่ยวกับมูลนิธิ ดังนั้นในการศึกษาวิจัยครั้งต่อไปอาจจะทำการศึกษาในแง่มุมอื่นที่เกี่ยวกับมูลนิธิปี๋ฉวนฉวน เช่น การสื่อสารภายในองค์กรของมูลนิธิที่มีระบบการบริหารจัดการองค์กรอย่างไรในการทำงานขององค์กร การสื่อสารประชาสัมพันธ์หรือให้ความรู้แก่สังคม เป็นต้น

2. การวิจัยในครั้งนี้แม้ว่าจะทำการวิจัยคุณภาพและปริมาณควบคู่กันไป แต่ไม่ได้ลงลึก รายละเอียดเกี่ยวกับการวิจัยเชิงปริมาณมากนัก ไม่ได้มีการตั้งสมมติฐานเพื่อหาข้อมูลเชิงปริมาณ ในการเปรียบเทียบ ดังนั้นในการวิจัยครั้งต่อไปอาจจะทำการวิจัยเชิงปริมาณที่เก็บแบบสอบถาม จากกลุ่มตัวอย่างและตั้งสมมติฐานเพื่อหาความสัมพันธ์ของลักษณะทางประชากรของกลุ่ม ตัวอย่างกลับตัวแปรอื่น ๆ ที่ใช้ในการวิจัย

3. การวิจัยในครั้งนี้ไม่ได้ศึกษาถึงประสิทธิผลของสื่อประชาสัมพันธ์ของโครงการหรือสื่อ ที่ทางมูลนิธิใช้ในการให้ความรู้ หรือโครงการรณรงค์ของทางมูลนิธิและการเข้ามามีส่วนร่วมของ วิทยุในกิจกรรมของมูลนิธิ

4. การวิจัยครั้งนี้ มิได้กล่าวถึงการทำงานของมูลนิธิอื่นในรูปแบบเดียวกันของความ ช่วยเหลือ หรือหน่วยงานในภาครัฐที่ให้ความช่วยเหลือในรูปแบบเดียวกันกับมูลนิธิปวีณา เพื่อให้ ได้รับข้อมูลของการทำงานที่แตกต่างกันให้เห็นทั้งข้อดีและข้อเสีย เพื่อให้มีการแก้ปัญหาของสังคม ให้ถูกต้องยิ่งขึ้น

ศูนย์วิทยุทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายการอ้างอิง

- กรรณา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. ความรู้และทัศนคติของผู้ประกอบการโฆษณาทางวิทยุโทรทัศน์เกี่ยวกับบทบาทและหน้าที่ของคณะกรรมการบริหารวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์และหลักเกณฑ์ว่าด้วยการโฆษณาสินค้าและบริการธุรกิจ, 2535.
- จันทิกา รอดเรืองเดช . การเปิดรับข่าวสารจากหนังสือพิมพ์กับความรู้ทัศนคติและพฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศของนักศึกษาอาชีวะที่เป็นสตรี, 2543.
- ชลดา ทองสุกนอก. การเปิดรับสื่อ ความรู้ ทัศนคติ ความตระหนัก และการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์พลังงานของเจ้าของอาคารและโรงงานควบคุม.วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2550.
- ช่อแก้ว ประสงค์สม. การเปิดรับข่าวสาร ความรู้ ทัศนคติ และการมีส่วนร่วมในโครงการโรงเรียนสีขาวของครูและอาจารย์ระดับมัธยมศึกษาเฉพาะในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต ,คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2542.
- ฐิติมาศ เพ็ชรรัตน์ .การศึกษาพฤติกรรมการอ่านและความต้องการเนื้อหาจากหนังสือพิมพ์รายวันของนักศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ,2538 .
- ธัญรดา กาญจนกิจ . การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการรับข่าวสารกับความรู้ทัศนคติและพฤติกรรมเกี่ยวกับการประหยัดน้ำของประชาชน ในเขตกรุงเทพมหานคร, 2537.
- ดาราวรรณ ศรีสุกใส. การเปิดรับข่าวสารการประชาสัมพันธ์โครงการรถไฟฟ้าบีทีเอสที่มีผลต่อความรู้ทัศนคติและการใช้รถไฟฟ้าบีทีเอสของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต , คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2552.
- ดวงฤทัย พงศ์ไพฑูรย์ .การเปิดรับข่าวสาร ความรู้และทัศนคติ เกี่ยวกับเพศศึกษาของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต, ภาควิชาประชาสัมพันธ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,2544.

- ธีรนาถ เกิดสุคนธ์ .อิทธิพลทางจริยธรรมจากสื่อละครโทรทัศน์ ที่มีต่อเยาวชน : ศึกษาเฉพาะชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนรัฐบาล สังกัด กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, ภาควิชาประชาสัมพันธ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.
- ประมะ สตะเวทิน. หลักนิเทศศาสตร์. กรุงเทพมหานคร : ภาพพิมพ์, 2546.
- พจนาน วาสีกรัตน์. ประสิทธิภาพของสื่อประชาสัมพันธ์โครงการชิงแชมป์ในการให้ความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมแก่นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นใน เขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535
- พนม คลี่ฉายา. การประยุกต์ใช้ออกแบบ มัลติ เมเดียแพร์ และประเมินผลสื่อสิ่งพิมพ์. เอกสารประกอบคำบรรยาย วิชาการประยุกต์สื่อเพื่อการพัฒนา 1. ภาควิชาการประชาสัมพันธ์, 2549
- สุमितตา สิงห์โตอ่อน. ภาพของสตรีในหนังสือพิมพ์รายวัน : การวิเคราะห์เนื้อหาและการสัมภาษณ์เชิงลึกบรรณาธิการและนักข่าว, 2539.
- สุวรร ยุกธนา . การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยการสื่อสาร กับค่านิยมและทัศนคติสมัยใหม่ของสตรีในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาประชาสัมพันธ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.
- อภิสร่า บ่งเว็ว . ความเคลื่อนไหวขององค์กรสตรี และข่าวความรุนแรงต่อสตรีในหนังสือพิมพ์. วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาประชาสัมพันธ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.
- <http://www.sikaohospital.com/S/OSCC.htm>
- http://61.7.156.50/osccck/index.php?option=com_content&task=view&id=55&Itemid=9
- <http://www.pavena.thai.co>

ภาคผนวก

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบสอบถาม

แบบสอบถามนี้ใช้เพื่อการวิจัยเรื่อง ความรู้ และทัศนคติ เกี่ยวกับ การช่วยเหลือเด็ก และสตรี ของมูลนิธิปิณดีนาของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานครใช้เป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์นิเทศศาสตร์ มหาลัยอัสสัมชัญ คณะนิเทศศาสตร์ สาขานิเทศศาสตร์พัฒนาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จึงขอ ความกรุณาจากท่านด้วยการตอบคำถามทุกข้อให้ตรงความจริงมากที่สุด ที่ตรงกับ ความคิดเห็น ของท่าน

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจง : กรุณาทำเครื่องหมาย / ลงในช่อง และเติมข้อความลงในช่อง..... ตาม ความเป็นจริง

1. เพศ

1. ชาย

2. หญิง

อายุ_____

2. ชั้นเรียน

1.มัธยมต้น 1-3

2.มัธยมปลาย 4-6

3.มหาวิทยาลัย

3. โรงเรียน/มหาวิทยาลัย

1.โรงเรียนรัฐบาล

2.โรงเรียนเอกชน

3.มหาวิทยาลัยรัฐบาล

4.มหาวิทยาลัยเอกชน

4.รายได้จากครอบครัว

1. 5,000 - 10,000 บาท/เดือน

2. 10,000 - 15,000 บาท/เดือน

3. 15,000 ขึ้นไป

5. ที่อยู่อาศัย

1. บิดา-มารดา/ผู้ปกครอง
2. หอพักเดี่ยว
3. หอพักรวม

ส่วนที่ 2. การเปิดรับข่าวสาร

1. เคยรับข่าวสารมูลนิธิปวีณาจากที่ไหน

1. โทรทัศน์ ช่อง _____

- บ่อยมาก(มากกว่า 1 ครั้ง ต่อสัปดาห์)
- บ่อย(1 ครั้ง ต่อ สัปดาห์)
- พอสมควร(2-3ครั้ง ต่อเดือน)
- นานๆครั้ง(เดือนละ 1 ครั้งหรือบ่อยน้อยกว่านั้น)
- ไม่เคย

2. หนังสือพิมพ์ ชื่อ _____

- บ่อยมาก(มากกว่า 1 ครั้ง ต่อสัปดาห์)
- บ่อย(1 ครั้ง ต่อ สัปดาห์)
- พอสมควร(2-3ครั้ง ต่อเดือน)
- นานๆครั้ง(เดือนละ 1 ครั้งหรือบ่อยน้อยกว่านั้น)
- ไม่เคย

3. อินเทอร์เน็ต ชื่อเว็บไซต์ _____

- บ่อยมาก(มากกว่า 1 ครั้ง ต่อสัปดาห์)
- บ่อย(1 ครั้ง ต่อ สัปดาห์)
- พอสมควร(2-3ครั้ง ต่อเดือน)
- นานๆครั้ง(เดือนละ 1 ครั้งหรือบ่อยน้อยกว่านั้น)
- ไม่เคย

4.วิทยุ สถานี _____

- บ่อยมาก(มากกว่า 1 ครั้ง ต่อสัปดาห์)
 บ่อย(๑ ครั้ง ต่อ สัปดาห์)
 พอสมควร(2-3ครั้ง ต่อเดือน)
 นานๆครั้ง(เดือนละ 1 ครั้งหรือบ่อยน้อยกว่านั้น)
 ไม่เคย

ศูนย์วิทยุทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ส่วนที่ 3. ความรู้

ความรู้ที่ได้จากการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณา

	คำถาม	ใช่	ไม่ใช่
1	มูลนิธิปวีณา หงสกุลให้ความช่วยเหลือเฉพาะเด็กและสตรีใช่หรือไม่		
2	มูลนิธิปวีณา หงสกุล ให้ความช่วยเหลือในกรณีที่มีการร้องเรียนใช่หรือไม่		
3	สายด่วน 1134 และตู้ปณ.222 เป็นสายด่วนแจ้งร้องเรียนของมูลนิธิ ปวีณา หงสกุลใช่หรือไม่		
4	คุณปวีณา หงสกุล เคยดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเขต กรุงเทพมหานคร ใช่หรือไม่		
5	มูลนิธิปวีณา หงสกุลก่อตั้งในปี พ.ศ. 2542 ใช่หรือไม่		
6	ผู้ร้องเรียนสามารถที่จะเข้าร้องเรียนได้ด้วยตัวเองใช่หรือไม่		
7	มูลนิธิปวีณา หงสกุลได้รับยกย่องเป็น องค์กรสาธารณประโยชน์ของ สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริม สวัสดิการสังคมแห่งชาติใช่หรือไม่		
8	ปัญหาการข่มขืน อนาคตเป็นปัญหาที่ได้รับการร้องเรียนมากที่สุดใช่หรือไม่		
9	มูลนิธิปวีณา หงสกุลได้มีการทำงานร่วมกับภาครัฐและภาคเอกชนในการช่วยเหลือใช่หรือไม่		
1	คณิกักร้องคูโอ โฟร์ มค ได้เคยเข้าร้องเรียนมูลนิธิปวีณาในการขอความช่วยเหลือเร่งจับกุมแอบถ่ายคลิปวีดีโอในห้องน้ำใช่หรือไม่		

ส่วนที่ 4 ทศนคติ

ทศนคติที่มีต่อการช่วยเหลือเด็กและสตรีของมูลนิธิปวีณา

มูลนิธิปวีณาเป็นมูลนิธิที่ให้ความช่วยเหลือเด็กและสตรีดีที่สุด

เห็นด้วยอย่างยิ่ง

เห็นด้วย

ไม่แน่ใจ

ไม่เห็นด้วย

ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ขอขอบพระคุณทุกท่านที่ให้ความกรุณาในการตอบแบบสอบถาม **

**

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

ชื่อ นางสาวปาริฉัตร สมัคราชฎ์ อายุ 26 ปี เกิดวันที่ 6 พฤศจิกายน 2527 จบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนสาริตมมหาวิทยาลัย ศิลปากร จบปริญญาตรี จากคณะสังคมศาสตร์ ภาควิชาประวัติศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ปัจจุบัน ทำงานที่บริษัท seekeredutainment จำกัด ในตำแหน่งประชาสัมพันธ์และการตลาด

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย